

АНЕТ БРОДРИК СЪТВОРЕНО В РАЯ

Превод от английски: Мая Мечкуева, 1992

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Брант Малоун отпи глътка уиски и погледна изпитателно мъжа, седнал срещу него в огромното като трон кресло. Негово беше питието, което пиеха, къщата палат, в която се намираха, и ако се вярваше на слуховете, голяма част от процъфтяващите компании в района на Далас — Форт Уърт. Джеферсън Калхоун Робъртс, от плът и кръв, беше по-внушителен от портрета си в цял ръст, окачен във фойето на двадесететажната сграда в търговската част на Далас — негова собственост.

За кой ли път Брант се запита какво, по дяволите, правеше тук. Ако днес, когато кацаше в Далас от Атланта, някой му кажеше, че ще пие уиски със своя работодател, щеше да го посъветва да зареже бутилката и да изтрезнее. До тази вечер не беше виждал лично Джей Ка Робъртс и не изпитваше особено желание да поправи пропуската си.

— Питаш се защо си тук... — Джей Ка изпусна няколко кълбета дим от скъпата си пура.

Думите му смутиха Брант. Изразяваха на глас собствените му мисли. Беше успял внимателно да огледа обстановката в стаята — съчетание от кабинет и студио. Опитното му око оцени веднага на около стотина хиляди долара колекцията от редки книги, мебели и произведения на изкуството, събрани в помещението. Обзавеждането на една от стаите в дома на Робъртс надхвърляше сумата, която Брант печелеше за три години.

— Прав сте, господине. Движим се обикновено в различни среди — отбеляза Брант.

Могъщите гърди на Джей Ка забоботиха и едрото му тяло се затресе. Бузите, ограждащи големия нос и месестите устни, се заклатиха, но бързо възстановиха неподвижността си. Току-що Брант бе свидетел на рядко събитие — шефът му се развесели.

От пет години Брант Малоун работеше като застрахователен детектив в „Робъртс Фиделити енд Герънти Къмпани“. Досега не се

беше налагало да се среща със собственика на компанията. Не виждаше причина и за сегашната им среща.

— Исках да се запозная с теб — обясни Джей Ка.

Достатъчно основателна причина да се срещнат, помисли Брант. Неведнъж бе чувал колегите си да роптаят, засегнати от властолюбието на Робъртс. Твърдеше се, че бил убеден в своята непогрешимост.

— Силно впечатление ми направи начинът, по който разкри измамата при кражбата на скъпоценностите на Зумуолт. Всичко бе изпитано много хитро и можеше да струва милиони на компанията. Имахме работа с истински професионалисти, умеещи да прикриват следите си. Както вече казах, впечатлен съм от високия ти професионализъм.

Брант винаги се чувстваше неудобно от комплименти. Не беше свикнал, а и нямаше нужда от тях.

— Върша това, за което ми се плаща — сви рамене той.

— Не е достатъчно, момчето ми, не е достатъчно!

Думите му отново смутиха Брант. За последен път го нарекоха „момче“, преди повече от двадесет и пет години, когато бе на десет. Освен това не беше сигурен дали „достатъчно“ засяга работата или заплатата му.

— Парите, които получаваш, не са достатъчно! — Джей Ка отново демонстрира способността си да чете чужди мисли. — Прекалено дълго използвам изключителния ти талант. От следващия месец удвоявам заплатата ти.

„Покани ме в дома си на вечеря, за да ми съобщи това?“ Брант го изглежда недоверчиво.

— Естествено, не това е поводът да те покана на вечеря. — Думите на Джей Ка отекнаха като мистериозно ехо. — Поканих те, защото исках да те опозная по-добре. Допада ми стилът ти.

Брант разгледа мълчаливо седящия отсреща мъж. Не би могъл да каже, че е влюбен в стила на Джей Ка Робъртс. Дори поканата за вечеря звучеше повече като безпрекословна кралска заповед.

Седмици наред Брант пътуваше. Свързваше нишките, вървеше по следите, които го отвеждаха от Далас в Атланта, от Маями — на Бахамските острови. Задачата бе трудна. Испита задоволство, когато я доведе до успешен край. Възнамеряваше да се заключи в тихия си апартамент и няколко дни да почива.

Самотата бе част от живота му. Скоро след като навърши десет години остана сам. Тикнаха баща му в затвора, защото беше пребил майка му до смърт. Брант предпочиташе да бъде сам. Затова никак не се почувства поласкан, когато, влизайки в кабинета си, намери на бюрото бележка да се обади на секретарката на Джей Ка Робъртс.

— Защо, по дяволите, не изчака доклада! — промърмори той възмутено.

Трудно можеше да си представи, че Джей Ка ще си губи времето с подробности от вътрешната дейност на компанията. „Робъртс Фиделити енд Герънти“ беше само незначителна част от тлъстия кокал, който бе налупал. А за какво друго можеше да го търси?

Нетърпеливо отметна с ръка черния кичур коса от челото си и вдигна слушалката. Нямаше как да пренебрегне това обаждане. Харесваше работата си, харесваше компанията и най-вече Далас, отчасти защото нямаше нищо общо с отвратителните дупки, в които бе живял петнадесет години. Разнесе се гласът на секретарката и той се представи.

— О, да, господин Малоун. Господин Робъртс желае да вечеряте с него. — Шлифованият й бездушен глас лесно можеше да бъде сбъркан с говорещ компютър. — В пет колата му ще ви очаква пред главния вход, за да ви откара у тях.

— У тях?! — Не вярваше на ушите си. Никой от компанията не бе прекрачвал прага на дома му.

— Точно така, господине.

Плановете му за вечерта отиваха по дяволите. Смяташе да се прибере вкъщи, да вземе бутилка уиски и няколко безметежни часа кротко да си правят компания пред телевизора. Разочарованието му бе огромно.

— Добре, ще бъда долу в пет.

— Естествено — достигна до слуха му равният глас на секретарката.

Разбира се! Тя изключваше всякакво съмнение, че някой би се осмелил да не се подчини на нареждане на Джей Ка.

Черната лимузина с опушени стъкла самотно и тържествено бе спряла пред главния вход, до знака „Паркирането забранено“. Няколко души, излизачи от сградата, изгледаха колата с любопитство. С известно неудобство Брант приближи изправения до задната дясна

врата шофьор. Мъжът в униформа му отправи бегъл поглед и Брант изпита усещането, че е бил претърсен от рентгеновите му очи.

— Брант Малоун? — попита шофьорът.

Брант кимна сухо. В момента не бе словоохотлив. Шофьорът отвори задната врата и отстъпи крачка, за да се качи Брант. На луксозно тапицираната седалка без никакво притеснение можеха да се поберат петима. Още две редици спокойно можеха да се сместят до стъклото, отделящо предната седалка.

— Ако желаете да ползвате барчето, вдигнете сгъваемата масичка пред вас — разнесе се гласът на шофьора по комуникационната система.

Това беше най-доброто предложение през тоя ден. Като изпълни инструкциите, откри отлично заредено барче.

„Единственият поносим начин да пътуваш по Северната магистрала през най-натоварените часове“ — помисли той и отпи голяма глътка от живителната течност за здравето на отсъстващия домакин.

Колата продължи на север през предградията. Брант започна да се чуди дали пък загадъчният дом на Робъртс не се намира отвъд пределите на щата Тексас — бяха на по-малко от час от Ред Ривър, реката, която го разделяше от съседна Оклахома.

След още десетина километра свиха надясно. Още няколко километра колата следваше маршрут, известен само на шофьора, докато излязоха на тесен път, пред който имаше табела с надпис: „Частно владение. Преминаването забранено!“

Брант се поизправи. Картината, която се разкриваше пред погледа му, не можеше да не събуди интерес. Дърветата едва ли бяха отличителния белег на тази част на Тексас, но тук те се извисяваха от двете страни на пътя. Ранният октомври още не бе успял да обагри в златисто короните им.

Забеляза, че шофьорът каза нещо в малък микрофон и колата рязко сви надясно. Спряха пред портал от ковано желязо, единствена пролука в извисяващите се тухлени стени, които се простираха по протежение на пътя до безкрая... или до границата на щата... В зависимост от това, кое от двете щеше да се изпречи по-напред. Шофьорът каза още нещо по малкия микрофон. Бавно и безшумно порталът се отвори и те преминаха през него. Брант хвърли поглед

през задното стъкло. Видя двама души, застанали на пост до самата врата. Друг мъж стоеше пред малка караулка. Наблюдаваха безизразно колата, която мина покрай тях и набра отново скорост. За частна резиденция охранителните мерки бяха направо впечатляващи. Брант с право претендираше, че е експерт в тая област. Нерядко в миналото това умение му бе спасявало живота.

Гледката приличаше по-скоро на пейзаж от Южна Калифорния, отколкото на Северен Тексас. За миг помисли дали Джей Ка Робъртс не бе изнамерил начин да контролира и климата, за да създаде опияняващата пищна пъстрота наоколо.

Палатът му — обидно би било да се назове с друга дума — се издигаше върху десетина декара земя. Беше на три етажа, с ослепително бяла гипсова мазилка и яркочервени испански керемиди. Стилът напомняше на къщите, накацали по бреговете на Средиземноморието.

Запита се дали великолепието, сред което се озова, не целеше човек да онемее от стъписване.

От минутата, в която един английски иконом го поведе към студиото, Брант беше твърдо убеден, че вече нищо не е в състояние да го впечатли. Все пак изпита моментна изненада, когато не чу фанфари тържествено да възвестяват пристигането му и не видя двама знаменосци, застанали за почест край входа. Предположи, че съответните служители в палата са ангажирани с нещо друго.

Сега седеше в студиото и се чудеше какво ли очакват от него.

— Вечерята е сервирана.

Можеше да се закълне, че думите „Ваше Превъзходителство“ се разнесоха във въздуха като далечно ехо. Толкова церемониален беше тонът на това съобщение.

Джей Ка се изправи. Опитният майстор, ушил костюма му, изкусно бе прикрил факта, че Робъртс имаше нужда да свали най-малко двадесетина килограма. А ако желаше да бъде в крак със съвременното общество — даже тридесет.

Направи знак на Брант да последва високата фигура на икономата. Порталът, през който минаха, по размери незначително отстъпваше на един от терминалите на международното летище в Далас.

Трапезарията и разположената по средата маса, спокойно можеха да поберат отбора на Каубоите на Далас и нямаше да се налага даже да

се сбутат. Брант бе приятно изненадан, когато отминаха дългата цял километър маса и се насочиха към една странична ниша на помещението.

С много вкус там беше подредена малка маса. Запалените свещи, подбрани в тон с аранжираните в центъра цветя, изпълваха въздуха с приятен аромат. Не можеше да се отрече — изискано и елегантно.

Поканата очевидно бе изпратена на грешен адрес. Определено сценичните декори не бяха по вкуса на Брант. Току-що беше забелязал, че масата е сервирана за трима, когато чу зад себе си женски глас.

— Извинявай, че се забавих, татко. Надявам се, ще ми простиш.

Брант се обърна. Не можеше да повярва на очите си. Младата жена е дъщеря на Робъртс? Абсурд! Изключено! Абсолютно невъзможно!

На ръст бе средна, единственото „средно“, което се забелязваше у нея. Косите ѝ се разпиляваха по раменете и припламваха с меден отблясък на запалените свещи. Очите с цвят на лешник, засенчени от дълги, гъсти мигли, искряха като живи въгленчета, развеселени от доброто настроение.

В тях се отрази едва забележимо любопитство, когато погледна към Брант. Усмивката ѝ бе толкова мила, че неочаквано му се прииска да е за него.

— А, ето те и теб, мила. Както обикновено се появяваш навреме. — Джей Ка целуна дъщеря си, хвана я за ръка и я отведе при Брант. — Скъпа, искам да те запозная с Брант Малоун, служител в компанията, когото изключително ценя, и верен мой приятел, надявам се. Брант, позволи ми да ти представя дъщеря си Денис.

Усмивката не слизаше от устните ѝ, а очите искряха, когато погледна Брант и му протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, господин Малоун. Наистина трябва да сте специален гост. Татко твърде рядко кани хора у дома.

Брант автоматично хвана протегнатата ръка. Крехките, изящни пръсти се изгубиха в едрата му длан. Долови лекото ухание на парфюма ѝ — възбуждащ и необикновен, като самата нея.

Чудеше се какво да каже. Обикновено успяваше да намери подходящи думи. Случаят обаче не беше обикновен, както и жената, застанала пред него.

— Как сте, госпожице Робъртс? Откровено казано, успяхте да ме изненадате. Не знаех, че господин Робъртс има дъщеря...

— Наричай ме Джей Ка, Брант — прекъсна го шумно Джей Ка.
— Не желая да чувам „господин“ в моя дом.

Икономът отместа един от столовете и Денис седна. Джей Ка и Брант заеха срещуположните места. Сякаш нищо не бе прекъсвало думите му, Джей Ка продължи:

— Не разгласявам факта, че имам дъщеря. Човек с моето положение е длъжен да бъде крайно предпазлив. Не искам да й се случи нещо. Затова я изпратих да следва в източните щати. — Погледна дъщеря си. — Как вървят нещата в болницата, мила? Едва ли ще се оплачеш от липса на работа.

— Нищо ново, татко. Докато отсъствах, са постъпили няколко нови пациенти.

— Денис е дипломиран физиотерапевт — обясни Джей Ка. — Прекарва голяма част от времето си в детската болница. Накрая успях да я убедя, че е наложително да си почине известно време. Погостува на старите си приятели от колежа и само преди два-три дни се върна.

— Тези подробности едва ли интересуват господин Малоун — усмихнато се извини Денис и кимна едва забележимо към иконома да сервира вечерята.

Брант можеше да разпознае изисканите маниери и лустрото, придобити в пансионите за отбрано общество, но светската изтънченост не можеше да вземе връх над естествената приветливост и топлота, които излъчваше младата жена.

— Дълго ли работите при баща ми?

— От пет години. Името ми е Брант.

— А моето — Денис. — На лявата й буза неочаквано се появи трапчинка.

Поднесоха първото ястие. В разговора настъпи кратка пауза, сякаш страните прегрупираха силите си и се подготвиха за следващата фаза. На Брант страшно му се искаше да знае какво, по дяволите, ставаше тук и защо бе поканен. Нямаше нищо общо със сътрапезниците си.

— Брант, в Тексас ли сте роден? — попита Денис след няколко минути.

— Не, отраснах в Ню Йорк. — Лъжата, повтаряна толкова често, се изплъзна с лекота от устните му.

— Какво ви доведе в Тексас?

— Подмамиха ме топлите зими. И да не видя повече снежна буря, едва ли ще съжалявам! — Божичко, сега наистина не лъжеше!

Денис се засмя. Дрезгавият, топъл звън на смеха ѝ събуди странни, непознати усещания у Брант. А той не харесваше непознатите неща.

— Разбирам ви отлично! Отрасла съм тук в Сънбелт и като малка не съм играла в снега. Не знам защо, но никак не обичам студа!

— Как мислиш, Брант, какви са шансовете на Каубоите да спечелят тази седмица? — попита Джей Ка, като се поизкашля леко, за да прочисти гърлото си. — Или може би не си почитател на ръгби?

— Опитвам се да следя мачовете им, когато мога, но често програмата ми се разминава с тяхната. Май ще играят със Стоманените момчета.

— Точно така. — Джей Ка се впусна в подробно изложение за двата отбора, играчите и техните треньори, като внимателно ги преценяваше.

Брант си даде сметка, че Джей Ка гледа сериозно на този спорт и това бе потвърдено от последвалите думи:

— Между впрочем, в Деня на благодарността има голям мач. Чувствай се поканен на стадиона, Брант. Имаме отделна ложа.

Брант погледна младата жена. Тя се хранеше спокойно, сякаш разговорът не я засягаше.

— Благодаря, обаче не съм сигурен дали ще съм в Далас за празника...

— Глупости! И къде може да си? Не на работа, естествено. Не съм чак такъв експлоататор!

— Татко, Брант може би се кани да прекара празничните дни със своето семейство? — В очите ѝ искряха пламъчетата на свещите. Закачливата трапчинка сякаш за мит намигна на Брант и пак изчезна. — Брант, семейството ви все още ли живее в Ню Йорк?

Той внимателно постави вилницата върху чинията. Възпитано докосна със салфетка устата си.

— Нямам семейство. — Гласът му прозвуча по-дрезгаво и рязко, отколкото бе очаквал, особено след деликатния, приятелски тон на

Денис.

— О-о! — възкликна смутено тя.

На Брант му се стори, сякаш е плеснал любопитно котенце и то се е прекатурило назад с болезнена изненада. Стисна зъби, взе вилицата и започна отново да се храни.

До края на вечерята Денис положи усилие да поддържа разговора, но оживлението ѝ бе изчезнало. Предложи да им сервира кафе в студиото. Изпи една чашка и побърза да се сбогува. Мъжете останаха сами. Джей Ка наля веднага в две чаши солидна доза коняк и запали пура.

— Не мислиш ли, че беше малко рязък с Денис? — някак провлечено изрече той.

Брант разклати течността в чашата и се взря в гонещите се отблясъци на пламъка от горящата камина. Косата на Денис имаше наситения цвят на коняк, озарен от огъня. После обърна поглед към мъжа, който го наблюдаваше изпод полузатворените си клепачи.

— Не мога да се похваля особено със светските си маниери. — Отпи глътка коняк и я задържа в устата си, за да се наслади на лекото опарване на небцето и меката топлина, разляла се по гърлото му. Не можеше да се отрече, Робъртс си позволяваше най-доброто, което може да се купи с пари.

— Не се тревожи, все някак ще го преживее — изкоментира Джей Ка, без да откъсва очи от огъня.

Двамата седяха, заслушани унесено в тихия пукот на горящите дървета. Съзерцаваха танца на златистосините пламъци над цепениците и ярките оранжеви отблясъци на въглените. За пръв път от седмици, може би и месеци, Брант се почувства отпуснат и спокоен. Беше доволен, че е тук. Джей Ка Робъртс от плът и кръв не беше толкова страшен, както му се стори в началото. Може би в присъствието на дъщеря си бе разкрил неподозирана страна на личността си. Нямахше съмнение, че я обича много. Брант го разбираше. Денис не забелязваше смайващото богатство, което я заобикаляше. Държеше се естествено и мило.

— Не си спомням някога да съм опитвал по-вкусни ястия! Предайте моите поздравления на главния готвач — каза Брант.

— Убеден съм, че човек винаги получава онова, за което плаща. Аз плащам за най-доброто! — махна небрежно с ръка Джей Ка.

„Похвална философия, стига да можеш да си я позволиш“ — съгласи се мислено с него Брант.

— Какво мислиш за дъщеря ми?

Какво ли мислеше за нея? Въпрос на място! В главата му се завъртяха няколко сложни отговора.

— Жена и половина! — промърмори някак ненадейно той, учуден, че е произнесъл гласно точно тази мисъл.

— Прав си, жена и половина! — съгласи се енергично Джей Ка. — Одрала е кожата на майка си. Слава богу, не е наследила моята външност! — Засмя се, развеселен от духовитата си забележка. — За мен тя е всичко на света.

— Сигурно много се гордеете с дъщеря си?

— О, да, така е. Чувствам се неимоверно горд! Съзнавам обаче и бремето, което съм стоварил на плещите й.

— Не ви разбирам...

— Създадох една империя, която тя ще наследя.

Брант погледна възрастния мъж, изненадан от мрачния му глас.

— На ваше място не бих се притеснявал толкова. Едва ли скоро ще ви се наложи да предавате кормилото в нейните ръце. — Брант се чувстваше неудобно от ненадейния обрат на разговора. Джей Ка съвсем не приличаше на човек, отдаващ се на сантиментални излияния след няколко чашки алкохол.

Погледна бегло часовника над камината. Дали не беше по-добре да се сбогува със своя домакин, без това да прозвучи някак невъзпитано? Отново обърна поглед към възрастния, мъж и забележа, че той го изучава внимателно. Напрегнатото изражение на лицето му неочаквано му напомни един човек, с когото се бе запознал в Европа. Човек, лишен от скрупули, способен да прегази всеки, изпречил се на пътя му, когато си наумеше нещо.

Брант ясно осъзна, че спокойният, леко пийнал, добродушен дебелак, с когото се наслаждаваха на тишината и усамотението край горящата камина, изчезна. Мъжът отсреща бе въплъщение на публичния образ на Джеферсън Калхоун Робъртс. Безпощаден, амбициозен създател на империи и несметни състояния, унищожаваш всичко, което застанеше на пътя му. Изглеждаше опасен.

Брант бе толкова улисан в стремежа си да преглътне някак неочакваната метаморфоза, станала пред очите му, че в първия момент

не можа да възприеме значението на думите, казани с тих, спокоен глас от Джей Ка:

— Докторите смятат, че ще извадя голям късмет, ако посрещна Новата година.

В хладнокръвното, безстрастно изявление имаше по-малко чувство, отколкото Джей Ка бе проявил преди два-три часа, когато обсъждаха шансовете на Каубоите да спечелят суперкупата по ръгби. Брант го изгледа втренчено. Не знаеше какво да каже. Разбираше инстинктивно, че поканата за вечеря е свързана по някакъв начин със спокойното известие, което току-що чу. Въпроси, смътни предчувствия, недовършени изречения бръмчаха в главата му. Накрая те се сляха в кратък и жесток въпрос.

— Защо ми казвате това?

Лека усмивка разтегли устните на Джей Ка.

— Никога не съм допускал грешка в преценката си за хората. Никога! — Изпусна с наслада няколко кълбета дим и отпи глътка коняк. На лицето му се изписа самодоволно изражение.

— Тия боклуци няма да ви помогнат! — каза раздражен Брант и кимна към чашата и пурата.

— Всеки си има начин да се раздели с живота. Позволи ми да се насладя на моя.

— Денис знае ли?

— Ако я питаш, за нея баща ѝ е недосегаем, най-вероятно — безсмъртен.

— Смятате ли, че това е честно?

— Честно? Тази дума звучи странно в твоите уста, Брант. Отдавна си научил, че животът не е честен. Научил си го от малък, и то добре.

За втори път тази вечер Джей Ка намекваше за миналото му, грижливо скрито преди пет години. Алармени сигнали запищяха пронизително в мозъка на Брант. С неочаквана увереност осъзна, че е бил подложен на щателно проучване. Подведен от любопитството си, настойчиво канен с изискани ястия, упоен с превъзходни питиета, приспан от успокояващия разговор, той бе попаднал в капана. Разбираше, усещаше го, но все още не можеше да го види. Какъв точно бе капанът? Защо именно той?

За да спечели време, посегна към украсената с емайл поставка на масичката и някак нехайно взе цигара. Когато я запали, мрачно отбеляза, че от три години това беше първата цигара. Просто не чувстваше нужда да запали. Вдъхна дълбоко дима, облегна се в креслото и си наложи да се отпусне. Така, бяха го спипали по бели гащи. Не успя дори да забележи приближаващата опасност. Досега му се бе налагало да се опълчва срещу враг, когото познаваше отлично. Това беше единственият начин за оцеляване и той наистина бе оцелявал.

„Размекнал съм се през последните години. Сега ще плащам за това!“ По дяволите! Да знаеше поне как!

— Какво желаете от мен?

Доволна вълча усмивка се появи на лицето на Джей Ка.

— Да, така е, ти си много умен мъж — натърти той, сякаш да потвърди неизречена забележка. Очите му почти се скриха зад тежките клепачи. — Какво знаеш за мен?

— Нищо особено... — сви рамене младият мъж. — Малко клюки, слухове... Защо питате?

— Защото, ако ме познаваше добре, щеше да разбереш, че винаги получавам каквото пожелаю. Никога не блъфирам. Нещата, с които съм се занимавал, невинаги издържат критика, така че през годините успях да си спечеля някой и друг неприятел. Положих доста усилия да предпазя Денис от моя делови живот, нещо, което пренебрегнах спрямо майка й. Прескъпо заплатих за тази грешка. Денис вярва на образа, който тя познава. Образът на любящ баща. Не беше трудно да го постигна. Лесно е да я обикнеш, повярвай, казвам го не само, защото ми е дъщеря. — Джей Ка се надигна и напълни отново чашата си. Вдигна бутилката и погледна въпросително към Брант.

Той поклати глава отрицателно. Старецът я постави върху бара и се отпусна в креслото.

— Не те упреквам. Допада ми идеята ти да запазиш свежа главата си! — Изсмя се на шегата си, облегна се удобно и доволно въздъхна. — Денис смята, че живеем в тази крепост, защото се страхувам от отвличане. Донякъде е вярно. Но не е всичко. Има хора, които само чакат процеп в стената, за да проникнат и превземат крепостта. Когато си отида, тълпите ще се опитат да завладеят моята империя, освен ако не направя нещо, за да ги спра.

— И ето, на сцената се появявам аз — каза Брант със спокойна увереност.

Почувства как трескава възбуда изпълва всеки негов нерв. От години не бе изпитвал такова усещане. Случваше се само, когато се налагаше да премери сили с многократно по-могъщ противник. Сегашната реакция го принуди да признае неизлечимата си пристрастеност. Физически усещаше лудото движение на кръвта във вените. Как Джей Ка Робъртс бе узнал, че ще поиска да се вчепка в това предизвикателство?

— Защо избрахте мен?

— Брант, ти ме заинтригува, бих казал, очарова ме. Наистина! Ние твърде много си приличаме. Действаш безмилостно, когато искаш да получиш нещо и не допускаш никой да пречупи волята ти.

— И така, какво точно смятате да ми възложите? Какви са плановете ви за мен? Да стана нещо като бодигард на Денис? Да надзиравам вашата империя? Или нещо друго?

Джей Ка се изтегна в креслото и преплете пръсти върху внушителния си търбух. Очите му бяха притворени. Изрече с преднамерено провлечен глас:

— Да се ожениш за дъщеря ми!

ВТОРА ГЛАВА

Денис Робъртс не можеше да си намери място в стаите на огромната къща. Не беше сигурна защо не е способна да седне пред телевизора или да хване някоя книга. След неотдавнашното пътуване наистина се нуждаеше от една спокойна вечер у дома. Да, вероятно причината бе в изтощителната програма. Все още не можеше да преодолее възбудата си.

Не искаше да мисли, че безпокойството ѝ има нещо общо с госта, поканен от баща ѝ на вечеря. Наложил си да седне и да помисли над реакциите си. През своите двадесет и четири години бе научила да бъде честна пред себе си. От опит знаеше колко болезнен може да се окаже анализът на постъпките и чувствата, но не го отбягваше.

Така. Нещо у Брант Малоун я вълнуваше. Трябваше да го признае. Например външният му вид. Не толкова ръстът. Бе свикнала с едрите мъже и макар че Брант надвишаваше с десетина сантиметра баща ѝ, изглеждаше доста прилично със своите метър и осемдесет.

В лицето на Брант имаше суровост, а веселото изражение отсъстваше, сякаш никога не се смее. Само понякога устните му се разтегляха във възпитана усмивка, ала очите оставаха сериозни. Като че ли те я смущаваха най-много — черни, непроницаеми, без искрица светлина. Те не издаваха вълненията на съзнанието му. Учително, с дълбок и малко грубоват тембър поддържаше благовъзпитан светски разговор.

Гъстата му черна коса беше малко по-дълга от модерното. Един непокорен кичур падаше на челото и омекотяваше аскетичните черти — високи скули, изпити бузи, яка челюст, леко скосени очи. Странно, приличаше на славянин. Според нея Малоун бе ирландско име.

Що за човек бе той? Кой всъщност беше? Баща ѝ спомена, че работи в компанията, без да обясни с какво точно се занимава. Палач може би? Как ѝ хрумна тая отвратителна мисъл! Заради дрехите? Облечен в черно от глава до пети, той изглеждаше зловещо. Ризата от черна коприна подсказваше, че обича скъпите дрехи. Черното кожено

сако вероятно бе правено по поръчка. Широки, мускулести рамене. Тялото се стесняваше в хълбоците и продължаваше надолу в дълги, силни крака, подчертани от отлично скроения черен панталон. Изглеждаше сух, жилест, даже мършав. И самотен.

Ето пак, откъде ѝ дойде тази мисъл? Самотен палач? Денис се изсмя на тази глупост. Каквото и да беше, едва ли би желала да го има за противник! А за любовник?

Изправи се рязко и закричи из стаята. Добре! Мрачното, загадъчното във външността му би вдъхнало лъжливи надежди на много женски сърца. Той се движеше като пантера в джунглата — леко, безшумно, спокойно, но винаги нащрек, готов да се нахвърли върху непредпазлива жертва.

Всъщност какъв тип мъже я привличаха? Не знаеше. Опита да прехвърли през ума си познатите мъже и за пръв път трябваше да признае, че те съвсем не бяха много. За това се бе погрижило богатството на баща ѝ.

От дете живееше с мисълта, че баща ѝ е различен. Не ѝ позволи да посещава държавно училище, нито пък да ходи без придружител. Преди да получи разрешение за среща, старателно проучваха всеки младеж, осмелил се да я покани. Нищо чудно, че поканата рядко се повтаряше, обаче това съвсем не я тревожеше. Не изпитваше ограничение на свободата си от наложените правила. Бе убедена, че баща ѝ постъпва така от обич. Страхуваше за сигурността ѝ. Не му липсваха и основания. Един мотоциклетист уби майка ѝ, когато Денис бе едва на пет години. Не откриха виновника...

Даде си сметка, че не бе срещала мъж, напомнящ, макар и смътно, на Брант Малоун. Не можеше да каже дали изобщо желае да го среща. Начинът ѝ на живот я задоволяваше напълно. Обичаше децата. Образованието ѝ позволяваше да е сред тези, на които може да помага. Понякога поемаше специалните случаи — онези трудни малки пациенти, с които никой не бе в състояние да се справи. Освен знания и умения, им даваше и обичта си. Спонтанно, без условия и без да чака отплата. Някои от децата я посрещаха нащрек, в очакване на клопка. След като я опознаеха, разбираха истината — клопка нямаше.

Тази вечер Денис бе съзряла в погледа на Брант нещо, което напомняше за най-трудните случаи в болничната ѝ практика. В очите му прозираше недоверие, сякаш я питаше: „Ти искрена ли си?“

— А ти искрен ли си, Брант Малоун? — прошепна тя.

Брант се вторачи изумен в мъжа отсреща. Помисли за младата красавица, с която се бе запознал преди малко, и за предложението, направено току-що от баща ѝ.

— Малко е да те нарече човек мръсно...

— Внимавай как разговаряш с бъдещия си тъст! — спря го с жест Джей Ка.

— Забрави тая идиотщина! — изрече натъртено Брант и се изправи. — Слушай, хапнахме, пийнахме — чудесно, не мога да кажа нищо лошо... Ако не възразяваш, време е да си вървя.

— Възразявам. Сядай! — Беше свикнал да му се подчиняват.

Брант бе принуден да признае, че при сегашното си положение едва ли можеше да стори нещо друго. Намираше се бог знае къде, на километри от познато място. На практика бе пленник и по всичко личеше, че похитителят му не е с всичкия си. Седна и зачака.

Няколко минути Джей Ка го разглежда мълчаливо. Най-сетне попита:

— Толкова ли непривлекателна намираш дъщеря ми?

— Изобщо не става дума за това! Нямам намерение да се женя нито за дъщеря ти, нито за която и да е друга. Сега или по-късно. Не си падам по семейния живот. Не ставам за съпруг, това е! Замесен съм от друго тесто! Виж, ако искаш да ме наемеш за бодигард, приемам. Напълно разбирам страховете ти. Ако е нужно даже ще се преместя тук, стига да си по-спокоен! Всяка нощ ще спя пред прага ѝ. Кълна се, косъм няма да падне от главата ѝ! — Млъкна и го погледна крадешком.

— Ще се ожениш за Денис!

— По дяволите! — скочи Брант. — Не чу ли какво казах? Дъщеря ти заслужава да се влюби и да се омъжи за мъжа на своите мечти... Не за мен! За бога, не е възможно да искаш да се ожени за нея! Та ти нищо не знаеш за мен!

— Знам всичко, Малоун... До най-малката подробност. Всичко! Дори това, че истинското ти име не е Малоун! — Джей Ка го гледаше неумолимо.

Брант бавно седна, без да откъсва очи от лицето на възрастния мъж.

— Знам, че си роден преди тридесет и пет години, в последния ден на май, в Ан Арбър, щата Мичиган, от родителите Джоузеф и Розали Ковалски. В акта за раждане е записано името Майкъл Джоузеф Ковалски. Бащата ти не се задържал дълго на една и съща работа, пиел много и когато нямал по-добро развлечение, биел майка ти и теб. Една февруарска вечер, малко преди да навършиш десет години, баща ти пак се върнал пиян вкъщи и започнал да бие майка ти. Ти си опитал да го спреш, но той те ударил жестоко и си загубил съзнание. Когато си дошъл на себе си, баща ти бил изчезнал, а майка ти лежала на пода и беряла душа. Починала след два дни и същия ден арестували баща ти. Седмица след десетия ти рожден ден си станал свидетел на доживотната присъда на баща ти. Успял си да се изплъзнеш от службата за малолетни и веднага си напуснал Ан Арбър с товарен влак. Никога повече не си стъпвал там. Познавам всяка твоя стъпка след това, всяко място, където си бил, знам кой и защо те е наемал на работа. Знам също защо се е наложило да промениш името си. Върнал си се в Щатите с фалшиви документи и фалшива биография. — Млъкна за момент, дръпна пурата и бавно изпусна дима. — Ще ти кажа още нещо. Когато звънях на телефоните, посочени от теб за справка, отвсякъде получавах блестящи отзиви за Брант Малоун. Всички заявяваха категорично, че съжеляват за твоето напускане. Не се съмнявам в искреността на думите им. Известна ми е и всяка жена, с която си имал някакви отношения, знам колко е продължила връзката и защо сте скъсали. Знам какво си закусвал на 10 юни и в чие легло си се събудил на 18 август. — Направи пауза, за да отпие глътка от коняка, повдигна лявата си вежда и продължи: — И знам, че ще се ожениш за дъщеря ми веднага след Деня на благодарността. Ония проклетници, докторите, може да са сбъркали нещо. Не искам да оставям нищо на случайността.

Всяка дума падаше като снаряд и потъваше дълбоко в съзнанието на Брант. Слушаше напрегнато и болезнените спомени от миналото го завладяваха. До преди малко смяташе, че го е погребал и завинаги забравил.

Почувства как се вцепенява и разпозна симптомите на шока. Каква ли власт притежаваше този човек, за да се добере до истината, която толкова професионалисти, с много време, усилия и средства, се опитаха да скрият?

— Няма да се ожения за дъщеря ти! Не ме интересува какво знаеш за мен... — Думите му прозвучаха тихо и безизразно.

Няколко дълги минути единствените звуци в стаята бяха ритмичното тиктакане на часовника върху камината и пукотът на разпалваща се цепеница. Възрастният мъж въздъхна. Беше въздишка на уморен човек.

— Може би не си ме слушал внимателно, Брант Малоун. Казах ти, че знам защо си се върнал в Щатите и си започнал всичко отначало. Ако откажеш да се ожениш за Денис, ще се погрижа до края на живота си да не работиш в застрахователна компания. Мога да унищожа правдоподобния образ, който си изградил за себе си. Не ще получиш работа даже след смъртта ми. Мога да го сторя и съм убеден, че го знаеш. Сигурен съм, отлично познаваш човешката природа, за да мислиш, че ще се поколебая. Не желая да правиш грешна стъпка, допускателно, че блъфирам. Това ще бъде груба, непоправима грешка.

— Денис знае ли за плановете ти?

— Не и никога няма да узнае. Разговорът ще остане между нас.

— И как си представяш, че ще я накараш да се омъжи след по-малко от два месеца за човек, когото изобщо не познава?

— Ще я ухажваш.

Брант се изсмя, ако така можеше да се нарече звукът, който излезе от гърлото му.

— Съжалявам, старче, но не се виждам в ролята на Чаровния принц. Не съм от тези, по които невинните девизи губят ума си. Може би ще ме принудиш да се ожения за дъщеря ти, но не си в състояние да ме накараш да се правя на влюбен.

— Добре. Остави това на мен.

— Сега може ли да си тръгвам?

— Разбира се, можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш. Или ако искаш, на твоё разположение са стаите за гости.

— Благодаря за поканата, но имам странното предчувствие, че няма да заспя под твоя покрив, господин Робъртс.

— По-добре е да свикваш с тази мисъл, иначе ще се наложи да прекараш доста безсънни нощи след Деня на благодарността.

Неочаквано икономът се показа на вратата и чак тогава Брант разбра, че Джей Ка незабелязано му беше дал знак да дойде.

— Кажи на Харис да изкара колата. Господин Малоун желае да се прибере в града още тази вечер.

— Слушам, господине.

Без да каже дума, Джей Ка придружи Брант до входната врата. Преди да се разделят, младият мъж го изгледа и каза:

— Знаеш ли, наистина съжалявам, че лекарите ти дават толкова малко време. Искаше ми се по-дълго да имам удоволствието да ти правя живота черен!

— Защо мислиш, че се спрях на теб? — разсмя се Джей Ка. — Трябваше да открия ръбест камък като мен самия. Аз съградих тази империя. И само човек, корав и жилав като мен, може да я запази цяла!

— Не мога да си представя по-голяма обида от тази да ме сравняваш със себе си! За каквото и да е!

— Ще можеш, синко, ще можеш... — отвърна спокойно Джей Ка и го потупа по гърба. Остана неподвижен, докато светлините на фаровете изчезнаха в далечината. — Денят, в който Брант Малоун се появи в компанията да търси работа, наистина ми е провървяло — промърмори той под носа си, влизайки в къщата.

Брант Малоун нямаше представа за безпощадните проверки до девето коляно, на които се подлагаше всеки служител на Джей Ка. Преди години получи горчив урок. Трябваше да бъде сигурен, че може да се довери на хората, с които работеше. Много от сведенията за предишния му живот можеха да се намерят в съдебните архиви, а друга част не беше трудно да се разкрият чрез уместни предположения и догадки. А що се отнасяше до работата му за американското правителство — е, винаги е добре човек да има приятели нависоко, по самите върхове.

Джей Ка се протегна. Чувстваше се доволен от себе си. Откри мъжа, който подходеше на дъщеря му и бе достоен да го наследи. Интелигентен, находчив, той щеше да се превърне в смъртоносно оръжие срещу враговете на компанията.

Чудеше се как ли го е възприела Денис. Беше твърде късно, за да узнае още тази вечер. Можеше да изчака до сутринта. Дали не насилваше нещата, като настоя сватбата да бъде след два месеца?

Припомни си разговора преди седмица с Хари Феърчайлд, негов приятел и личен лекар през последните тридесет години.

— Джей Ка, ако не свалиш килограми и не намалиш тия проклетни пури и скъпите си питиета, няма да празнуваш следващия си рожден ден! — поклати сърдито глава Хари и му даде знак да се облича.

— Мога ли да получа това становище в писмен вид? — Джей Ка се изправи, закопча ризата и я напъха в панталона си.

— Какви ги дрънкаш? — Хари вдигна глава от личния картон, където нанасяше някакви бележки.

— О, няма нищо! Замислил съм едно планче, но осъществяването му върви малко трудно.

— Какъв план?

— Няма нищо общо с работата ми, Хари. — Джей Ка отиде до прозореца и вдигна транспарантите, за да пропусне слънчевите лъчи. — Мисля си за внуци. Мои внуци.

— Ей, Джей Ка, дори не си ми казвал, че Денис се омъжва!

— Тя също не го знае. Изобщо, Денис се държи така, като че подобна мисъл никога не е минавала през главата ѝ. Цялото ѝ внимание е насочено към дечурлигата в болницата. Отнемат цялото ѝ време и внимание. Чрез тях опитва да задоволи майчиния си инстинкт. Дори не се замисля, че ме оставя без внучета!

— Сърцето ми се къса, като слушам тия думи! — засмя се Хари.

— Но аз имам план!

— О небеса, смилете се над мен! Не знам дали изобщо искам да го узная...

— Не се кахъри напразно, няма да чуеш и дума. Я ми кажи, наистина ли мислиш, че съм пътник?

— Да съм казвал такова нещо? Заявих, че е крайно време да се погрижиш за себе си. Като начало, няма да е зле, ако свалиш някое и друго кило. — Хари погледна приятеля си и се усмихна. — Ако поотслабнеш, ако намалиш цигарите и пиенето, вероятно ще доживееш до стоте.

Джей Ка се замисли. Съвсем не беше нужно да стига до стоте. Достатъчни му бяха още двадесет години, ако внуците не се забавеха много.

— Съгласен съм, Хари. Предпиши една диета, изпрати я на главния ми готвач и ти обещавам да я спазвам. Но ако някой се

заинтересува, да знаеш, това е специална диета поради състоянието ми.

— Какво състояние? — изглежда го подозрително Хари.

— Състояние, налагащо да се поощри раждането на внуци. Вече съм стар, щом толкова държиш да знаеш! И не е нужно да го разтръбяваш наляво и надясно!

Джей Ка спря по средата на коридора и се разсмя при спомена за това посещение при лекаря. Беше доволен, че се сети да каже на готвача да не готви по диетичното меню тази вечер. Денис все още не беше обърнала внимание на променените му навици в храненето. Разбира се, скоро щеше да забележи. И какво от това? Ще ѝ каже, че се опитва да свали килограми, което не беше лъжа. А ако Малоун реши, че причината за това е близката му смърт, толкова по-добре.

Като си подсвиркваше тихичко, той се заизкачва по стълбите.

ТРЕТА ГЛАВА

Брант Малоун спа ужасно. Жестокият кошмар отново го преследваше. Изтощен, накрая потъна в тежък сън и не чу иззвъняването на будилника. Сутринта отиде на работа в отвратително настроение.

Нещата не станаха по-розови, когато влезе в кабинета си и го завари съвсем празен. От мебелите нямаше и следа. Нямаше даже лист хартия. Завъртя се объркан и бързо се измъкна от стаята. В коридора се сблъска с Джойс, секретарката, която бе на разположение на детективите. Махна безпомощно с ръка, докато се мъчеше да намери подходящи думи. Джойс му се притече на помощ.

— Не ви ли казаха, господин Малоун? Кабинетът ви е преместен на последния етаж.

— И откога? Ако не се лъжа, вчера през целия ден си беше тук.

— Прав сте, но преместването е било запланувано преди няколко седмици. Вероятно сте отсъствали... Предполагам, забравили са да ви уведомят.

— Да, някой наистина е пропуснал да ми каже! — Брант помисли за Джей Ка Робъртс и усети как кръвното му се качва.

След пет години служба в „Робъртс Фиделити енд Герънти Къмпани“ не обръщаше внимание на огромния портрет на Джеферсън Робъртс във фоайето. Но днес, когато тръгна към асансьорите, неочаквано усети вторачения, непреклонен поглед от стената.

Неговият бъдещ тъст. Стомахът му се преобърна, сякаш не искаше да възприеме тази мисъл, и му напомни, че не бе успял да закуси.

Часове наред през дългата нощ Брант се мъчеше да намери изход от ненадейно изникналата дилема. Разполагаше със солидни средства, вложени в няколко компании. Ако решеше, спокойно можеше да зарече сегашната си служба и да започне работа в друга област. Но трябваше ли да обръща живота си наопаки заради Джей Ка? А какво щеше да стане с Денис, когато баща ѝ нямаше да бъде вече между

живите? Баща ѝ имаше врагове. Естествено, та той беше роден да си ги създава! Истинско чудо, че никой досега не му беше светил маслото! Съжаляваше Денис. Тя нямаше никаква вина за случилото се. Бе жертва на машинациите на този жесток, безскрупулен човек!

Брант се чудеше как ли ще реагира тя, когато разбере за сватбата. Какво можеше да каже? Едва ли правото ѝ на избор бе по-голямо от неговото. А какво щеше да прави, когато баща ѝ умре? Обичаше го много. Нямаше представа, че е болен. Той не ѝ даваше възможност да се подготви за загубата.

Джеферсън Калхоун Робъртс беше първокласен, стопроцентов, отявлен мръсник!

Като капак на всичко, първият човек, на когото се натъкна, излизайки от асансьора на двадесетия етаж, беше самият Джеферсън Калхоун Робъртс.

— Добро утро, Брант — поздрави той с широка усмивка. — Изглеждаш чудесно тази сутрин! — Беше хванал ръцете си отзад и се полюшваше на пети и пръсти.

— Добро утро — промърмори Брант, след като си даде сметка колко хора около него са наострили уши. Огледа луксозната обстановка, в която работеше висшата администрация на компанията. Зададе си въпроса защо се налагаше преместването му в тази част на сградата и къде точно се намира новия му кабинет.

— Успя ли да закусиш? — попита Джей Ка.

Брант хвърли поглед наоколо и като видя, че наблизо няма никой, изръмжа:

— Искаш да кажеш, че шпионите не са смогнали да ти докладват?

— Хм, ще трябва да предупредя Денис, че си от хората, които стават със задника нагоре — отбеляза той и тръгна по коридора. — Можеш да дойдеш в кабинета ми. Поръчал съм закуска. Не ми остана време да хапна вкъщи. Толкова неща трябва да се вършат, а няма време! — Джей Ка направи знак на Брант да го последва.

Брант стъпваше на етаж за първи път. Досега не му се беше налагало. Голяма част от неговата работа в компанията му доставяше удоволствие. Не беше от служителите, които се закотвяха по цял ден зад бюрото. Питаше се какво ли е измислил шефът му.

Минаха покрай врата с лъскава табелка, на която се мъдреше дискретно името Брант Малоун. Той се закова на място. Джей Ка също спря и отвори вратата.

— Можеш да минаваш в кабинета ми оттук. Двете помещения са свързани с междинна врата. Нали разбираш, директната връзка е много удобна при управлението на една корпорация.

Зашеметен, последва възрастния мъж. Влязоха в стая, обляна от слънчеви лъчи, проникващи през остъклената стена. В дъното бяха разположени масивно бюро и шкаф. Отсреща бе подреден кът от канапе, кресла и ниска масичка. При все това по средата спокойно можеше да се организира увеселение.

— Нищо не разбирам... — промърмори Брант. — Какво става тук?

— Струва ми се, че снощи разговаряхме по тези въпроси. Или си бил разсеян?

— Снощи? Единственото нещо, което снощи великодушно благоволи да ми съобщиш, беше, че съм принуден да се оженя за дъщеря ти!

— Не намираш ли малко силна думата „принуден“?

— Може би предпочиташ „шантажиран“?

— Не, не, „принуден“ е подходяща. — Джей Ка пресече кабинета и стигна до една врата, сливаща се с покритата с ламперия стена. — Нека първо да закусим. Можем да поприказваме, докато пием кафе.

Кабинетът на Джей Ка заемаше ъгловата част на сградата и две от стените бяха остъклени. Върху ниска масичка бяха наредени покрити блюда. Джей Ка направи знак да седнат.

— Брант, когато снощи разговаряхме за закрилата на Денис, имах предвид физическата и финансова страна на въпроса. Трябва да е сигурна, че човекът, поел ръководството на компанията, ще защитава и нейните интереси. Този човек си ти. През петте години, откакто си на служба тук, успя да научиш много неща за дейността ни. Едва ли ще е нужно много време да попълниш пропуските в образованието си. И не забравяй, че съм тук, за да ти помагам... Докато мога.

— Означава ли това, че ще оглавя компанията ти?

— Само неофициално. Официално ще остана президент до първи януари, когато ще обявя оттеглянето си. Ти ще ме заместиш.

— А какво ще кажат акционерите?

— Акционерите сме Денис и аз. Сигурен съм, че тя няма да възрази съпругът ѝ да оглави компанията, след като ще се подготвя за този пост в продължение на няколко месеца.

— Не ти вярвам! Да не е някаква глупава шега? — Впери очи в събеседника си. — Не е възможно да говориш сериозно! Мога да те разбера, че искаш да съм около Денис, за да я пазя от враговете ти... Но това? — Брант махна с ръка към кабинета. — Аз не съм бизнесмен. Нямам никаква представа как се управлява компания. И никога не съм горял от желание да науча. Смятам, че е прекалено ограничаващо и обвързващо.

— Така си мислиш! Приказките ти нямат нищо общо с действителността. Опитай първо и чак тогава говори. Знам, обичаш да ходиш по ръба на пропастта... — Забеляза промененото изражение на Брант. — О, да, това също ми е известно! Харесваш изпитанията, обичаш предизвикателствата. Май нищо друго не би ти допаднало като това място тук. Започваш да разбираш какво значи власт и как да я използваш. Откриваш, че не можеш да си позволиш грешки. Твърде много хора те наблюдават и само чакат една-единствена погрешна стъпка. — Джей Ка направи пауза и го изгледа с разбиране. — Опитай! Ако не ти хареса, няма да настоявам. Но не изпускай шанса!

— Едва ли ще си в състояние да разбереш дали ми харесва, или не. После какво ще правя?

— Ще си избереш заместник. Както направих аз.

Брант започна да се храни. Закуската изглеждаше много апетитна, за да я пренебрегне. Освен това трябваше да събира сили. Хранеха се мълчаливо. Когато свършиха, Брант си наля още кафе от димящата кана.

— Откъде си сигурен, че не се женя за дъщеря ти заради парите? — попита той и смръщи леко вежди.

Джей Ка прихна да се смее. Коремът и бузите му се затресоха, лицето се наля с кръв. Смя се, докато остана без дъх. Когато се съвзе, попита:

— А за парите ли ще се жениш?

— Може би.

— Слушай, Малоун, изобщо не ме интересува защо се жениш за Денис, стига да го направиш.

— Значи не даваш пукната пара за чувствата ѝ, така ли?

— И чувствата ме вълнуват, естествено. Но не мога да си позволя те да променят плановете ми. Надявам се Денис да остане доволна от теб.

— Успя ли да й кажеш?

— Нямах възможност, но смятам да го сторя още тази вечер. Защо не наминеш край нас през почивните дни? Така ще имате възможност да се опознаете.

— Слушай, защо да насилваме нещата? Попитай я по-добре какво мисли по въпроса. Дай й възможност да избира. Може би предпочита да се омъжи за друг?

— Със сигурност знам, че друг няма. Според мен тя дори не се замисля за женитба.

— А може би изобщо не иска да се омъжва?

— Е, оставам ти да промениш намеренията й.

— Не позна! Това е твое задължение. Отказвам да отида пред олтара с жена, която не желае брак!

— Ще видя какво мога да направя по въпроса — изкиска се Джей Ка и се изправи. — Готов ли си да поемеш новата служба?

— Както винаги!

Брант се надигна бавно. Питаше се дали цялата история няма да се окаже сън и той ще се събуди в хотелската си стая в Атланта? При толкова работа, оскъдно ядене, постоянно пиене, обременено подсъзнание, бе възможно да му се присънват подобни измишльотини. Поклати глава. Уви, и най-развинтената фантазия не беше в състояние да съчини такава история!

Тръгна след Джей Ка Робъртс към съседния кабинет.

Денис и Джей Ка пиеха кафе пред камината, загледани в играта на пламъците.

— Татко, тази вечер си много мълчалив. Да не се дължи на новата диета?

— О, диетата съвсем не е лоша. Хари каза, че като свикна, вероятно ще започне да ми харесва.

— Гордея се с теб, започваш да се грижиш за себе си! Знаеш, татко, че си единственото, което имам на този свят. Много се безпокоя за теб!

— Прекалено жилав съм, за да умра, моето момиче. Ако опита да ме глътне, и на дявола ще му приседне.

— Татко, ти един стар измамник и нищо повече! Всеки, който те познава малко по-добре, ще потвърди, че си мек като памук.

Джей Ка погледна шкембето си и го потупа самодоволно.

— Май напоследък памукът започва твърде много да личи!

Останаха мълчаливи няколко минути, сякаш омагьосани от спокойствието и тишината в стаята.

— Все пак нещо те тревожи... — обади се Денис след малко. — Усецам го. Ще ми кажеш ли какво е?

Джей Ка гледаше съсредоточено огъня, но думите ѝ го накараха да се обърне. Колко красива беше! Носеше плетена златиста рокля, която подчертаваше стройната ѝ фигура и златистия оттенък на очите. Косата падаше на вълни около лицето и светлината танцуваше сред кичури, обагрени в златисто и червено, примесени с наситен кестеняв цвят.

— Какво мислиш за Брант Малоун?

Въпросът му я изненада. Дали не се опитваше да отклони разговора от онова, което го тревожеше?

— Приятен мъж. Изглежда доста сдържан.

— Права си, такъв е. Само да не си насреща, ако го разсърдиш!

— Не те разбирам...

— Нищо, нищо... — Джей Ка допи кафето и остави чашката. — От първи януари поема „Робъртс Фиделити енд Герънти“.

— О, така ли? И какво смяташ да вършиш, когато приключиш с диетата?

— Чувството ти за хумор се нуждае от настройка. Ако искаш да знаеш, съвсем не ми е весело!

— Бъди сигурен, че ще ти стане весело, когато свалиш торбата с камъни, която си помъкнал на гърба си!

— Денис, смяташ ли, че съм тиранин?

— Ти? Тиранин? — Погледна го невинно с широко отворени очи. — Възможно ли е някой да свързва тази дума с теб?

Джей Ка изгледа дъщеря си подозрително и се изкашля.

— Е, може би на младини съм бил. Но сега пред теб стои малко, добричко котенце, което обича да се грее на огъня в мразовита нощ.

— Ако тия патетични излияния целят да ме размекнат, държа да те уведомя, че не успяха — засмя се Денис.

Баща ѝ се поизправи в креслото и леко се наведе напред. Лицето му бе сериозно.

— Страхувам се, че остарявам и не издържам вече напрегнатото ежедневие. Уморих се да се боря. Мястото ми трябва да заеме млад човек, който не ще отстъпи и сантиметър от завоюваните позиции.

— И си се спрял на Брант Малоун?

— Да.

— Значи наистина го заслужава! Никога не си грешил в преценката си за хората.

— Само веднъж. И вече двадесет години живея с бремето на тази грешка.

— Не те разбирам, татко...

— Преди двадесет години бях млад и нищо не бе в състояние да ме спре. Смятах, че ще завладея света. Знаеш ли, правех го страхотно! Но си спечелих и врагове. Те не харесваха начина, по който действах, и ме предупредиха. Не им обърнах внимание. Те убиха майка ти...

— Но, татко, мама беше убита при автомобилна злополука! — Беше пребледняла като смъртник и възрази инстинктивно.

— Не беше нещастен случай... В деня на погребението намерих в пощенската кутия бележка, в която ме обвиняваха за смъртта ѝ. — Гласът му звучеше уморено, като на човек, претърпял голямо поражение.

— Никога не съм предполагала...

— Нямаше смисъл да ти казвам. Но добре запомних жестокия урок и повече няма да позволя да причинят страдание на човек, когото обичам. Няма да го позволя и в бъдеще, каквото и да ми струва!

Момичето усещаше болката в гласа на баща си. Страдаше заради него, ала не намираше думи да го утеши.

— През последните седмици получих няколко писма. Искат да ме сплашат.

— О не! — Без да съзнава, Денис бе скочила от креслото.

— Да, очевидно някой не ни е изпускарал от очи. В писмата се посочваше къде сме ходили, какво сме правили, за да съм наясно, че ни следят.

— Това е ужасно! Нямах представа...

— Затова Харис е винаги до теб, освен когато си в болницата. Охраната ти там е поверена на други хора.

— И колко души са ангажирани с нея? — учуди се тя.

— Достатъчно... — Проследи я с поглед, докато бавно седна в креслото и си наля кафе с трепереща ръка. — Затова реших да действам по нов начин.

Погледна го крадешком и забеляза доволната усмивка на лицето му. Явно враговете му щяха да се натъкнат на неумолим противник.

— Брант Малоун има опит в подобни ситуации. Обясних му всичко и той се съгласи, че се налагат драстични мерки.

— Какво ще предприемеш, татко?

— Брант прие да се премести в нашата къща, за да е на разположение, докато отсъствам. Ще ме замества не само в компанията, но и тук.

— А ти къде ще бъдеш?

— Ето, това е същността на плана. Ще замина, ще пътувам, може да пътешествам по море, изобщо смятам да изчезна от полезрението. Онези хора преследват мен, а не теб. Заплашват те, за да се доберат до мен, нали разбираш? Щом изчезна, заплахите им няма да струват пукнатата пара. Брант ще бди над теб, не те оставям без закрила.

Внезапно в съзнанието ѝ изплуваха черните очи на Брант, които я безизразно я наблюдаваха. Потрепери. Не, той не беше самотен палач, а самотен страж. Бе прозряла истината някак инстинктивно, без да подозира.

— Поканих го на гости през почивните дни. Искам да се опознаете. Предложих му да се премести у нас около Деня на благодарността — продължи баща ѝ.

— Но дотогава има близо два месеца, татко! Мислиш ли, че можеш да чакаш толкова дълго?

— Не е нужно да правя твърде много промени изведнъж, Денис. Тези, които ме следят, не трябва да се досетят за намеренията ми. Брант започва да навлиза в работата. Искам преместването му тук да изглежда като естествено развитие на нещата.

— Не ми се стори особено приятелски настроен. За какво, за Бога, ще разговарям с него?

— Остави нещата в негови ръце. Той знае какво да прави.

— И колко време ще остане тук?

— Зависи. Откакто започнах да получавам заплахи, не съм стоял със скръстени ръце. Наех цяла група детективи, асове в професията, които работят по двадесет и четири часа в денонощието. Опитват се да разнищят историята и да разберат кой стои зад писмата. Но който и да е, ще се доберем до него, скъпа, не се тревожи! Просто не искам да поемам и най-малък риск за живота ти!

Денис кимна. Сега много добре разбираше баща си! Стана, приближи се до креслото му, наведе се и го прегърна.

— Обичам те, татко, много те обичам!

— Щастлив съм да го чуя, мила, много съм щастлив! Помъчи се да не го забравяш през следващите месеци. Може би някои от нещата, които съм замислил, няма да ти допаднат, но помни, че всичко е за твое добро!

— И да си изпиеш лекарството, нищо че е отвратително на вкус — засмя се Денис.

Брант се чувстваше като захвърлен в дълбоко езеро човек, който не може да плува и безпомощно цапа из водата. Документите лежах на бюрото му, грижливо подредени на купчини. Опитваше да се съсредоточи върху условията на договора. Определено това не беше неговото амплоа.

— Виждам, че залягаш здраво...

Брант вдигна поглед и видя пред бюрото си Джей Ка. Този проклет човек се движеше като същински призрак! Изникваше или изчезваше изневиделица, сякаш беше дух!

— Откога си тук? — попита го духът.

— Не помня точно.

— Явно приемаш съвсем сериозно новия си пост. — Джей Ка придърпа един стол и седна пред бюрото.

— Затова ми плащаш огромната заплата — отвърна той и уморено разтърка очи.

— Заслужаваш я.

Сухия тон накара Брант да го погледне. Направи гримаса и каза намръщено:

— Знам това! — Потупа документа, който четеше. — Нямам никаква представа от договори и техния юридически жаргон. Но

доколкото успях да схвана, онзи, който е съставил договора, много хитро се опитва да ни прекара с допълнителни разноси, които са значителни.

— Трябва да си го избият от главата! — засмя се Джей Ка. — Щом успя да стигнеш до същността сред купищата хартия, наистина можеш да си спокоен — няма кой да те изиграе.

— Искаш да кажеш, че си знаел през цялото време?

Джей Ка кимна. — Защо по дяволите ме остави да се мъча?

— Защото исках сам да го откриеш! И ти се справи!

— А ако не бях успял?

— Щяхме да плащаме грешни пари... — сви рамене Джей Ка.

Брант го изгледа смаяно.

— Ти си откачен! Оставяш ме да се лутам, да правя грешки, които биха могли да струват милиони на компанията, и хич не ти пука!

— Всеки трябва да се учи, Брант. Аз се учих. Ти също. И двамата продължаваме да се учим. Всички правим грешки и се учим от тях. — Бръкна в джоба и извади пура. Запали я, без да бърза, и изпусна няколко кълба дим. Наслаждаваше се на едно от малкото удоволствия, които му оставаха.

— Защо не наминеш към нас в края на седмицата? Ще можеш да огледаш всичко, ще провериш охраната и между другото ще имате възможност да се опознаете с Денис.

— Като спомена Денис, исках да те попитам, успя ли да я уведомиш за плановете, които кроиш за нас?

— Вече го сторих. Още снощи.

— Вероятно те е пратила да се гръмнеш.

— Не, честно казано, не го направи — изкиска се Джей Ка.

— Да разбирам ли, че е приела да се омъжи за непознат? — Брант го гледаше с невярващи очи.

— Денис ме обича и знае, че винаги съм й желал доброто.

— Не мога да повярвам... Съобщил си й за заключението на лекарите, нали?

— Не и не виждам причина да я тревожа отсега.

— Да не я тревожиш? По дяволите, как ще се чувства, когато неочаквано умреш? Без да е подготвена, без да е предупредена?

— Знаеш ли, понякога така е по-добре. Скръбта няма да я отмине. Не можем да променим съдбата, Брант. Защо е необходимо да

удължавам мъката, като ѝ кажа отсега?

Какво можеше да му отговори? Всъщност това си беше тяхна работа, но той се безпокоеше за Денис. Сигурно не беше толкова лошо да е до нея в тежък час, когато ще има нужда от нечия подкрепа.

— Кога искаш да дойда у вас?

— Когато ти е удобно. В петък вечер или в събота сутринта...

— Трябва да довърша някои неща. Ще дойда в събота сутринта.

— Чудесно. Вземи си спортни дрехи. Обичаш ли да яздиш? — попита Джей Ка като се надигна.

— Обичам.

— Денис е луда по ездата. Сигурно ще те помоли да я придружиш. Ще можеш да прекараш известно време насаме с нея.

Неочаквано Брант откри, че мисли за уикенда. Оставаха още два дни. От три дни животът му се превъртя на сто и осемдесет градуса, разтърсен из основи, и оставен да се разпадне на парчета. Трябваше да намери разпилените късове и да ги сглоби.

Преди пет години бе принуден да стори същото. Тогава се надяваше, че никога няма да му се наложи да го преживее пак!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денис слизаше по стълбите, когато чу звънеца.

— Аз ще отворя, Мортън — извика тя и забърза към входната врата.

Сигурно беше Брант. Не очакваха други гости в съботната утрин. Ако се появише неканен посетител, пазачите при портала щяха да предупредят. Тя отвори входната врата и се усмихна. Брант бе облечен с тесни джинси и черен пуловер, подчертаващ добре оформените му мускули.

— Не казвай нищо, сама ще се досетя! — приветства го усмихната тя. — Ти си самият Зоро! Заповядай, влизай. Радвам се, че си оставил маската у вас. Не е толкова официално.

Брант не бе подготвен за веселото, сърдечно посрещане на Денис, изправена на входа в кремав пуловер, сливащ се с мекия, топъл тен на кожата ѝ, и джинси, които го караха да докосне краката ѝ, за да се убеди, че не са рисувани. Добродушната шега, с която го посрещна, го обърка още повече. Влезе в преддверието, без да каже дума.

Младата жена погледна навън и забеляза паркираната кола. Черният ѝ цвят не я учуди.

— Ако си оставил ключовете в любимия си Росинант, ще кажа на Харис до го прибере в гаража.

— Ключовете са в колата.

— Закусвал ли си? — попита го със закачлива усмивка.

— Закусих, но няма да откажа малко кафе.

Денис го хвана под ръка и го поведе към трапезарията.

— Ако не възразяваш, аз ще закуся, докато ти пиеш кафе. Тази сутрин се успах.

Брант усети как гърдата ѝ се опря до ръката му, когато го поведе към столовата. По тялото му сякаш пробягаха електрически искри. Нямаше съмнение — Денис опитваше да му подсказе, че с желание приема ролята на булка! Може би е почувствала дори известно

облекчение, че баща ѝ е решил да ѝ купи съпруг. Спестяваше си излишни грижи и вълнения...

— Не виждам Джей Ка... — каза той, когато седнаха на масата.

— О, той не ти ли каза? — изненада се Денис. — Отлетя за Питсбърг да гледа мача на Каубоите срещу Стоманените момчета.

— А! — задоволи се да измърмори Брант. Разговорът отново увисна във въздуха. Защо, по дяволите, не можеше да измисли за какво да разговаря с нея? Държеше се приятелски, но меко казано, положението беше доста неловко.

— Яздиш ли? — попита го най-сетне.

— Да.

— Искаш ли да се разходим след закуска? Конят е най-доброто средство за придвижване по тия места.

— Добра идея.

Денис въздъхна с облекчение. Щяха да убият няколко часа. Може би Брант щеше да се отпусне.

— Вероятно Харис е отнесъл багажа в стаята — каза тя, когато свършиха закуската. — Ще ти покажа къде си настанен. — Погледна леките му италиански обувки. — Имаш ли ботуши?

— Да.

— Не е нужно да ми казваш, сецам се сама. Ботушите са черни.

— Вярно.

— Каква е тая мания да носиш само черно?

— Спестява ми излишни грижи да съчетавам дрехите в гардероба си.

— Донякъде си прав, но това еднообразие не те ли отегчава?

— Никак.

Когато яхна коня, просто престана да мисли за своя гост. За нея не съществуваше нищо друго, щом се качеше на седлото. Пришпориха конете и обиколиха някои от любимите места на младото момиче. По пътя видяха стада едър рогат добитък.

— Не знаех, че Джей Ка се занимава и със скотовъдство... — забеляза Брант.

— Занимава се с всичко! Недвижими имоти, застраховки, радио, телевизия, спътникова комуникация, скотовъдство, фермерство...

— И ти успяваш да следиш всичко?

— Съвсем не. По-важно е, че тия дейности ангажират вниманието и силите на баща ми.

— Обаче харчиш парите му!

Изглежда го, учудена от забележката и иронията в гласа му. Пътеката лъкатушеше сред една горичка и мястото не бе достатъчно широко, за да яздят един до друг.

— Трябва да призная, че не мисля чак толкова за парите на баща ми. Просто ги има и винаги ги е имало. Използвам ги, когато ми трябват. Не отричам, приятно е да разполагаш с пари, но иначе не им обръщам особено внимание.

— Много жени биха се възползвали, за да обиколят света, да прекарват времето си в най-известните курорти, да купуват скъпи вещи, да присъстват на всички значителни събития в живота на висшето общество...

— Не съм от този тип жени. Животът, който водя, ме задоволява напълно.

— Обичаш ли да работиш с деца?

— Да, обожавам ги! — отвърна тя със светнали очи. — Най-трудно беше да свикна с болката, която стоически понасят. Искам да я облекча, да ги излекувам! Понякога ги карам да правят неща, които им причиняват болезнени усилия, но това е нужно, за да оздравеят.

Денис хвърли поглед към Брант. Беше приятно да наблюдава начина, по който яздеше. Сякаш бе роден върху седлото.

— Живял ли си в ранчо? — попита тя, обзета от неочаквано интуитивно прозрение.

— Да, живял съм... — отвърна Брант с изненада. — Какво всъщност те накара да попиташ?

— О, просто има нещо в начина, по който яздиш. Къде си живял?

— В Уайоминг, преди много години. Бях малко момче и търсех работа и подслон. Попаднах на възрастен човек, собственик на ранчо, който имаше нужда от помощник, а нямаше достатъчно пари да му плаща. Останах да живея с него, ходех на училище и правех всичко, за да му помогна да оцелее.

— Сега разбирам защо не обичаш студовете. Май в Уайоминг става доста мразовито през зимата? Повече отколкото в щата Ню Йорк, нали така?

— Да, така е.

— Колко време прекара там?

— Шест години, докато Джейк беше жив. Конят му го хвърли и той си счупи врата.

— Сигурно е било ужасно!

— Да, ужасно беше... Но оттогава изтече много вода.

Известно време яздеха, без да говорят. Накрая Денис отново наруши мълчанието:

— После къде отиде?

— Постъпих в казармата.

— Служил ли си извън Америка?

— Това сега какво е, нещо като събеседване за постъпване на работа?

— Извинявай. Не исках да се ровя в живота ти.

Яздиха мълчаливо повече от километър, преди Брант да заговори отново.

— Какво мислиш за появяването ми тук?

— Имаш предвид гостуването ти сега или преместването ти у нас около Деня на благодарността?

— Имам предвид омъжването ти за мен — произнесе той, като натъртваше нарочно на всяка дума.

Без да съзнава, Денис дръпна рязко юздата. Конят се изправи на задни крака и изпръхтя.

— Да се омъжа за теб! Какви ги говориш?

Шоковата ѝ изненада не му убягна. Джей Ка Робъртс пак го беше подредил! Очевидно не ѝ беше споменал нищо за брака. Покани го да им гостува, а после изчезна. Джей Ка беше един безпринципен мръсник и нищо повече! Все пак не трябваше да забравя, че е баща на Денис.

— Защо не си починем малко? — предложи той. — Май ще се наложи да изясним някои неща. — Скочи леко от седлото и отиде към коня на Денис.

Втречена в него и зашеметена, тя все още стискаше юздата. Брант я прихвана през кръста и като перце я вдигна от седлото. Притегли я към себе си, после бавно я свали, докато краката ѝ опряха земята. Лекият и парфюм достигна ноздрите му и той вдъхна с наслада аромата. Харесваше миризмата на тялото ѝ, какъв ли беше неговия вкус?

Ръцете му се плъзнаха от кръста към задните джобове на джинсите, вмъкнаха се в тях и дланите обвиха стегнатите заоблености, скрити от панталона. Притисна я до себе си. Бавно наведе глава и потърси устните ѝ. Имаха вкус на мента и на рози. Здравно прихвана главата ѝ, докато пиеше от опияняващия им нектар. Без да бърза, плъзна надолу длани, сякаш търсеше път по нежните очертания на гърба, за да открие леката извивка, където свършваше гръбнакът и започваше заобленият ханш. Устните му не спираха да изучават извора на чувствена наслада. Езикът му леко отвори устата ѝ и усетил достъпа, настойчиво затърси нейния.

Никой не я бе целувал толкова страстно и настойчиво. И никога не беше реагирала към мъж, както реагираше сега към Брант Малоун, който преди минута ѝ бе съобщил, че ще се ожени за нея!

Денис провря ръце и ги опря в гърдите му. Усети мускулите, сякаш издялани от мрамор. Не се поддаваха. Ръцете му я стягаха като стоманен обръч и тя откри, че не може да се движи. Докато той не благоволяше да го разхлаби.

Брант почувства изгарящата топлина на дланите, опрени в гърдите му, които като че ли искаха завинаги да оставят огнения си печат. С усилие на волята отпусна желязната прегръдка на ръцете, когато осъзна съпротивата на младата жена. Откри, че за няколко кратки мига бе изгубил контрол над себе си. Болезнено желание го разкъсваше и заплашваше да унищожи самообладанието му. Отстъпи назад. Почувства треперещото ѝ тяло и я подслони в прегръдката си.

— Извинявай, не исках да те уплаша...

Тя вдигна поглед към черните му очи. Изпепеляващият пламък на дълбините им я стъписа. Колебливо протегна ръка, докосна изпитата му буза и усети потрепването на челюстния мускул.

— Не съм уплашена...

— Трепериш...

— Треперя ли? Просто не съм свикнала с това...

— С какво не си свикнала? Да те целуват?

— А това наистина ли беше целувка? Не съм много сигурна... — помъчи да се засмее тя, но се получи някак на пресекулки.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че стана, без да искам? — попита Брант.

— Разбирам... Аз също не съм мислила, че ще се случи, когато те поканих да појаздим. — Внезапно си спомни думите му, които я извадиха от равновесие. — Защо спомена, че ще се женим?

Брант взе ръката ѝ и я заведе до едно изсъхнало дърво, недалеч от пътеката. Седна на тревата и я придърпа към себе си.

— Кажи ми, какво точно ти обясни бащата ти за моето присъствие в имението?

— Нима не знаеш?

— Не знам. Нямам ни най-малката представа какво точно ти е казал.

— Каза ми за писмата със заплахи, които започнал да получава напоследък. Обясни ми, че някой следи всяка наша стъпка. Каза, че ще се преместиш тук временно, докато не открият кой ни заплашва.

Брант отпрати замислен поглед някъде зад нея. Да, старецът все още имаше с какво да го изненада. Запита се дали наистина бе получавал заплахи.

— Значи не ти е казал, че ще се женим?

Сърцето ѝ се преобърна и започна да бие лудо. Не толкова заради думите, които току-що чу, по-скоро заради непоколебимата увереност, с която бяха произнесени.

— Но защо е нужно да се женим? Не можеш ли просто да се грижиш за моята охрана?

Брант обмисляше въпроса ѝ две-три минути, но не намери разумен отговор. Единствено Джей Ка можеше да каже защо смяташе брака им за задължителен.

— Не мога да ти отговоря, но няколко идеи се въртят из главата ми.

— Например?

— Може би баща ти има причини да смята, че съществуват пропуски в системата за охрана на това имение. Тогава ти си твърде незащитна и уязвима през нощта. Сигурно това налага и моето появяване на сцената.

— И ти прие предложението му? — попита тя, усещайки, че пламва при мисълта за нощите, които можеше да прекара с Брант Малоун.

Той се взря за миг в нея. Не знаеше какво да отговори. Струваше му се толкова уязвима, объркана. Не искаше да ѝ причинява болка, но

не можеше и да я лъже.

— Изборът ми не беше особено голям...

— О-о... — изрече безизразно Денис. Това обясняваше почти всичко. Поредното решение, взето от баща ѝ и всеки беше длъжен да се подчини. — Ако зависеше от тебе, не би се оженил...

— Не.

— Разбирам.

Денис се чувстваше отблъсната. Не я бяха попитали дали желае за съпруг този мъж. Всъщност нямаше никакво намерение да свързва живота си с него, но мисълта, че Брант не я иска, ѝ причиняваше болка. Сякаш го беше молила и той отхвърляше молбата ѝ. Денис никога не бе придавала особено значение на личността си, но все пак смяташе, че може да дари с много обич мъжа, решил да сподели живота ѝ.

— И какъв подкуп получи от баща ми, за да се съгласиш? — Изрече думите шеговито, но не успя да скрие болката и огорчението в гласа си.

— Май повишението е нещо като подкуп.

— Вероятно си го заслужил през петте години служба в компанията!

— Не мисля. Нещо повече, предпочитам работата, с която се занимавах досега, отколкото това, което се очаква да върша занапред.

— Тогава защо прие да се ожениш за мен?

— Да кажем, нямаше как да отхвърля предложението...

— А ако аз не искам да се омъжа за теб?

— Това едва ли ще промени нещата.

Тя скочи изведнъж и се метна върху коня си. Брант я последва бавно и също яхна своя. Тя го погледна замислено. Може би, ако се бяха запознали чрез приятели, ако срещата им бе станала при други обстоятелства, тази връзка щеше да има шанс. Но така никога, никога нямаше да се получи нещо!

— Е, господин Малоун, каквато ѝ да е била офертата на баща ми, удвоявам я. Не желая да се омъжвам за теб и няма да го направя! — Денис пришпори коня и се понесе в галоп.

— Виждаш какво стана, Джей Ка — промърмори Брант. — Опитах да пробутам шантата ти идея за сватбата, но дъщеря ти отказва да я възприеме. Измивам си ръцете. Оправяй се както знаеш!

Той пое по пътеката, доволен, че е останал насаме с мислите си. Споменът за лекото ѝ тяло все още пареше ръцете му. Усецаше гърдите, притиснати до неговите, вкуса и свежестта на устните ѝ... Върху дланите му сякаш се бяха отпечатали очертанията на красивото ѝ тяло...

Денис Робъртс беше истинска жена!

ПЕТА ГЛАВА

В понеделник сутринта Брант вече работеше в кабинета си, когато на бюрото паднаха два билета. Вдигна поглед и видя пред себе си Джей Ка.

— Впечатлен съм колко добре си съумял да обясниш нещата на Денис — заяви той с официален тон. — Това изключително улесни съвместното ни прекарване на уикенда. Денис накара да ми предадат, че е получила ужасно главоболие по време на разходката и не е в състояние да слезе за обяд.

— Би ли ми обяснил какво означава това? — Намръщен, Брант ги взе. Бяха за някакъв мюзикъл.

— Денис ще те очаква в шест часа. Запазена е маса за вечеря в шест и половина. Представлението започва в осем и четвърт.

— Сигурен ли си, че точно днес тя очаква да отидем заедно на вечеря, а после на някакво представление?

— Напълно.

— Знаеш ли, Джей Ка, започвам да изпитвам все по-голямо недоверие към думите ти.

— Брант, дай й възможност да свикне с мисълта, че ще се омъжва. Междувременно трябва да я придружаваш на театър, симфонични концерти... Денис обича да ги посещава.

— Симфонични концерти? Аз? Как ме виждаш? През живота си не съм стъпвал в театър или на концерт...

— Моите поздравления! — Джей Ка тръгна към кабинета си. — Довечера в шест — допълни, без да се обръща.

Денис трудно можеше да си представи, че ще ходи с Брант Малоун на музикална комедия. Този човек явно не умееше да се смее. Ако искаше да бъде искрена докрай, трябваше да признае неловкостта си след провалилата се с гръм и трясък среща в съботния ден. И как бе

редно да се държи с мъжа, за когото би следвало да се омъжи по настояване на собствения си баща?

— Та аз изобщо не смятам да се омъжвам! — обяви на всеослушание тя в празната спалня.

Бракът е нещо толкова интимно! Никога не беше възприемала мисълта, че ще сподели живота си с мъж, сякаш се плашеше от близостта му — физическа и емоционална.

Можеше ли някога да почувства близък Брант Малоун? Та той бе толкова сдържан, отчужден! Не си представяше как двамата ще седнат да обсъждат семейните проблеми.

Баща ѝ каза, че притежава отлични качества да ръководи една компания. Находчив и проникателен. Вероятно тези качества задоволяваха напълно Джей Ка, но бяха ли достатъчни за спътник в живота? Съмняваше се.

Чу звънеца и видя от площадката, че Мортън пропусна в преддверието Брант. Беше се подстригал и това му придаваше безупречен вид. Бе облечен в черен официален костюм.

Тя заслиза по стълбите и погледите им се срещнаха. Сякаш за миг в очите му припламна някакво чувство. Може би топлота? Или любопитство? Не беше сигурна. Бе всичко друго, но не и безразличие. Протегна ръка и се усмихна дяволито:

— Ти си истински храбрец, господин Малоун! Не те е страх да се появиш отново тук. А знаеш, че семейство Робъртс ще продължи да злоупотребява с твоето търпение и добрина.

— Май че е така... Готова ли си да тръгваме?

— Готова съм.

Той постави ръка на кръста ѝ и я отведе до паркираната отпред кола. Отвори вратата и ѝ помогна да се настани. Изминаха десетина километра и Денис трябваше да се примири с факта, че кавалерът ѝ няма намерение да поднови разговора. Ако не искаше да прекара в мълчание цялата вечер, налагаше се да поеме инициативата в свои ръце.

— Искам да ти се извиня за поведението си в събота — внезапно наруши мълчанието тя.

— За какво се извиняваш?

— Постъпих невъзпитано, като те зарязах съвсем сам на обед.

— Е, все някак си успях да го преживея.

— Искам да знаеш, че обикновено не се държа така.

— Сигурно. Но не всеки ден ти се е случвало да разбереш, че ще се омъжваш за човек, когото изобщо не познаваш.

— Надявам се, не те засегнах, като казах, че нямам намерение да се омъжа за теб.

— Ни най-малко.

— Вместо да правя сцени на баща си за излизането ми с теб тази вечер, реших да приема, за да обсъдим въпроса.

— Какъв въпрос?

— За нашето неженене.

— А, разбирам...

— Признавам, мислих доста. Стигнах до заключението, че трябва да убедиш татко в нежеланието си да ме вземеш за жена и с това нещата да приключат.

— Може би това ще те обиди, ала вече се помъчих да го сторя. За съжаление, ударих на камък!

— Просто бих искала да знам защо татко се е вкопчил в тази мисъл... Глупаво е да смята, че се нуждае от пазач в стаята си. Винаги мога да си взема доберман.

— Напълно съм съгласен с теб. Това опростява нещата.

— Чувствам се по-спокойна, че постигнахме съгласие и разбирателство помежду си!

— Аз пък не мисля, че беше трудно да се разберем. Трябва обаче да съумеем да убедим и баща ти.

— Това не ме тревожи особено — каза поверително Денис. — В крайна сметка татко винаги отстъпва, когато твърдо се противопоставям на нещо.

— Нямах представа с какво облекчение чувам тези думи! — Брант кара мълчаливо известно време после попита: — И така, какво желаеш сега?

— Не те разбирам...

— За тази вечер. Все още ли държиш да вечеряме заедно и после да отидем на театър?

— Само ако ти искаш.

— Все пак се налага да хапнем нещо... — каза колебливо Брант след малко, — освен това имаме и билети...

— Не те виждам като зрител на музикална комедия, Брант.

— Човек се учи докато е жив, Денис.

Шеговитите им думи разведриха атмосферата и когато влязоха в ресторанта, двамата бърбеха като добри приятели. Денис успя да подхване разговор за новата му длъжност. Интересуваше се как се справя с нещата.

Неусетно той сподели някои от най-трудните случаи, с които се беше сблъсквал.

Денис го наблюдаваше внимателно. Меката светлина на свещите подчертаваше силните, скулести черти на лицето му. Как беше допуснала мисълта, че очите му са безизразни? Та те искряха и припламваха докато говореше, и тя почувства топлината на живия му поглед.

Даде си сметка, че този мъж не ще приеме никога онова, което не е спечелил със собствен труд. Каквато и причина да налагаше съгласието му да се оженят, той не преследваше пари или обществено положение. Не знаеше защо бе толкова сигурна в преценката си, но никой не беше в състояние да я разубеди.

Денис се смееше с удоволствие на забавното му остроумие. С изненада призна голямата си грешка, когато бе помислила, че е лишен от чувства за хумор.

Брант харесваше смеха ѝ. Откри учуден, че чака с нетърпение да чуе нежния му звън, невинен и гальовен, като звука на хиляди камбанки, разлюлени от палавия вятър.

Влязоха в театъра малко преди започването на пиесата. Може би причината бе във веселото им настроение от ресторанта, но и двамата я намериха много забавна. Кискаха се от сърце на бликащия хумор и от време на време разменяха погледи, за да се убедят, че присъствието на другия засилва удоволствието от представлението. Денис искрено съжали, когато завесата се спусна за последен път.

— Да тръгваме към вас... — предложи Брант, когато се настаниха в колата.

Сенките от уличните лампи скриваха изражението на лицето му, а тонът му беше подчертано неутрален.

— Като че ли не ми се прибира още, а на теб? — призна Денис.

Брант се обърна. Докосна с опакото на ръката си гладкия сатен на бузата ѝ и нежно я потърка с кокалчетата на пръстите.

— И на мене не ми се прибира... Какво би искала да правиш?

Денис почувства, че това докосване ѝ пречи да се съсредоточи.

— Знам едно местенце, където свирят приятна, тиха музика — каза тя и го погледна неуверено. — Обичаш ли да танцуваш?

— Откривам все нови и нови неща, които ми харесват, когато съм с теб! — Обърна длан и я положи внимателно върху бузата ѝ.

Гледаше го като хипнотизирана, когато бавно се наведе към нея. Без никакво усилие можеше да се измъкне назад, защото ръката му едва я докосваше. Неочаквано светлината падна върху лицето му и тя съзря очите, които я приковаваха с тайнствен блясък.

Нежно и леко устните му се доближиха до нейните, сякаш се бояха да не помрачат магията на мига. Денис вдъхваше уханието на одеколона, напомнящ свежия аромат на борови гори и океански бриз, на свобода и дива природа. Почувства нарастваща възбуда, която се разля по тялото ѝ, сякаш докосването му бе освободило малки електрически заряди, закътани дълбоко в най-скришни места.

Тя не можеше да разпознае симптомите на новото усещане, защото никой досега не беше успявал да го разбуди. Преди два дни целувката му бе посвещаване в непознат за нея свят — светът на чувствената наслада. Ръцете ѝ сами посегнаха нагоре, искаха да го докоснат, да усетят близостта му. Устните ѝ покорно се отвориха и тя обви с ръце врата му.

Колко добре се чувстваше в прегръдката му! Колко сигурна! Всичко останало изчезна — баща ѝ, планове му за женитба, различията между нея и Брант, фактът, че и двамата не искаха да се обвързват.

С усилие на волята той се изправи и устните му неохотно се откъснаха от нейните. Видя дългите, гъсти ресници, които бавно се повдигнаха и странните очи, обагрени в златисто, опитващи се да възприемат действителността.

— Къде е мястото, за което спомена преди малко? — попита Брант с дрезгав глас.

Денис отдръпна ръцете си от шията му, изненадана, че бе посмяла да го притисне толкова близко до себе си.

— Ами... Знаеш ли, трябва да излезем на магистралата... После да тръгнем към центъра на града. — Отпусна се назад, усещайки, че не ѝ достига дъх да продължи.

Брант запали колата и завъртя кормилото. Протегна ръка и я задържа върху нейната.

— Радвам се, че сме заедно тази вечер.

— И аз се радвам...

— Често ли излизаш?

— Не много.

— Баща ти спомена, че нямаш приятел. Не разбирам защо.

— О, все не ми стига времето! Цял ден съм в болницата, а вечер бързам да се прибера у дома.

— И никога ли не си мислила да се омъжиш някой ден, да създадеш семейство?

Тя не знаеше какво да отговори. До миналата събота, подобна мисъл твърде рядко се прокрадваше в главата ѝ. А от онзи ден, дори за миг не преставаше да мисли за това.

— Не знам... А ти замислял ли си се за съпруга и семейство?

— Не!

— Звучи доста непреклонно!

— Някои мъже не са създадени да се въртят на топло край домашното огнище. Аз съм от тях.

— И въпреки това се примири, че ще се ожениш за мен.

— Не можех да избирам.

— Продължаваш да го твърдиш, обаче съм убедена, че всеки има възможност да избира.

— Добре. Да кажем тогава, че останалите възможности просто не ми допадаха.

— Колко мило от твоя страна! — Заразителният ѝ смях изпълни колата. — Значи си избрал най-малката от всички злини!

— Нещо такова — засмя се Брант.

— Наистина се радвам, че не стигнахме дотам. Предпочитам да си мой приятел, отколкото съпруг.

— Благодаря за откровението.

— Това определено беше комплимент. Смятам, че можеш да ме разбереш. Тази вечер спечелих един приятел, това е всичко.

— Разбирам те отлично. И знай — винаги, когато имаш нужда, можеш да се обърнеш към мен.

— Благодаря ти. — Денис повдигна сплетените им пръсти към бузата си и я потърка леко.

Откриха заведението, което препоръча Денис, и влязоха. В полумрака видяха малки маси, пръснати около дансинга. Негърско трио тихо свиреше бавни мелодии. Плътно прилепени, на дансинга танцуваха няколко двойки.

Веднага щом момичето прие поръчката, Брант протегна ръка към Денис и я изведе на дансинга. Притисна я до себе си и бавно я залюля в провлечения ритъм на музиката. Тя не обичаше да танцува толкова близко до партньора си. Или поне така беше досега. Но Брант я водеше уверено и тя се отпусна, като с лекота следваше стъпките му.

— Танцуваш много добре, Брант.

— Не знам какво щеше да кажеш, ако беше предложила да отидем в дискотека. Талантът ми като танцьор е ограничен.

— Вътрешният глас ми подсказва, че не ще да си живял като отшелник през всичките години. Не си ли имал по-особен роман?

Притисната до него, почувства напрежението, което за миг изопна мускулите му. Как съжаляваше, че не умее да подбира думите си. Опитваше се да бърби неангажиращо, за да не мисли за възбуждащото тяло, прилепено до нейното.

— Не — отвърна кратко той.

— Все пак не вярвам, че всяка нощ си седял кротко сам в къщи — помъчи се да продължи някак закачливо и безгрижно тя. Усети как напрегнатото му тяло постепенно се отпуска.

— Колкото и да ти е чудно, голяма част от светските ми прояви бяха свързани с работата. Често на вечеря, на чашка или на дансинга съм се добирал до някои от най-ценните сведения в кариерата си.

— Мога да се обзаложа, че не лъжеш, господни Малоун — усмихна се предизвикателно Денис. — Няма жена на тоя свят, която сама да не ти каже абсолютно всичко, което те интересува!

— О, Денис, ти си направо изключителна! — изрече той през смях.

Мелодията свърши и музикантите се оттеглиха да си починат. Брант и Денис седнаха на масата. Някаква своенравна нужда да го опознае по-добре я подтикна да го запита:

— Бил ли си влюбен?

— Защо искаш да знаеш?

— Защото за мен ти си една пленителна загадка. Толкова замислен, толкова тайнствен... Мъж с минало, който мрази въпросите.

— Доколкото мога да забележа, последното едва ли те притеснява.

— Само когато отказваш да ми отговориш.

— Явно приличаш на баща си повече, отколкото съм мислел.

— Май не го казваш като комплимент.

— Знаеш ли, намирам, че баща ти не е чак толкова лош. Не възприемам методите му, но старецът е постигнал много. Постоянно се сблъсквам с негови ходове, които не престават да ме изненадват. Мозъкът му е като капан. Улавя мигновено чуждите слабости и знае как да ги използва.

— И с тебе ли постъпи така?

— Мислиш ли, че съм уязвим?

— Не, ако се съди по външността ти, едва ли имаш слабости. Имам чувството обаче, че си уязвим в любовта. Ако обичаш, би направил всичко, каквото и да ти струва, и в това е слабостта ти.

— Тук грешиш. Не мога да правя всичко, когато обичам. Затова се научих да не обичам никого. По-сигурно е за околните. — Брант се изправи. — Какво ще кажеш да потанцуваме?

Отидоха на дансинга и известно време танцуваха мълчаливо.

— Какво, да не свършиха въпросите? — прошепна в ухото ѝ той.

— Край на въпросите! Обръщам гръб на миналото. За мен съществува само „сега“ и „тук“.

— Чудесна философия! Горещо я препоръчвам!

Денис се носеше в ритъма на музиката, щастлива, че е в прегръдката му.

ШЕСТА ГЛАВА

Чак късно през нощта Брант и Денис решиха, че е време да тръгват. По дългия път към дома ѝ мълчаха, отдадени на мислите си. Денис бе прекарала една чудесна вечер. Смях, непринудени разговори, споделена близост — беше хубаво като сън. Тя отпусна глава на седалката и затвори очи, сякаш се мъчеше да удължи удоволствието.

— Денис! Пристигнахме...

Тихият му глас докосна мислите ѝ и я извади от унеса. Отвори очи и се огледа. Бяха пред дома ѝ. Вероятно бе задрямала.

— Заповядай! — покани го любезно Денис.

— Не, благодаря. Имаш нужда от сън — отклони той поканата.

— Ти също. Само колко път те чака! Не е ли по-добре да останеш тази нощ тук?

— Какво чувам, госпожице Робъртс? Да вярвам ли на ушите си? — възкликна провлечено Брант, като се преструваше на шокиран. — Жената, която отказва да се омъжи за мен, ме кани да прекарам нощта с нея?

— Знаеш прекрасно какво искам да кажа! У нас има достатъчно стаи за една рота гости!

— Осмелявам се да го потвърдя. Чувах, че когато в „Хилтън“ нямали свободни стаи, се обаждат тук...

— Само като си спомня, че те смятах за лишен от чувство за хумор! — призна усмихната Денис.

— Има моменти, когато ми липсва.

— Щастлива съм, че реши да го споделиш с мен тази вечер! Прекарах чудесно!

— И аз — каза Брант, като хвана ръката ѝ.

— Категорично ли отказваш да влезеш?

— Категорично! Стига ми, че гледам баща ти по цял ден в компанията. Никак не ме блазни мисълта да ме пекат на бавен огън и да се мъчат да изкопчат как сме прекарали вечерта.

— Ще му кажеш ли какво решихме?

— Оставям тази чест на тебе.

— Наистина ли долавям нотки на цинизъм в гласа ти или просто си въобразявам?

— Просто имам доверие в твоята способност да убеждаваш.

— Можеш да разчиташ на мен! Не знам какво преследва баща ми с идеята си, но ще му кажа да не разчита на нас.

— Както решиш!

— Тръгвай и дано успееш да си починеш добре. Още веднъж искам да ти благодаря за прекрасната вечер. Никога няма да я забравя!

— Денис леко го целуна по устните.

Брант потегли към града. И той нямаше да забрави тази вечер.

— Как прекарахте снощи?

Брант вдигна поглед от писмата, които преглеждаше.

— Джей Ка, може би претенциите ми са прекалено големи, но бих искал да те помоля, когато се вмъкваш при мен, поне веднъж да чукнеш на вратата или да се поизкашляш... Изобщо дай някакъв знак! Способността ти да се появяваш внезапно ме стряска и ще ми струва няколко години от живота!

— Това само показва, че не си във форма. Не много отдавна подобно вглъбяване би коствало живота ти.

— Не ти ли е минавало през ума, че това е една от причините да сменя заниманията си? Омръзна ми да живея във вечно напрежение.

— Забрави да отговориш на въпроса ми.

— Прекарах една приятна вечер... Ще възразиш ли, ако се заема с писмата?

— Кротко, синко! Съвсем не е нужно до обед да намериш лек за всички нещастия на този свят. Ще трябва да се научиш, че в живота има малко радости и човек трябва да им се наслаждава.

— Разбирам. Ти ще си моят учител.

— Ще се постарая да не се изложа.

— Направо горя от желание да започнеш с уроците!

— Тази сутрин Денис беше в добро настроение. Видя ли, прав бях, че бързо ще свикне с мисълта за женитбата!

— Джей Ка, искрено съжалявам, но ще трябва да те разочаровам. Денис няма намерение да свиква с тази мисъл. Снощи разговаряхме и

единодушно стигнахме до заключението, че не желаем да се женим.

— Хм, значи така...

— Да, нямаме намерение да се женим!

— И как смятате да го избегнете?

— Ако младоженците липсват, малко трудничко ще стане сватба.

— Имаш право.

— Има ли други въпроси, които би искал да обсъдим? Ако си приключил, позволи ми да се върна към пощата.

— Навлизаш в работата, както ми се струва.

— Полагам усилия. Но ако в един момент решиш да ме върнеш на старата работа, не се колебай и не страдай от угризения.

— Кога ще се видите отново с Денис? — засмя се Джей Ка.

— Не смятам да се виждаме, защо питаш?

— Искаш да кажеш, че и за двамата това е било първа и последна вечер?

— При тези обстоятелства, намирам безпредметно задълбочаването на нашите отношения. Ще сториш по-добре, ако намериш някого, за когото Денис наистина иска да се омъжи, отколкото да си губиш времето с мен.

— Значи не те интересува какво ще стане с нея, когато умра?

— Разбира се, че ме интересува, дяволите да те вземат! Но нищо не мога да сторя, нали? Щом тя не иска да се омъжи за мен, можеш да бъдеш сигурен, че няма да насилвам нещата!

— Но ако прекарвате заедно повече време, Денис ще те опознае и може би ще промени решението си...

— А защо трябва да го правя? Не горя от желание да се сдобивам със съпруга!

— Не говорим за съпруга изобщо. Става дума за Денис.

— Това ми е ясно!

— И продължаваш да твърдиш, че не желаяш да се ожениш за нея?

— Изобщо не желая да се женя!

— Ще се наложи да помислиш какво ще ти струва, ако не промениш становището си — отбеляза Джей Ка и тръгна към кабинета си.

Брант гледаше затварящата се врата с чувство на безсилен гняв. Защо старецът не ги оставеше на мира? Не искаше да се жени. Нямахше

нужда от никого и не искаше да има такава нужда. Със сигурност не беше мъжът, когото Денис заслужаваше. С усилие на волята си наложи да се концентрира върху писмата.

Денис беше почти заспала, когато телефонът иззвъня. С мъка се надигна и отговори със сънен глас:

— Ало...

— Извинявай. Не съобразих, че е толкова късно. Ще ти се обадя друг път.

— О, няма нищо, не затваряй. Брант ти ли си? — съвсем разсънена изрече Денис.

— Аз съм.

— Как си?

— Много съм уморен. Работих цяла вечер, дори не успях да хапна. Трябваше да съобразя, че си легнала.

— О, няма нищо, още не спях... — Не знаеше какво да каже и защо Брант ѝ се обаждаше. — Какво те задържа на работа до толкова късно?

— Опитвам се да ставам бизнесмен. Мъча се да предвиждам поне един ход напред в тази игра. Голям късмет е, че все още съм в нея.

— Сигурна съм, че татко няма намерение да те държи до толкова късно.

— Бог знае какви са намеренията на баща ти...

— Разговаря ли с него днес?

— Разговарям с него всеки ден и всеки ден съм принуден да го изслушвам.

— Понякога коства усилия, знам това — засмя се Денис.

— Късно е... Ще те оставя да си починеш. Мислех си за теб и реших да ти се обадя, да проверя как си...

— Чувствам се чудесно! — Тя направи кратка пауза. — Брант, би ли приел поканата ми да дойдеш на вечеря утре?

— Човек никога не трябва да пропуска възможността да хапне нещо на аванта. Особено в дома на семейство Робъртс. Готвачът ви е страхотен.

— Радвам се да чуя, че все пак нещо тук те привлича!

— Към колко да бъда у вас?

— Удобно ли ти е около шест?

— Чудесно. До утре.

Денис остави слушалката. Остана будна още дълго.

През следващите седмици Брант все по-често прекарваше в компанията на Денис. За своя изненада откри, че харесва симфоничните концерти. Няколко пъти ходиха на баскетболни срещи. Прекараха един уикенд в Галвстоун и дълго се разхождаха по плажа. От стаите им се разкриваше прекрасна гледка към безкрайната морска шир.

Никога през живота си Брант не бе прекарвал толкова дълго с една жена. Денис го очароваше. Тя като дете се радваше на дребните неща. Обичаше да наблюдава чайките, прелитащи над пясъчната ивица, да събира миди, да строи замъци от пясък и морски камъчета. Все по-трудно Брант свързваше образа на младата жена, която започваше да опознава, с нейния баща.

След известно време забеляза, че Джей Ка слабее. Реши, че се дължи на влошеното му здраве. Не знаеше за диетата. Когато бяха заедно, Джей Ка се хранеше наравно с тях от разкошните ястия, в които готвачът влагаше цялото си майсторство.

Често Брант се питаше с тревога какво ще прави Денис, когато баща ѝ се помине от загадъчната болест, която изсушаваше тялото му. Чудеше се дали Джей Ка все още получава заплахи по пощата, но не успяваше да остане насаме с него, за да го попита. Реши, че трябва деликатно да подхване тази тема пред Денис и да разбере как тя възприема нещата.

През един от последните топли дни на есента отидоха на разходка до езерото, което се ширеше недалеч от имението на Джей Ка. Наслаждаваха се на хубавото време и наблюдаваха с интерес гонещите се по водната повърхност платноходки. Накрая Брант се осмели да подхване разговора отдалеч:

— Каза ли на баща си, че смяташ да си вземеш доберман?

— Да.

— А той как реагира?

— Никак. Само се засмя. — В погледа ѝ се четеше възмущение.

— Обясни ли му, че кучето се обучава по-лесно, слуша повече и яде по-малко от един съпруг?

— Много смешно!

— Разбирам чувствата ти.

— Опитва ли баща ми да подхваща разговор с теб за нашата сватба? — запита Денис.

— Не.

— Нито пък с мен. А до Деня на благодарността остават само три седмици. А това означава, че се е примирил с нашето решение да не се женим.

— Как ми се ще да имам твоята увереност...

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, че откакто го познавам, баща ти никога не е отстъпвал от свое решение.

— Сега е по-различно. Аз съм му дъщеря.

— Казвал ли ти е нещо друго за заплахите, които получава по пощата?

— Абсолютно нищо.

— Искан да те попитам още нещо... — Брант направи кратка пауза, подбирайки внимателно думите. — Забелязала ли си, че в последно време баща ти слабее?

— О, да. Не е ли чудесно? Гордея се с неговата воля! — възкликна сияеща Денис.

— Гордееш се?

— Разбира се. Трябваше да свали някое и друго кило.

— Ммм... Да, сигурно си права... Не смяташ, че има проблеми със здравето, нали?

— Кой, татко? Този човек ще доживее до стоте, бъди сигурен!

Брант откри, че тайно се е надявал думите ѝ да се окажат верни. Въпреки че старата лисица често го изваждаше от кожата, беше започнал да му се възхищава. Не можеше и не искаше да си представи, че този кален човек, преливаш от енергия и жизненост, няма да го има. С огромна изненада откри, че би му липсвал.

Не искаше и да мисли как ще го понесе Денис. Струваше му се, че вече я познава добре. Тя обичаше дребните радости в живота. Беше сърдечна, всеотдайна, любеща. Нейната любвеобилност понякога му създаваше известни неудобства. Колкото по-често бяха заедно, толкова

нарастваше желанието му да я люби. Денис беше много привлекателна, а той не се срещаше с други жени, откакто започна да излиза с нея. Знаеше, че опитът на младата му приятелка в любовта е равен почти на нула. Тя сякаш не разбираше как се чувства той, когато го целуваше възторжено или се гушеше в прегръдката му. Като съпруга Денис можеше да направи безкрайно щастлив своя мъж. Само да не беше той! Надяваше се, че Джей Ка се е примирил с този факт... Поне засега.

— За какво си се замислил? — попита го Денис.

— За теб... И за мен...

— И какво точно мислеше за нас?

— Как да ти кажа... Мисля, че прекарваме заедно доста от свободното си време...

— Така е.

— И това, май, означава, че играем по свирката на баща ти...

— Не е задължително. Приятелство като нашето не води непременно до брак.

— Разбира се. Знаеш ли, Денис, твоето приятелство ми доставя огромна радост. Ти си истинско откровение за мен.

— В какъв смисъл?

— Трудно е да ти обясня. Животът ми е бил твърде различен от твоя. Всъщност никога не съм имал нормално семейство. Жените, с които съм общувал, са замесени от съвсем различно тесто. Ти си толкова крехка, уязвима...

— Не бяха ли и те такива?

— Не! Човек не може да бъде такъв, когато се бори за оцеляване. Понякога се питам какво би станало с тебе, ако внезапно се случи нещо с баща ти?

— Ще се справя. Не трябва да се безпокоиш за мен.

— Щастлив съм да го чуя. Това обезсмисля някои дребни тревоги, които ме измъчват напоследък. Този свят не е създаден за хора като теб — за да оцелееш, трябва да си силна.

— Трябва да те разочаровам, Брант, по-силна съм, отколкото изглеждам!

— Дано да е така!

Денис го задържа за вечеря. Смеейки се на някаква шега, влязоха в къщата. В преддверието ги посрещна Джей Ка, усмихнат

самодоволно.

— Здравей, татенце! Виждам, че днес явно си доволен от себе си. До какво успя да се докопаш? — пошегува се Денис и го прегърна.

— Просто се радвам колко добре се разбирате! Денис погледна крадешком през рамо Брант, който ги наблюдаваше със сериозно изражение.

— Татко, Брант и аз сме добри приятели.

— Чудесно е да имате такива отношения, моето момиче. Наистина съм щастлив!

— Но ние сме само приятели, татко, независимо какво си мислиш или на какво се надяваш.

— Ще видим това — отбеляза Джей Ка.

— Ти си най-твърдоглавият човек, когото познавам! Никога не се предаваш!

— Благодаря ти, скъпа. Думите ти ми вдъхват кураж.

— Отивам горе да се поосвежа. Ще се видим за вечеря — сбогува се с двамата Денис.

Джей Ка даде знак на Брант да го последва в студиото и, без да го пита, му наля чаша уиски. После се настани усмихнат в креслото срещу него.

— Гордея се с теб! Справяш се чудесно с ухажването на Денис. Повече от чудесно!

Думите му едва не задавиха Брант, който тъкмо отпиваше от питието си.

— Аз да я ухажвам?! Джей Ка, ти си луд!

— А как му викаш на това?

— Виж, просто прекарваме с Денис част от свободното си време заедно. Всичко е съвсем непреднамерено.

— Хитра тактика. Не я притесняваш. Оставяш я спокойно да те опознае и да свикне с теб. И аз не бих измислил нещо по-добро.

— По дяволите! Избий си от главата, че Денис и аз ще се женим!

Джей Ка отпи една глътка и се усмихна. Внезапно вратата се отвори с трясък и като хала в стаята връхлетя Денис.

— Искам да знам какво означава това! — Говореше съвсем тихо, но в гласа ѝ звучаха гневни нотки, каквито Брант чуваше за първи път.

— А, разбирам, намерила си роклята... — погледна я баща ѝ.

— Откъде се взе тази рокля?

— Поръчах я специално във Франция, какво си мислиш?

— Мисля, че си хвърлил много пари на вятъра! Да се надяваме, че ще я приемат обратно.

— От къде на къде? Спокойно можеш да я задържиш след сватбата за дъщеря си, когато един ден се зажени.

— Ти знаеше ли за това? — попита тя Брант.

— Изобщо нямам представа за какво говориш.

— Говоря за булчинската рокля, която намерих върху леглото си, когато влязох в спалнята. Плюс було, ръкавици и чифт бели обувки!

Брант усети как земята под нозете му се продънва. Джей Ка потвърждаваше репутацията си на изключително опасен противник.

— Щях да ти предложа, Денис, да ни направиш едно малко ревю, но съм чувал, че носи нещастие, ако младоженецът види бъдещата си жена, облечена в булчинската рокля преди сватбата — каза спокойно Джей Ка.

— Татко, край на шегите! Знаеш отлично, че нямам намерение да се омъжвам за Брант! И той не смята да се жени за мен! Моля те, забрави — веднъж завинаги!

— Денис, поканите за сватбата заминаха с вчерашната поща — започна да изрежда Джей Ка, като въртеше димящата пура в ръката си. — Голямата банкетна зала в хотел „Кресънт Корт“ е ангажирана за сватбеното тържество. Поръчани са цветята за църквата. Не знаех със сигурност кои приятелки ще искаш да поканиш за церемонията, затова съм поръчал рокли за тези, които избереш. Разбира се, ще поема пътните разноски.

Денис го гледаше втрещено, сякаш всеки миг очакваше от устата му да избие пяна. После се отпусна на дивана.

— Не е възможно да говориш сериозно! — прошепна най-сетне тя. Лицето ѝ бе бледо като платно.

— Скъпо момиче, не бих си позволил да се шегувам с нещо толкова сериозно!

Като замаяна, Денис бавно извърна поглед към Брант.

— Знаеше ли за това? — попита тя Брант. Той само поклати отрицателно глава. — Знаел си го през цялото време, нали така? — продължи Денис, сякаш не забеляза жеста му. — Затова се навърташе около мен, затова се правеше на мой приятел. Опитваше да ме обработваш, за да падна в ръцете ти като зряла круша... — Обърна се

към баща си. — От седмици двамата сте пуснали в ход твоя план, не се опитвай да ме лъжеш! А аз бях толкова наивна и се оставих да ме хванат в капана без никаква съпротива!

— Знам, че си разстроена, Денис... — започна Брант.

— Да пукна, ако не си прав, господин Малоун! Излишно е обаче да го вземаш присърце. И без друго лесно ще се справиш с моето състояние. Пускаш в ход чаровната си усмивка, хвърляш един размекващ поглед с красивите си черни очи и чакаш да тупна в ръцете ти! — Денис се изправи рязко и погледна гневно към двамата. — Само че тая няма да я бъде! Разбрахте ме добре, нали? Няма да се омъжа за теб, Брант Малоун! Няма да позволя на никой да действа срещу волята ми! През всичките години мислех, че ме обичаш, татко, и ми желаеш най-доброто. Сега разбирам, че съм била само една пешка на огромната ти шахматна дъска! — Денис тръгна към вратата. Преди да я затвори зад себе си, спря за миг и каза към двамата: — Идеята за добермана е много по-добра!

Брант погледна към Джей Ка. Той отпи от чашата си и се усмихна.

— Хм, красиви черни очи... — изрече той и започна да се хили. — Предпочитала доберман... — продължаваше да се киска той. — Ох, как го обичам това момиченце! Брант, кажи, не е ли чудесна?

— Тя няма да се примири с това, Джей Ка.

— Така ли смяташ? — Изтри навлажнените си от смеха очи. — Не разбираш много от жени, Брант. Особено от жени като Денис. Тя прекалено бурно протестираше, не забеляза ли?

— Не виждам нищо забавно в това да манипулираш човешкия живот!

— Знам, че не виждаш. — Неочаквано възрастният мъж стана сериозен. — Това е едно от качествата ти, които ми правят най-силно впечатление. Гледаш на нещата от друг ъгъл. Учудващо, предвид живота, който си бил принуден да водиш. Ти милееш за хората, Брант! Забелязах, че се притесняваш за здравето ми, за внука на секретарката ти, за артритата на пазача на паркинга. Безпокоиш се за Денис, за това какво ще стане с нея след смъртта ми... Това е нещо, за което трябва да се мисли.

— Наистина трябва.

— Няма причина обаче тя да се сблъсква с действителността... Поне засега. Това всъщност само ще я направи още по-твърдоглава. Искам да започне да гради живота си... Заедно с теб.

Брант се изправи и отиде до камината. Опря лакът на рамката и замислено загледа пламъците.

— Джей Ка, трябва да разбереш нещо. Едва ли си му отдавал голямо значение. Прав си, милея за хората. Интересувам се от тях и им помагам, доколкото мога. Но аз не ги обичам и не искам те да ме обичат. Такива връзки просто не са ми необходими. Денис заслужава много повече, отколкото мога ѝ дам. Не съм в състояние да ѝ дам любов. Джей Ка, не постъпвай така с нея!

— Не се подценявай! Дай шанс на вашите отношения. Няма ограничения във времето. Приемай всеки ден такъв, какъвто е. Така направи в компанията и за кратко време постигна чудеса. Ти вече си част от живота на Денис! Защо, мислиш, тя се разстрои толкова много?

— Не те разбирам...

— Все още не го осъзнава, но тя се притеснява най-вече, защото си бил принуден да се ожениш за нея, а не обратното! Сега говори наранената ѝ гордост, затова реагира по този начин. Ако обаче ти ѝ признаеш, че я обичаш и искаш да се ожениш за нея, бъди сигурен, мигновено ще смени тона!

— Но аз не я обичам! И не искам да се женя за Денис!

— Жалко, синко, много жалко! Защото точно това ще направиш един ден след Деня на благодарността.

СЕДМА ГЛАВА

Най-голямата църква в града беше претъпкана с хора. Всички те проявяваха нескривано любопитство към сватбата на годината. Омъжваше се не кои да е, а дъщерята на Джеферсън Калхоун Робъртс — кралят на една цяла империя!

Мнозина държаха да бъдат забелязани като щастливци, удостоени с покани за брачната церемония.

Никой не обърна внимание, че поканите са разпратени само седмица-две преди тържеството. В края на краищата, това си беше Тексас. Там ексцентриците бяха в излишък, а Джей Ка Робъртс оглавяваше списъка им.

Много хора бяха изумени, че Джей Ка изобщо има дъщеря. Защо не бяха чували за съществуването ѝ? Не се бе явявала сред светския елит на Тексас. Не бяха виждали снимката ѝ по страниците на „Далас Морнинг Нюз“... Сигурно нещо не бе на ред с момичето? Плъзнаха слухове за физически недъзи и слабоумие. Никой не беше чувал и за младоженеца.

Джей Ка влезе в стаята, където го чакаше булката, заобиколена от шаферки. Бяха нейни съученички, пристигнали специално за сватбата.

Той я погледна и дъхът му секна. Никога не бе виждал дъщеря си толкова красива.

Изправена до прозореца, тя мълчаливо гледаше през него. Бе облечена в рокля от бял сатен и дантела. Приятелките ѝ я прегърнаха и се измъкнаха от стаята.

Денис дори не погледна баща си.

— Как искам отнякъде да те види майка ти! — едва успя да промълви той.

— Време ли е да тръгваме, Джей Ка? — попита сухо дъщеря му. В гласа ѝ прозвучаха нотки на отчуждение.

— Имаме още няколко минути... Денис, не мислиш ли, че сръдната ти продължи прекалено дълго?

Забележката постигна желания ефект. Погледите им се срещнаха. Очите ѝ хвърляха мълнии. Ако дъщеря му бе наследила нещо от него, това безспорно бе характерът.

Отначало гневът ѝ беше сдържан. Прие спокойно вестта за сватбената церемония. После избухна.

В душата ѝ бушуваха необуздани страсти. Изгуби самообладание. Започна да креци, завладяна от непримирима ярост. Беснееше и се защитаваше, умоляваше и заповядваше. Когато осъзна, че има насреща си човек, довел до съвършенство изкуството да манипулира хората, бе принудена да преклони глава и да приеме неизбежното. Оттогава не беше разговаряла с баща си.

— Сръдня ли? Значи, според теб, Джей Ка, това е сръдня? — Усмихна се, но усмивката ѝ не вещаеше нищо добро. — Никога няма да забравя какво ми причини! Докато съм жива! — Гласът ѝ беше глух и някак бездушен, но думите придобиваха по-дълбок смисъл, отколкото ако ги беше изкрещяла.

— Не прави така, скъпо мое момиче. Днес е сватбата ти — най-прекрасният ден в живота на всяка млада жена! Искам да си щастлива!

— Щастлива с купен за солидна сума съпруг? Съжалявам, Джей Ка, но бих предпочела сама да го избира или да си го купя!

— Престани да ме наричаш Джей Ка!

— Както наредиш. Ти създаваш правилата на играта. Не ми остава нищо друго, освен да им се подчинявам, нали господин Робъртс?

Баща и дъщеря бяха впили очи един в друг. Бащата, изправен пред последиците от постъпката си, а дъщерята, наранена от нея.

Толкова дълбоко, че не беше сигурна дали раната някога ще зарасне.

— Задраскваш живота, който сме споделяли в продължение на двадесет и четири години. Смяташ, че имаш основание, но то остава загадка за мен. Дано само не грешиш. — Денис изрече тези думи дрезгаво и глухо.

Страданието в очите ѝ сякаш го сломи. Отношенията им нямаше да бъдат същите.

Той поклати глава. Съзнаваше колко справедливи са думите ѝ. Но вече бе късно.

Протегна ръка на младоженката. Тя го хвана и като повдигна леко приказната си рокля, тръгна към вратата, зад която ги очакваше, тръпнешното от възбуда и любопитство множество.

Още един човек ги очакваше с нетърпение.

Брант Малоун.

Брант се чувстваше като глупак. Никога не беше обличал толкова официални дрехи. Нямаше приятел, когото да помоли да му стане шафер.

Съпругът на дамата, която щеше да бъде главна шаферка на Денис, прие да изпълнява тези задължения и да го отведе пред олтара.

Наблъсканото в храма множество го стъписа. Когато влезе в църквата, настъпи тишина. После във въздуха се разнесе жуженето на коментарите, разменящи се шепнешком. Брант бе вбесен.

Какво им ставаше? За първи път ли виждаха младоженец? Очите му мигновено обходиха тълпата. Не забеляза нито едно познато лице. Нямаше поканени от компанията. Очевидно присъстваше каймакът на далаското общество.

Той бе единственият, който не принадлежеше към тази висша класа!

Ненадейно в съзнанието му изплува образът на Джейк — старецът, който бе дал подслон на десетгодишното момче, умиращо от глад. Помъчи се да си го представи тук, в храма, почтително очакваш началото на цирка.

— Божичко, Синди, та той е страхотен! Виж само раменете му! Да знаеш, бих го приютила в леглото си, когато пожелае.

Брант дочу хвалебствените думи за външността си, прошепнати отляво, после някой изшътка на бъривата жена.

Набитото му око не пропускаше нищо от онова, което ставаше в задната част на църквата.

С леки, отмерени стъпки към него се приближаваха свидетелите, които щяха да придружат младоженците до олтара. Разнесе се музика и множеството се изправи. На пътеката пристъпиха Денис и Джей Ка.

Брант не беше виждал Денис от деня, в който тя намери сватбената рокля. Работеше от сутрин до вечер и се опитваше да не мисли за нищо друго.

Тайно се надяваше Джей Ка да му съобщи, че сватбата се отменя и може да се върне на старата си служба. Вместо това старецът го заведе да му поръчат официален костюм, показа му църквата, където щеше да се състои брачната церемония и го запита дали желае да покани някого на тържеството. Два дни преди сватбата го уведоми в колко часа трябва да е в църквата.

В църквата горяха свещи. Изпълваха с благоухание огромното пространство. Снежnobели рози красяха пейките и големите поставки от двете страни на олтара.

Но всичко изчезна, когато Брант видя Денис да пристъпва към него, хванала под ръка баща си. Приличаше на прелестна принцеса от приказките. Като пухкав облак я обгръщаше роклята от бял сатен и дантели и докосваше едва-едва пейките, край които минаваше. Талията ѝ изглеждаше толкова тънка, сякаш щеше да се скърши.

Ненадейно си спомни как я бе прихванал през кръста, за да я свали от коня, притискайки към себе си крехкото тяло.

Воалът не закриваше лицето ѝ. Той внимателно се вгледа в бледата като прозрачен порцелан кожа. Бледността ѝ силно го обезпокои. Ръката ѝ бе студена като лед, когато свещеникът даде знак за започване на церемонията.

Денис бе решила да преглътне фарса на брачната церемония. Отказваше да мисли за начина, по който Джей Ка бе потъпкал волята ѝ. Тя не бе подготвена за подобна намеса в личния ѝ живот.

Баща ѝ бе взел решение да я ожени за мъж, който според него можеше да го замести и в дома му, и в работата.

Когато Денис вдигна очи към Брант, сякаш забрави тържествения ритъм на сватбения марш.

Той изглеждаше великолепно в официалния си черен костюм. Определено това беше неговият цвят. Бялата риза подчертаваше загара на бронзовата му кожа. Косата, гладко сресана назад, дооформяше красивото лице.

Почувства, че я гледа като най-скъпото и единствено създание на този свят. Денис едва не залитна от откритието си. Черният блясък в очите му я покоряваше. Испита странна увереност, че отсега нататък никой не би се осмелил да я докосне.

Никой, с изключение на него. Мисълта за неговата близост като ток разтърси тялото ѝ. Постави ледената си ръка в неговата. Усети

топлината, която преливаше в нея, и ѝ вдъхваше сигурност и сила.

Събра цялата си воля, за да възприеме думите на свещеника. Опитваше се да не мисли за високия мъж, застанал тържествено до нея. Мъчеше се да не забелязва лекото ухание на одеколон, напомнящо ѝ за един приятел, с когото бе прекарала чудесни мигове през последните седмици.

Един приятел, който я бе предал...

— Можете да целунете булката — каза свещеникът.

Брант се обърна и леко повдигна с пръст брадичката ѝ. Бавно се наведе, впил поглед в очите ѝ. Притворила клепачи, Денис усети как устните му се докоснаха до нейните...

Останалата част от деня измина в опиянение.

Отидоха до „Кресънт Корт“, без да разменят дума. Шампанското и яденето в бляскавата зала сякаш никога нямаше да свършат. Денис усети минути на просветление, когато разрязаха с Брант сватбената торта. Светкавиците на фотоапаратите не спираха. Брант рядко се усмихваше. Тя искрено съжаляваше за дяволитата усмивка, която доскоро озаряваше лицето на нейния приятел.

В един момент той се наведе към ухото ѝ и внимателно я попита:

— Добре ли си? Може би предпочиташ да се махнем?

Грижовните нотки в гласа му я изненадаха. Искеше да се скрие някъде от шума и бъркотията, да не чува веселите гласове и комплиментите. Но минаха още два часа, преди да се измъкнат.

Още предната вечер Брант бе паркирал колата си пред хотела. Пристигна в църквата с такси, а после лимузината на Джей Ка ги откара до „Кресънт Корт“. Можеха да тръгнат веднага.

Отвори вратата на малката кола и Денис се опита да напъха в тясното пространство десетките метри дантели и сатен, които я обгръщаха. Картината изглеждаше нелепа и тя прихна да се смее. Когато най-сетне успяха да затворят вратата, Брант седна зад волана и подметна шеговито:

— Хей, има ли някой под купищата плат?

— Ох, едва дишам! — оплака се тя, като се мъчеше да притисне полите на роклята си, които ѝ пречеха да вижда. Къде отиваме?

— Смятах, че искаш да се прибереш в дома си.

— Наистина искам!

Брант мълчаливо кара няколко километра.

— Не бях съвсем сигурен, че сватбата ще се състои... — каза накрая той. — Затова реших да не правя планове за медения месец.

— Не вярвам да си се съмнявал, че Джей Ка ще надделее в крайна сметка.

— Знаеш ли, ти също имаш силна воля...

— Аз? Едва ли... Омъжих се за теб, нали?

— Направи го, защото не искаше да разрушиш вашите отношения.

— Той вече ги унищожи.

— Не, не е така. Според мен той се бои, че е прекалил с натиска си върху теб. Можеше да се махнеш, да заживееш отделно и в крайна сметка да постигнеш каквото искаш. Но ти не го направи.

— Прав си. Мислех да го сторя. Когато обаче дойде време за решителната стъпка, видях, че не мога да го оставя сам... Аз съм всичко за него!

— Щастливец е баща ти. Малцина са мъжете, дарявани с толкова обич и вяност!

Останалата част от пътя изминаха в мълчание.

Къщата бе прекалено тиха след веселата глъчка на тържеството. Мортън събщи, че Джей Ка ще закъснее, а вечерята ще бъде сервирана в шест.

— Не мога да сложа залък в устата си — промърмори Денис и тръгна нагоре, като повдигаше роклята, за да не се спъне.

— Ще имаш ли нужда от помощ да се измъкнеш и от това чудо? — попита Брант, застанал в средата на преддверието.

Въпросът му я изненада. Приятелките ѝ помогнаха да се облече и тя дори не се замисли дали ще може да се оправи сама.

— Като че ли ще ми трябва помощ... — усмихна се обезсърчена. — Няма съмнение, роклята е шита за жена с камериерка.

— Не мога да се похваля с богат опит, но поне не ми липсва желание да ти помогна — каза Брант и тръгна след нея.

Лека усмивка оживи лицето му и спря дъха ѝ. Нищо коварно или цинично не се четеше в погледа му. Навярно намираще за смешна ролята на камериерка на младата си съпруга, която не искаше да се омъжи за него.

— Не мислех, че разполагаш с толкова пространство — отбеляза той и огледа с любопитство стаите, в които живееше Денис.

— Прав си, доста е обширно. Всъщност това е съвсем отделен апартамент, но винаги се хранех в трапезарията. Татко се радваше на моята компания.

Денис не забеляза, че отново говореше за баща си с обичайната си обич. Брант не намери за нужно да спира вниманието ѝ върху това.

Влязоха в огромната спалня в дъното на коридора, заемаща цялата ширина на къщата. Три от стените имаха прозорци, а до четвъртата бе разположено широкото легло. През отворената врата се виждаха банята и дрешникът.

Денис се обърна с гръб към Брант и му посочи малките копченца, които свършваха под кръста ѝ.

— Никога не съм се преструвала, че искам да се омъжа... — започна колебливо тя, като се опитваше да обясни чувствата си.

— Така е — потвърди усмихнат Брант.

Усещаше докосването на пръстите му по гърба си. Колко много ѝ се искаше Брант да не е толкова близо! Лекото ухание на одеколон я разсейваше, пречеше ѝ да подреди обърканите си мисли.

— Все едно... Не сме влюбени един в друг... Или нещо такова... — Гласът ѝ леко потрепери. — Затова ще разбереш защо наредих на Мортън да постави още едно легло в стаята... За теб.

— Какво си направила?

Денис посочи с глава към второто легло в ъгъла, което не беше забелязал. Брант започна да се смее.

— Какво толкова смешно има?

— Ти си смешна!

— Защо да съм смешна? — попита тя рязко.

Брант разкопча роклята докрай и застана пред Денис. В очите му играеха дяволити пламъчета. Тя стоеше, вкопчила пръсти в дрехата си и чакаше.

— Защо поне не изчака да поискам да бъдем заедно и тогава да ме отблъснеш! — Брант тръгна към вратата. — Отивам в града. Трябва да опаковам багажа си и да заключа апартамента. Нали вече съм щастлив съпруг. До скоро!

Денис стоеше като замръзнала по средата на огромната спалня. Бе допуснала ужасна грешка. Но не защото се ожени за Брант Малоун!

ОСМА ГЛАВА

Колко объркващо бе всичко в деня на сватбата ѝ! Не си беше представляла нещата така. Хората около нея бяха щастливи. Брант се грижеше за нея. Правеше го непринудено, сякаш го беше вършил цял живот. Бе объркана. Бяха станали близки приятели, а сега приятелството им беше погубено. Брант не показваше никакво раздражение, че са го принудили да се ожени за нея. Дали щеше някога да го разбере? Някак странна изглеждаше и мисълта, че са женени. Сега тя беше госпожа Брант Малоун. Денис Робъртс Малоун. Беше опитвала сама да изгради живота си, да бъде господар на чувствата и на желанията си. А ето, днес се омъжи за човека, избран от баща ѝ! Беше се почувствала обезоръжена, когато бе видяла Брант, който я чакаше пред олтара в църквата.

Ако баща ѝ бе избрал друг мъж, щеше да избяга. Трябваше да подреди мислите си. Определено го харесваше. Когато започна да го опознава, изпита истинско удоволствие от общуването им. Прие с отворено сърце онова, което той ѝ даваше по своя воля — приятелството си. Но можеше ли да живее с мисълта, че е бил принуден да ѝ даде нещо повече? Напрежението през отминалите часове я бе изтощило. Реши да си почине. Сгуши се под меката завивка и скоро заспа. Спа дълго. В просъница дочу отварянето на вратата. Събуди се и се надигна в кревата. Лампата се запали и тя видя Брант, изправен до вратата, с куфар в ръка.

— Не са ли те учили да чукаш на вратата?

— Смятах, че влизам в стаята си.

— Да... Ами... Искях само да кажа...

— Нямам навик да чукам на собствената си врата. — Гледаше я с насмешка. Остави куфара близо до леглото и започна да разкопчава ризата си.

— Какво правиш? — възкликна тя стъписана, като не откъсваше очи от него.

— Според теб какво правя?

— Събличаш се!

— Много добре. Щастлив съм да установя, че баща ти не е хвърлил парите си на вятъра, когато те е пращал на училище. Успяла си да овладееш метода на анализа и дедукцията — каза той, като разхлаби колана си и седна на леглото.

— Не е възможно! Тоест... Защо се събличаш?

Брант събу обувките и чорапите си. Изправи се и я погледна въпросително.

— Дали всеки път, когато вземам душ, ще се налага да минавам на предварителен разпит? Не е ли по-добре да запазим малко загадъчност в отношенията? Или може би ще настояваш да давам обяснение за всяка своя стъпка?

— А, душ... — Усети как се изчервява.

— Може би искаш да ползваш банята? — попита я той, като събу небрежно панталона си.

— О, не, не... Моля, заповядай. — В гласа ѝ прозвучаха нотки на светска учтивост.

— Благодаря! — поклони се ухилен Брант и тръгна към банята.

Денис спусна крака на пода. Защо не бе помислила за това? Трябваше да ползват не само обща спалня, но и обща баня. Естествено, тя можеше да се облича в гардеробната, но Брант явно нямаше да проявява излишно благоприличие.

Без дрехи той изглеждаше някак по-едър. Бе опитала да отвърне поглед, но нямаше как да не го зърне крадешком, докато се събличаше. Испита странно вълнение. Тялото ѝ като че ли забрави как се диша, а сърцето заби лудо, сякаш искаше да изскочи от гърдите. Не беше срамежлива. Един физиотерапевт познаваше отлично човешката анатомия. Но се налагаше да свиква с присъствието на мъжка анатомия в спалнята си!

Излизаният от банята Брант окончателно я обърка. Беше увил около бедрата си хавлиена кърпа, а с друга бършеше мократа си коса. Усети, че пръстите ѝ се свиват, докато го гледаше стъписана. Да не е полудял? Отиде бързо до тоалетката, грабна четка ѝ припряно започна да реши косата си. Видя в огледалото как той взема куфара и го отваря върху леглото. Вдигна глава и улови погледа ѝ.

— Къде да оставя нещата си?

Денис заряза четката и нервно отвори горното ляво чекмедже на скрина.

— Ако искаш, можеш да ги поставиш тук. — Отиде до гардероба и посочи една от секциите му. — А тук можеш да окачиш дрехите си.

— Благодаря, но едва ли ще се намерят толкова дрехи за окачване.

Тя наблюдаваше как разопакова вещите си. Спретнато подреди бельото и тоалетните си принадлежности в чекмеджето, а ризите и панталоните закачи на закачалки и ги сложи в гардероба.

— Само един костюм ли имаш?

— Да.

— Няма ли да си купиш други?

— Да ти кажа право, не съм се замислял по въпроса. Защо?

— Ъ-ъ... Сега оглавяваш компанията и...

— И костюмът се явява нещо като униформа.

— Нещо такова...

— Тогава ще се наложи да се откажа от униформата.

— Защото предпочиташ да се обличаш в черно...

— Позна.

Денис си бе наложила да гледа Брант в лицето и постепенно се отпусна, свиквайки с близостта на голото му тяло. Изведнъж той свали кърпата, закрепена на кръста му, спокойно отиде до скрина, извади чифт гащета и ги obu, сякаш беше сам.

Денис зърна изображението си в огледалото. Лицето ѝ бе почервенияло, сякаш бе станала жертва на слънчево изгаряне. Отиде почти тичешком до вратата и извика, без да се обърне:

— Ще те чакам долу за вечеря.

— Няма да се бавя — заяви той, като гледаше как вратата се затваря с трясък след нея.

Значи така, госпожица Робъртс, пардон, госпожа Малоун, не е свикнала да гледа голи мъже. Доста странно при нейната професия.

Седнаха на масата. Денис не намираше подходяща тема за разговор. През последните седмици започна да свиква с мълчаливостта на Брант. Не разбираше защо именно тази вечер ѝ действаше на нервите.

— Успя ли да събереш целия багаж? — най-сетне попита тя, отчаяна от тегнешото мълчание.

— Да, а и нямаше кой знае какво да се опакова.

— Явно не си голям поклонник на вещите.

— Имаш право.

— Знам толкова малко за теб... — Тя подпря глава и го погледна съсредоточено. — Откакто се познаваме успя да научиш всичко за мен — от името на учителката ми във втори клас до името на първото момче, в което бях лудо влюбена.

— Все още не знам всичко за теб... — Намекът му не остави и следа от съмнение за смисъла на забележката.

Довършиха вечерята в мълчание. Денис не можеше да измисли за какво да разговарят.

— Ще желаете ли кафе? — попита Мортън, когато прибра чиниите.

— Благодаря, по-късно — каза Брант. — Смятам да поговоря с момчетата от охраната. Искам да се запозная как са организирали нещата. — Той докосна с пръст върха на носа ѝ и намигна. — Ще се видим по-късно, госпожо Малоун.

Като замаяна Денис го проследи с поглед, докато излезе от трапезарията.

— Това ли е всичко, госпожице Денис?

— Да, да, приключихме с вечерята...

Денис отново се качи горе. Включи телевизора. Пет минути гледа три различни програми. Изключи го и грабна някаква книга. Прочете четири пъти една страница, без да разбере за какво става дума, и я захвърли. Отиде до прозореца.

Опита да мисли какво би вършила, ако това беше една обикновена вечер в живота ѝ, но трудно можеше да излъже съзнанието си. Вечерта не бе обикновена. Беше първата ѝ брачна нощ. Но това нямаше никакво значение. Брант знаеше добре какво мисли тя по въпроса. Не бяха нормална съпружеска двойка. Вероятно не очакваше, че ще спи с него. Или пък очакваше? Във всеки случай не толкова скоро!

„А-ха! Спипах те! Вече се питаш кога ще спи с теб!“ — насмешливо ѝ заговори вътрешният глас.

— Не е вярно!

„И се питаш как изглежда в леглото.“

— Не е вярно!

„Даже се чудиш дали ще иска да се люби с теб.“

— Не е вярно!

— Чувам, спориш настървено, само не знам с кого. Може би със себе си? — стресна я гласът на влезлия в стаята Брант.

Денис се обърна рязко и го изгледа.

— Как можеш се промъкваш като крадец?

— Извинявай, повече няма! — склочи, умолително ръце той. — Влязох в стаята и чух, че си говориш сама. — Отиде към телевизора. — Има ли нещо интересно тази вечер?

— Не знам.

— О, извинявай, сигурно считаш гледането на телевизия недостойно за интелектуалното ти равнище.

— Защо говориш така?

— Навярно изисканите ти маниери и лъскавата обстановка ме карат да мисля така...

— Имам чувството, че ми се подиграваш!

— Какво говориш, скъпа! Просто съм ужасно впечатлен от твоето образование и от теб самата. Бях късметлия, че завърших гимназия...

— Това притеснява ли те?

Брант взе бутилка уиски, чаша с лед и седна. Протегна крака и се облегна в креслото.

— Да, като че ли ме притеснява...

— Не е късно да продължиш образованието си.

— Не ми достига търпение. Онова, което съм научил досега, не се учи на университетската скамейка.

— Брант, моля те, разкажи ми нещо за себе си! — каза Денис като седна на креслото срещу него.

— Съжалявам, госпожо, но събеседването просто не ме интересува. Вече получих назначението.

— Брант, защо си толкова груб?

— А ти защо си толкова любопитна?

— Защото искам да те опозная.

— Защо?

— Отговорът е ясен. Защото си мой съпруг.

Брант отпи глътка уиски и бавно го преглътна.

Все повече започваше да му харесва мисълта, че може да отпразнува първата си брачна нощ с чаша уиски. Отпусна глава на креслото и обърна поглед към Денис.

— Защото съм твой съпруг... Според теб какво трябва да направя тогава?

— Май не те разбирам...

— Разбираш ме отлично. Женен съм за красива, млада жена, която недвусмислено ми показва, че не ме желае в леглото си. Трябва ли да легна като доброто вярно куче край кревата или да направя каквото ми се иска?

— И какво би искал да направиш?

Брант допи чашата и я напълни пак.

— Ето най-сетне един добър въпрос! Заслужава да се полее! — Вдигна чаша и погледна с възхищение разпиляната по раменете ѝ червеникава коса, обляна от меката светлина в стаята. Заговори с плътен, дрезгав глас: — Бих искал да те взема на ръце и да те отнеса до просторната ни спалня. Бих искал да те положа на леглото, да разкопчая роклята ти, внимателно да я сваля и да останеш по дантеленото си бельо. Бих искал да сваля обувките ти и да те обсипя с целувки. От върха на пръстите на мъничкото ти краче до закачливата трапчинка на бузата... Да целувам всеки сантиметър от красивото ти тяло. — Притвори очи. — Бих искал да ти покажа истинския смисъл на думата „съпруга“. Бих искал да те науча да ми доставяш удоволствие, да освободя чувствената жена, скрита в девственото ти тяло толкова години. — Рязко отвори очи и я погледна. — Ето какво бих искал да направя! — Изправи се някак неочаквано. — Но вместо това, отивам да си легна. — Лека нощ! — Тръгна към спалнята, спря за миг и я изгледа през рамо. — Желая ти приятни сънища!

Невярваща, Денис видя захлопващата се врата. Тялото ѝ гореше. Усещаше целувките, за които ѝ говореше, от върха на пръстите до малката трапчинка на бузата.

— Върви по дяволите!

Беше рано да си ляга. Реши да слезе долу и да потърси нещо за четене.

След около два часа започна да се прозява. Погледна часовника и видя, че приближава полунощ. Нищо чудно, че се чувстваше толкова уморена. Не чу баща си да се връща. Вероятно бе решил да остане в

града. Качи се в спалнята с нежелание, но се оказа, че тревогата ѝ е напразна. Брант спеше непробудно.

Тя отиде в банята и се съблече. Загаси лампата и легна. След няколко минути заспа дълбоко.

По едно време Брант се събуди. Трепереше от студ. Имаше само едно одеяло, а леглото му бе до прозореца, през който проникваше остър северен вятър. Изхлузи се и отиде в дрешника да потърси още завивки. Прерови всички чекмеджета и шкафове, но не намери. Върна се в спалнята, зъзнейки от студ. Погледна към кревата на хубавата си жена, сгушена под купчина одеяла. Помисли за миг, после сви рамене. Ако имаше късмет, можеше да се измъкне преди Денис да се е размърдала. Утре щеше да помоли Мортън за още одеяла. А сега... Мушна се в топлото легло и след малко заспа отново.

Денис сънуваше. Копнежите ѝ бяха станали действителност. Лека като перце се носеше по дълъг коридор към обятията на мъжа, за когото бе мечтала цял живот. Той я грабна, издигна я високо над главата си и я завъртя. Коридорът изчезна и те се озоваха сред ливада, изпъстрена с метличина. Наблизо пасяха коне. Той я целуваше, целуваше, целуваше... Омаяна, плуваше в море от страст и удоволствие, притиснала се в обятията му...

В обятията му?

Денис отвори очи. През прозорците се прокрадваше зората. Лежеше на една страна, опряла гръб до топло тяло. До коленете ѝ се бяха свили две други колена, една мускулеста ръка, предметната през кръста ѝ, здраво я притискаше. Внимателно изви глава. Брант спеше дълбоко. Би трябвало да изпита гняв, но едва не се разсмя. В стаята беше много студено. Непредсказуемото тексаско време си бе направило поредната шега. Денис реши, че няма смисъл в този час да търси други одеяла. Под завивките беше толкова топло и приятно, че мисълта да стане не я въодушеви. Затвори очи и се усмихна. Унесе се с надеждата, че прекрасният сън пак ще я споходи...

Брант се събуди объркан. Главата му тежеше. Къде, по дяволите, се намираше? Погледна разрешените коси на възглавницата. Коя беше тази жена? Повдигна се и се огледа. Леглото в дъното на стаята опресни паметта му и той изръмжа сърдито.

Хубаво започна! Дори една нощ не съумя да ѝ докаже, че може да се държи на разстояние. Измъкна от кревата и отиде в банята. Надяваше се Мортън е приготвил кафето.

След четвърт час влезе в трапезарията и видя на масата Джей Ка. Пиеше кафе и четеше вестник.

— Не си ли подранил? — изненада се той.

— Всяка сутрин ставам по това време.

— Не трябваше ли да направиш изключение?

— Кое го налага?

— По дяволите! Може да съм стар, но още не съм изкуфял напълно! Доколкото си спомням, през първите няколко седмици от съвместния си живот младоженците прекарват в леглото по-голяма част от времето.

— Смятам, че си прав, когато говориш за истинските младоженци. — Брант с явно удоволствие отпи глътка кафе. — Знаеш обаче, че бракът ни с Денис не може да се нарече нормален.

— Нищо не знам... — изгледа го подозрително Джей Ка.

— Би трябвало. Нали си главният организатор. Искаше вярно куче да я пази. И го получи.

— Чакай, чакай... Прав си, исках да бдиш над сигурността ѝ, което означава, че всяка нощ трябва да си до нея...

— И аз съм до нея. Леглото ми е само на десетина метра от нейното и нищо не би могло да наруши спокойствието на съня ѝ.

— Леглото ти! Какво легло? Какво, по дяволите, исках да кажеш?

— Дъщеря ти ясно даде да се разбере, че няма да позволи на никого да се меси в личния ѝ живот. За което безкрайно я уважавам...

— И ти не възразяваш?

— В сделката не влизаше да спя с нея — сви рамене Брант. — Ако държеше и на расов жребец за разплод, трябваше да уточним нещата предварително...

— Разплод! Внимавай, Брант, говориш за дъщеря ми и няма да позволя...

— И тя не позволява! Затова е наредила да поставят още едно легло в стаята ѝ.

Мортън влезе с няколко димящи блюда.

— Добро утро, Мортън — усмихна се Брант. — Трябва да си предчувствал, че съм гладен като вълк. — Напълни чинията си и подаде блюдото на Джей Ка. — Ти не си ли гладен?

Джей Ка хвърли поглед към апетитната закуска и се сети за диетата. Беше успял да свали няколко килограма и нямаше да се остави точно сега да бъде изкушен.

— Трябва да внимавам с храната... — промърмори той.

Брант спря да се храни. Как можеше да забрави, че го бе шантажирал със здравето си, за да го принуди да се ожени за Денис?

— Мисля, че трябва отново да се консултираш.

— За какво да се консултирам? — изръмжа разсеяно Джей Ка, разстроен от вестта за двете легла.

— За болестта.

— Познавам отлично здравословното си състояние. Благодаря, нямам нужда от консултации.

— Искаш да кажеш, че нищо не може да се направи?

— Ще видим.

— Между другото, какво става със заплахите, които получаваш? Добре че можем поговорим, преди да е дошла Денис.

— Има кой да се грижи за това, не бери грижа.

— Но това е част от работата, за която съм нает!

— Върви по дяволите! Грижи се за Денис! За останалото ще се погрижа аз!

— Тя няма нужда някой да се грижи за нея.

— Така си мислиш. Сигурно и тя така мисли. Но аз знам по-добре от вас. Скоро ще се убедите колко съм прав. Познавам човешката природа...

Брант погледна стареца, озадачен от думите му, и мълчаливо продължи да закусва...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Брант бе привършил закуската и пиеше втора чаша кафе, когато Денис влезе в трапезарията. Изглежда я изпитателно. Глождеше го мисълта дали бе разбрала за среднощните му набези в леглото ѝ. Джей Ка остави вестника. Денис седна и с нищо не издаваше мислите си. Погледна към двамата, промърмори „Добро утро“ и се усмихна на Мортън, който ѝ наливаше кафе.

— Как спа? — попита Джей Ка и се прокашля.

— Спах чудесно, татко — отвърна тя и спокойно вдигна чашата с кафето. — Всъщност умрях от жега — продължи, като изглежда накриво Брант. — Едва сутринта видях, че времето е лошо.

Погледите им се срещнаха.

— Нищо чудно, че си се сварила — забеляза Брант. — Фланелената ти нощница има поне десет метра плат. Повече прилича на палатка!

— Спала си с дебела нощница през първата си брачна нощ? — Джей Ка изглежда двамата с невярващ поглед.

— Разбира се! — Тя невъзмутимо посрещна погледа му. — През зимата винаги спя с дебела нощница.

— След като се оженихме, майка ти нямаше нужда от дебела нощница — отбеляза намръщен Джей Ка.

— Мисля, че нещата са били много по-различни, как смяташ, татко? Или и дядо е купил съпруг на дъщеря си?

Двамата мъже опитаха да се засмеят.

— Не се мисли за много остроумна, Денис! — изрече под носа си Джей Ка.

— Не мога да отрека обаче отличния ти вкус по отношение на мъжете! — Денис хвърли предизвикателен поглед към Брант. — Да знаеш, не си хвърлил парите си на вятъра!

Брант остави шумно чашата, бутна сърдито стола и излезе от стаята. Денис се зае със закуската.

— Трябваше ли все пак да правиш това? — каза накрая баща ѝ.

— Не те разбирам, татко, нещо лошо ли съм казала?

— Не мислиш ли, че нараняваш чувствата на Брант?

— Чувства ли, татко? Да, трябва да имаш чувства, за да бъдат наранени. Затова не се налага да се обезпокоиш за Брант.

— Знаеш ли, смятах, че ще успееш да разбереш по-добре този човек. Наранявали са го жестоко, душата му е набраздена от белези, които никога няма да изчезнат. Жестоките уроци на живота са го научили да се брани сам.

— И как, ако смея да попитам, узна тия подробности за миналото му? Досега не съм успявала да го накарам да ми разкаже нищо за себе си...

— Нищо не е разказвал и пред мен, но аз си имам начин да узная всичко. Само че не обичам да разкривам източниците си на информация или да издавам какво съм научил. Може би един ден сам ще ти разкаже всичко... Но се съмнявам, че ще стане, ако продължаваш с евтините си номера.

— Как ми се иска поне да разбере защо се съгласи да се ожени за мен — изрече замислено тя.

— Не му оставих друг избор. Най-малкото, така си мислех тогава. Сега го познавам по-добре и съм сигурен, че не е от хората, които отстъпват пред заплахи. Можеше да плюе на всичко и да ми обърне гръб, каквото и да му говорех. Вместо това, хвърли няколко къча и се подчини. И аз съм се питал какво го накара да постъпи така. Не съм убеден, че знам правилния отговор... Явно нещата са много по-дълбоки. Той не допуска никого до себе си.

Денис се изправи.

— Татко, всичко това едва ли има някакво значение в момента. Ти постигна своето. А не те засяга как Брант и аз ще оправяме кашата, в която ни забърка! — Без да се сбогува, тя излезе от стаята.

Джей Ка гледаше замислено вратата, която се хлопна след нея. Наистина, бе постигнал своето, но на каква цена? Беше ли загубил дъщеря си? Само времето можеше да отговори... Изведнъж усети тежестта на годините. Трябваше да признае пред себе си, че в човешките отношения не бе възможно да се прилагат похватите на джунглата, които важаха в бизнеса. Дано откритието не идваше твърде късно...

Денис се чувстваше засрамена. Не искаше да нагрубява Брант. Ала не беше виновна и за начина, по който стана сватбата им. Все по-трудно ѝ беше да се държи добре с баща си. Може би трябваше да се примири с факта, че не е способен да зачита чувствата ѝ. Никога не се беше сблъсквала с безмилостната му непоколебимост, когато решише да постигне нещо.

Отново бе принудена да признае, че Брант едва ли е можел да избира, когато баща ѝ е предложил да се ожени за нея. Трябваше да престане да го вини за необичайните обстоятелства на брака им и да спаси приятелските чувства, които се бяха зародили между двамата. Веднага трябваше да го открие и да му се извини. Полута се из огромната къща, но не го намери. Разбра, че това ще бъде толкова трудно, колкото и самото извинение. Накрая узна от Мортън, че Брант е оседлал един жребец и е изчезнал по алеята. Денис погледна през прозореца и потрепери. Леденият вятър бушуваше навън и вдигаше вихрушки от есенни листа. Оловносиви облаци се гонеха в небето. Едва ли беше най-подходящото време за езда, но трябваше да види Брант! Незабавно!

Обади се в обора да оседлаят коня ѝ, облече дебели дрехи и излезе навън. Въздухът бе чист и свеж. Пое дълбоко дъх. Усети мирисът на земя, влажна трева и есенни листа.

В обора ѝ показаха накъде е тръгнал Брант. Пое по същата алея. Не преставаше да търси думи, с които да му се извини. Застигна го на сечището. Бяха спрели там последния път, когато яздиха заедно. Седеше на повален дънер и гледаше замислено в далечината. Шумът от конските копита по размекнатата от нощния дъжд земя го накара да се обърне. Денис дръпна юздите на коня.

— Хей! — извика тя с нерешителна усмивка. Брант кимна, но не каза нищо. — Надявам се, че не се натрапвам... — Денис скочи от жребеца и праметна юздите.

— Нищо подобно, достатъчно ясно ми бе показано, че тук аз съм натрапникът — сви рамене той и стисна устни.

Денис седна на дънера до него.

— Брант, искрено съжалявам за онова, което казах — започна бързо тя, сякаш се боеше да не я прекъсне. — Беше злобно, отвратително и нямам оправдание за поведението си. Искях да засегна

баща си за грубия начин, по който се опита да се разпорежда с живота ни. Вместо това, засегнах теб.

Докато тя говореше, Брант не откъсваше очи от хоризонта. Погледна я едва, когато чу последните думи.

— Не си ме засегнала.

— Да, но се срамувам от себе си. Моля те да ми простиш.

— Просто няма за какво да ги прощавам — отвърна след кратка пауза. — И двамата отлично знаем, че бях купен... Не бих могъл да ти осигуря живота, с който си свикнала. Надали бих опитал. Този живот не ме привлича.

— За какъв живот говориш?

— За живота зад високите стени, в постоянен страх от някаква заплаха. Върнах се в Америка и исках да заживея мирно и спокойно. Исках да върна вярата си в хората.

— И вместо това се забърка с клана Робъртс.

— Нещо такова...

— Можем да анулираме брака.

— Това ще предизвика огромен скандал около името ти — засмя се глухо той.

— Не ме интересува, стига да ти даде свободата, която искаш.

— Разбрах и започнах да се примирявам, че свобода не съществува. Това е само думичка, която доста удобно се размахва по време на избори. Но никой не е истински свободен — от минало, от страхове, от спомени...

— Не би ли се почувствал по-добре, ако споделиш част от тия спомени?

Брант се вгледа в нея, после отново зарея поглед в далечината.

— Едва ли...

— Добре тогава. Какво предлагаш занапред?

— За какво?

— За нас.

— Има ли нещо такова като „нас“?

Денис си наложи да го погледне. Сърцето ѝ биеше лудо. Струваше ѝ се, че чува ударите му.

— Бих искала да има — отвърна тихо тя.

За миг в очите му проблесна пламък, но угасна така бързо, както се бе появил. Денис не успя да разгадае значението му.

— Съжалявам, че снощи не оставих достатъчно завивки на леглото ти... — подхвана тя е надеждата, че Брант ще заговори за нощното си преместване в спалнята ѝ.

— Мортън обеща да ми даде още.

— А, да... — Толкова по въпроса. — Не ти ли е студено като седиш на този пронизващ вятър?

Брант погледна свъсеното небе, сякаш едва сега го забелязваше.

— В сравнение с Уайоминг, това тук ми прилича немирнен морски бриз, решил да ни поразхлади. На теб ти е студено, нали?

— Малко... — призна тя.

— Хайде да тръгваме — Брант се изправи и ѝ подаде ръка. — Какво ще кажеш да помолим Мортън за чаша горещ шоколад?

Денис само кимна, не знаеше какво да каже.

— Благодаря ти, че дойде да ме намериш. Много благодаря! — Наведе се и леко я целуна по устните. После я повдигна и я сложи на седлото, а сам скочи на коня, без да докосва стремето.

— Нещо ми подсказва, че не ти е за първи път — засмя се тя на номера му.

Брант се усмихна и младата жена усети, че дъхът и спира. Сякаш се беше подмладил с години. Очите му искряха закачливо.

— Като че ли попрекалих с перченето — пошегува се той.

— Ех, ако можех да го правя тоя номер, всеки ден щях да се перча — подхвана шегата тя. Смехът му прозвуча по-свободно от всякога.

— Ще те надбягам! — извика Брант и пришпори коня.

— Само опитай, пък ще видим! — Денис се наведе над гривата на жребца и полетя напред.

Препускаха в луд галоп по обратния път. Конете имаха равни възможности, но Брант успя да я изпревари с цяла дължина. Конете се надбягваха с не по-малко удоволствие от ездачите и изглеждаха готови да продължат състезанието. Денис през смях протестира, че не било честно да спират точно сега, още малко и щяла да го победи. Брант я прегърна приятелски през рамо и се отправиха към къщата.

Съпружеският живот не промени много ежедневието на Денис. Продължаваше да ходи в болницата. Опитваше се да свикне с мисълта,

че е омъжена. Брант не предявяваше претенции. Напротив, мъчеше се с нищо да не натрапва присъствието си.

Той вече беше тръгнал за работа, когато сутрин тя се събуждаше. А вечер отдавна спеше, когато Брант влизаше в спалнята. Държеше се любезно с нея, но с нищо не показваше, че би искал отношенията им да се променят.

Накрая Денис призна пред себе си, че е влюбена в Брант и копнее за истински съпружески живот. Не беше сигурна кога точно се е влюбила, но нещо ѝ нашепваше, че това е станало доста преди сватбата. Брант не правеше дори и намек, че иска нещо повече от нея, да не говорим за любовта ѝ. Поведението му ѝ напомняше едно момченце от болницата. Тимоти никога не бе срещал обич и закрила. Упорито отблъскваше всички опити да спечели доверието му. Но тя не се предаде, упорстваше. Стъпка по стъпка и Тим започна да ѝ отговаря с обич и с вяра. Тя се надяваше така да завоюва любовта и на Брант.

Съвместният живот разкри много неща, които дори не подозираше за себе си. Брант събуди в нея жената. Нямахме как да не забележи опияняващите тръпки на сърцето си, когато той внезапно влизаше в стаята. Залъгваше се, че е стресната от неочакваната му поява, но тялото ѝ тръпнеше от страстен копнеж всеки път, когато мислеше за него.

Две седмици бяха изминали от сватбата. Денис живееше в напрегнато очакване. Нещо трябваше да се случи. Питаше се дали би улеснила отношенията им, ако разкриеше пред Брант чувствата си, или това само щеше да усложни нещата. Как ѝ се искаше някой да ѝ подсказе как да постъпи!

Погледна часовника си. След по-малко от час Джей Ка и Брант трябваше да се приберат.

Брант потърка рамо. Опита да разхлаби мускулите на гърба и ръката. Наболяваше го, сигурно бе разтегнал мускул. Облегна се назад и загледа трепкащите в мрака светлини на Далас. Често му се случваше да ги съзерцава, откакто се премести на двадесетия етаж. Тъст му излезе прав. Харесваше предизвикателствата на новата си работа. Джей Ка му беше дал пълна свобода да взема решения, което донякъде го улесняваше. Доби навика често да се консултира с него.

Имаше чувството, че за два месеца е изкарал интензивен курс в сферата на висшите финанси. Оцеляваха само най-твърдите и непреклонните. Брант беше сигурен, че ще оцелее. Да, Джей Ка го беше преценил безпогрешно. Чувстваше се в стихията си начело на компанията. Увереността в собствените му сили укрепваше с всеки изминал ден.

Как му се искаше да има същата увереност по отношение на брака си! Душата му се разкъсваше от терзания. Безкрайно трудно успяваше да прикрие чувствата си към Денис. Желаше я страстно и се мразеше жестоко, че не е в състояние да контролира страстта си. Когато вечер я заварваше заспала в широкото легло, заставаше до него и дълго я прегръщаше с жаден поглед, щастлив, че не е нужно да се преструва. Да я люби, да, но това не бе единственото. Желаше да е край нея, да чува гласа ѝ, да гледа лицето, грейнало от оживление, да дебне малката трапчинка, появила се за миг на бузата... Имаше толкова работа, а ето че седеше и мислеше за жена си!

Жена му. Денис. По дяволите! Последното нещо, от което се нуждаеше, беше жена, обвързване. Миналото го бе научило да не допуска никого близко до себе си, защото това причиняваше болка. Не искаше да изпитва чувства, но ето че Денис успя да приспи бдителността му и той я желаше с дива страст.

Брант рязко се изправи. Не можеше да отлага — очакваше го рай или преизподня. Раят — онова блаженство, в което се потапяше, когато беше близо до Денис; адът — изтезанието да е далеч от нея...

Брант влезе в спалнята. Чу шума на шуртящата вода и мъчително изпъшка. Грижливо бе избягвал да се появява в общата им спалня, когато тя не спеше, но прибързаното му връщане вкъщи разби на пух и прах намеренията му. Хвърли сакото на кревата, разхлаби вратовръзката и застана нерешително сред стаята. В следващия миг чу, че душът спря. Последва шум на плъзгащата се стъклена преграда. Денис бе забравила да затвори вратата на банята.

— Денис, прибрах се! — извика той, за да предпази и двамата от конфузното положение.

Тя се появи на прага. Косите ѝ бяха прибрани нагоре, но няколко непокорни кичура падаха на челото. Голяма, пухкава кърпа я

обгръщаше от гърдите до коленете.

— Хей, здравей! Много си подранил днес! — усмихна се приветливо тя.

— Вярно е... Май трябваше първо да ти позвъня... — Брант несъзнателно потърка рамото, което го болеше.

— Не ставай глупав! Радвам се, че се прибра! Джей Ка се обади преди малко да каже, че ще вечеря с приятели.

— Знам, каза ми.

Беше очарователна, спряла нерешително на прага, стъпалата ѝ потънали в дебелия килим.

— По-добре се изтрий да не настинеш...

Денис пусна несъзнателно единия край на кърпата и започна да търка влажната си кожа.

— Боли ли те ръката? Видях, че я разтриваш... — попита загрижено.

Брант се извърна рязко. Искаше гледката на влажната ѝ кожа да изчезне. Дръпна нервно вратовръзката си и в същия миг видя отражението ѝ в голямото огледало на гардероба.

— Нищо ми няма... — успя да промърмори с дрезгав глас. — Сигурно съм разтегнал мускул...

Тя се скри в банята и след малко се появи в къса копринена роба, пристегната в кръста.

— Искаш ли да я масажiram?

— Благодаря, няма нужда... Смятам да я напаря в банята...

Започна да разкопчава ризата си и изведнъж усети, че пръстите му са се вдървили.

— Както прецениш — сви рамене Денис.

Отиде до дрешника и Брант въздъхна с облекчение. Преди да се разсъблече напълно, грижливо затвори след себе си вратата на банята, с мрачното съзнание за ефекта, който разголеното тяло на Денис бе произвело върху него. В моменти като този искрено съжаляваше, че не бе отхвърлил заплахите на Джей Ка. Колко дълго можеше да издържи един мъж брак, който не е никакъв брак? Съпруга, заради която прекарваше безкрайни безсънни нощи. Що за живот, когато единствената му мечта бе душевно спокойствие? Стори му се, че остана часове под парещите струи, с надеждата, че топлината ще облекчи болката, а рамото и други части на тялото му.

Дано Денис да е слязла долу! Спря душа и се послуша. От спалнята не се долавяше никакъв звук. Испита облекчение. Слава богу, защото в бързината бе забравил да вземе бельо от скрина. Изсуши косата си и привърза кърпата около бедрата. Отвори вратата и замръзна на прага.

Денис не беше слязла за вечеря. Спеше, сгушена в огромното легло. По румените ѝ страни имаше засъхнали следи от сълзи. Сърцето му се сви от болка. Може би беше разбрала нещо за здравето на Джей Ка? Отиде до леглото и седна съвсем накрая. Постави ръка на изящната извивка на талията ѝ.

— Денис, какво ти е? — попита нежно.

Дългите ресници трепнаха и тя отвори очи. За миг изглеждаше объркана, че вижда лицето му толкова близко. Припряно изтри очи и се обърна по гръб. Ръката на Брант остана да лежи върху корема ѝ. Голото ѝ тяло, обгърнато от гладката коприна, изгаряше пръстите му.

— Няма нищо, всичко е наред... — промълви тя.

— Защо плачеш?

— Сигурно от съжаление към себе си. Съпругът ми е толкова самостоятелен, независим... Май в неговия живот няма място и за мен.

Брант я изгледа изпитателно, опитвайки да прикрие изненадата си. Ъгълчето на устата му насмешливо се изви нагоре.

— Това чувство ми е добре познато!

— Звучи ми доста странно! Красноречиво ми показа, че нямаш нужда от никого и не искаш някой да има нужда от теб.

— С такова впечатление ли оставаш? — Гласът му звучеше напрегнато. Леко наклони глава.

— Да! — Наложил си да го гледа в очите.

— А ти оставяш впечатлението, че можеш да организираш живота си и без чужда помощ.

Продължиха да се гледат внимателно, в очите им се четеше недоверчивост.

— Брант, имам нужда от теб! — призна Денис. — Едва когато се оженихме, разбрах колко много си ми нужен! Но мразех причините за брака ни и не исках да призная чувствата дори пред себе си.

Той постави ръка на шията ѝ. Нежната ѝ кожа изгаряше дланта му.

— Знаеш, че нищо не мога да ти предложа...

— Можеш да ми предложиш себе си, Брант и това е всичко, което и двамата притежаваме!

— Заслужаваш много повече... — Бавно погали косата ѝ край слепоочието и зад ухото.

— А ако искам теб и нищо друго? — Изрече думите много тихо.

— Мен ли искаш, Денис? — Боеше се, че не е чул добре.

— Много, много!

Брант усети как железният му самоконтрол, който толкова дълго си бе налагал, се изплъзва. Тялото му трепереше от напрежение. Боже милостиви, как я желаше! Колко красива беше, легнала безпомощно с пламнали страни и искрящи очи! Колко безсънни нощи се въртеше в леглото и се опитваше да си представи какво ще изпита, когато я притисне в обятията си, когато я люби, когато ѝ открие сърцето си!

В очите му пламтеше страст. Денис почувства, че необуздан копнеж завладява тялото ѝ. Брант не беше влюбен в нея, но я желаше. Можеше да бъде началото. Обърна глава и целуна дланта му. Чу го да поема дълбоко дъх. Разбра, че го е изненадала. Защо беше толкова неопитна в любовта? Как ѝ се искаше да го подтикне, да му даде кураж!

Тогава устните им се срещнаха и тя разбра, че не е нужно да го окуражава. Беше я целувал и преди, но никога с такава жар. Езикът му докосна нейния, отдръпна се и пак го потърси. Приличаше на танц, когато партньорите се приближават, отдалечават и се покланят леко един на друг.

Денис обгърна с ръце врата му и зарови пръсти в гъстата, копнинена коса. Изпитваше наслада от допира, за който бе мечтала. Брант легна до нея, телата им бяха прострени едно до друго.

— Боже мой, колко си хубава! — прошепна той.

— И ти... — отвърна тя свенливо. Кърпата се бе свлякла и тя с жаден поглед изучаваше изваяните гърди и гръб, тесния ханш, железните мускули на бедрата му.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Май имаш твърде много дрехи... — Пръстите му припряно затърсиха възела на дългия колан, който придържаше робата.

— Виждам, че нямаш такива проблеми... — Смехът ѝ прозвуча някак накъсано. Разхлаби възела на колана. Нетърпеливите му пръсти

отметнаха робата от раменете ѝ.

— Така е по-добре. Сега сме равни.

Дишането му ѝ подсказа колко силно бе въздействието на нейното голо тяло. Но беше убедена, че възбудата му не можеше да се сравни със страстта, бушуваща във всяка нейна клетка.

Как можеше да си помисли, че е неподвластен на чувствата? Та те извираха, вибрираха, заливаха я като гигантска, огнена вълна. Осъзна, че е направила единствено правилната стъпка, щом искаше отношенията им да потръгнат. Като много от децата, които бе лекувала, Брант имаше нужда да му отдадеш цялото си същество, без да търсиш отклик. Един ден може би щеше да ѝ отговори със същото.

Ръцете му докосваха нежно всяка част на тялото ѝ, сякаш да се убедят, че всичко това е истина. Тя отвърщаше на милувките напрегнато и колебливо, но мълчаливата му деликатност я окуражаваше и най-сетне се отпусна, отдавайки се на насладата от близостта им.

Брант не бързаше, внимателно я приласкаваше да търси и намира заедно с него. Едновременно бе учител и ученик. Когато премести тежестта на тялото си върху нея, тя плътно се притисна до него и нежното ѝ пъшкане от удоволствие го влуди.

Устните му се впиха в нейните, а тялото поиска да се слее с нейното. Усети, че тя изведнъж се стегна, вдигна глава и леко се отмести. Лицето му говореше, че се владее напълно.

— Не искам да ти причинявам болка — промълви той.

Денис пое дълбоко дъх и се отпусна. Усещанията ѝ не напомняха нищо познато до този миг. Копнееше да му се отдаде. Лицето ѝ грееше от щастие. Възторжено прошепна:

— Ти никога не би ми причинил болка! — Очите ѝ блестяха от влагата, намокрила ресниците. — Люби ме, Брант, моля те!

Отначало бавно, после все по-бурно, двамата се извисяваха в царството на непознати усещания и наслади. Той усети напрежението на тялото ѝ, взря се в широко отворените ѝ очи — учудени, невярващи, че всичко това се случва.

— Отпусни се, скъпа — прошепна настоятелно, — отпусни се, отдай се на усещането, не мисли за нищо...

Думите, дрезгавият задавен звук на гласа му отново я понесоха в ураган от нарастваща наслада и тя приветства върховното усещане с

вик на удоволствие и изненада.

— О, Брант!

— Знам, милото ми, знам... — С неудържима конвулсия освободи тялото си, като я последва в ония висини и мигове, достъпни само на любовниците.

Телата им бяха толкова близо, че Денис не беше сигурна чии са ударите на сърцето, които гърмяха в ушите ѝ. Струваше ѝ се, че двамата с Брант са се разтопили и огнената смес е била излята в кальпа на преплетените им тела.

Той се отпусна до нея. Притискаше я в прегръдката си. Денис, все още замаяна, се усмихна и ненадейно си помисли дали ръката продължаваше да го боли. Искаше ѝ се да го попита, но не намери сили. Отпусна се в обятията на любимия мъж и се понесе към царството на сбъднатите мечти...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Студът събуди Брант и той потърси завивките. Ръката му докосна бедрото на спящата жена и тя отвори очи. Стаята тънеше в полумрак.

Светлината от банята очертаваше силуетите на предметите. Брант погледна часовника — приближаваше полунощ.

— Май че забравихме да хапнем... — измърка сънливо Денис.

— Не исках да те будя...

— Не си ме събудил. Стържещият стомах ми напомни, че не сме вечеряли. — Тя се опъна и голата ѝ гръд го докосна съблазнително.

От много време насам не се бе чувствал толкова отпочинал. Струваше му се естествено, че Денис лежи до него. Ръката му се плъзна по изящното очертание, което образуваха ребрата, талията и бедрата.

— Според теб, кога Мортън е разбрал, че няма да слезем на вечеря? — попита Брант.

— Нямам представа. Мислиш ли, че ще го заварим долу да чака, за да ни сервира?

— Съмнявам се. Мортън ми се вижда доста схватлив. Навярно отдавна се е досетил, че сме решили да се посветим на други занимания...

— Хм...

— Какво би трябвало да означава това „хм“?

— Че наистина сме открили по-интересни занимания...

Той се надигна на лакът и я погледна. Краката им останаха преплетени.

— Съжаляваш ли?

— Приличам ли ги на човек, който съжалява?

— Имам чувството, че съм се възползвал от теб.

— Разрешавам ти да се възползваш от мен колкото и когато пожелаеш — заяви тя.

— Как успяваш да правиш най-похотливи намеци с тон на светска дама?

— Все някога се налага да покажа, че все съм научила нещо за толкова години по частни училища и колежи... — Прекара пръсти по гърдите му. — Не си ли гладен?

— Ти наистина си ненаситна!

— Имах предвид гладен за храна...

— О, да... Май съм гладен. Да позвъним ли на прислужничката?

— Имам по-добра идея. Смятам да сляза долу и да ограбя хладилника...

— Не е ли по-добре да слезем заедно?

Прокраднаха се на пръсти като конспиратори. Запалиха лампата, чак когато се добраха до кухнята и плътно затвориха вратата. Както винаги, хладилникът бе претъпкан с вкусотиите. Наредиха храната върху огромен поднос, взеха бутилка вино и две чаши и с котешки стъпки се върнаха в спалнята.

Денис прихна да се смее.

— Божичко, никога не съм се забавлявала така! Сега разбирам, че най-много ми е липсвало другарче за лудориите.

Брант се ухили. Каква картинка беше само! С разчорлена коса, с боси, стройни крака, разпалващи въображението с пресния спомен за блаженството, което даряваха.

— Сега вече си имаш другарче за лудориите!

Сложиха подноса на малката масичка и се нахвърлиха върху храната. Спираха колкото да разменят някоя хаплива закачка. Най-сетне Денис засити глада си.

С доволна въздишка се облегна в креслото. Съзря кревата на Брант в другия край на стаята и попита:

— Ще възразиш ли, ако помоля Мортън да махне другото легло?

— Зависи къде предвиждаш да спя... Доколкото си спомням, уговорката с Джей Ка беше да не се отделям от теб.

— Възнамерявам да те държа доста близо до мен... Ако трябва да бъдем точни, в леглото си.

— Как бих могъл да отхвърля подобно предложение!

— Брант, съжаляваш ли за тази вечер?

— Не, щом ти не съжаляваш!

— Креватът, който наредих да сложат, беше последен опит да защитя гордостта си. Но тя е лош партньор в леглото.

— Дано да е така! Надявам се моята компания да се окаже приятна.

Денис стана и отиде до креслото му.

— Едва ли „приятна“ е най-точната дума, с която бих описала компанията ти. — Наведе се и лекичко го ухапа по ухото.

Брант потрепери. Прегърна я и я сложи на коленете си.

— А каква дума би употребила? — Устните му потърсиха пулсиращата вена на шията ѝ. Нежно я докосна с език.

— Намирам, че си въодушевяващ, опияняващ, вдъхновяващ, възбуждащ, наелектризиращ... Способен си да спреш ударите на сърцето, да оставиш човек без дъх...

— Имаш право — засмя се Брант. — След всичко това, едва ли можеш да се чувстваш особено приятно... — Изправи се, без да я изпуска от прегръдката си. — Готова ли си за втория урок, мила?

— Искаш да кажеш, че има още?

— Да кажем, че съществуват интересни вариации на основната тема. Човек може да импровизира, да видоизменя някои елементи според настроението си...

Положи я внимателно върху широкото легло и легна до нея, като изхлузваше от плещите си халата. Денис го бе изпреварила с робата. Той притисна голото ѝ тяло до своето.

— Още ли те боли ръката? — Тя потърка нежно рамото му.

— Малко...

— Я да видим какво мога да сторя за нея!

Преди Брант да възрази, тя прехвърли единия си крак и, като го възседна, започна да масажира мускулите на рамото и на гърдите.

— О, Денис...

— Какво има?

— Искан ми се да вярвам, че обикновено не правиш масажи в този вид.

— Обикновено не.

— Радвам се да го чуя.

— Старая се да не свалям дрехите си.

— Стараеш се? Искаш да кажеш, че трудно ти се удава? — В гласа му прозвучаха гневни нотки, които я разсмяха.

— Трябва да призная, че досега пред мен не е възниквал подобен проблем. Може би предпочиташ да облека нещо?

— А, не и за моя сметка! — Извърна се и докосна голата ѝ гръд.

— Човек трябва да се отпусне, когато го масажират...

— Как да се отпусна, като съм толкова близо до нещо, което ми доставя върховна наслада?

— Мисли за мен като за професионалист!

— Опитвам се. Но все нещо ми напомня, че си моя жена и в момента второто надделява.

— По-добре ли е рамото ти?

— Повярвай, никога не съм го чувствал по-добре! — Гласът му прозвуча като страстен стон. — Разрешено ли е вече да те пипам?

Преди да му отговори, обви с ръце талията ѝ и леко я повдигна, докато устните му намериха зърното на гърдата ѝ. Денис тихо изстена и Брант спря.

— Боли ли те? — прошепна той.

— Не... — Гласът ѝ едва се чуваше.

Без да се бави, Брант поднови влудяващите си милувки, които караха всяка частица от тялото ѝ да тръпне от блаженство. Като не откъсваше устни от гръдта ѝ, той легна по гръб, за да проникне отново в парещия извор на насладата.

През следващите часове Денис премина сбит курс по опознаване на сладострастните страни на собствената си природа. Брант не преставаше да се учудва на ентузиазма, с който ученичката му приемаше уроците, и на изобретателните отговори, с които удостояваше любовната игра...

Накрая, изтощен, той заспа в прегръдката ѝ. Денис завинаги бе влязла в живота му, бе станала неделима част от него...

Беше почти пладне, когато Денис и Брант слязоха в столовата. Джей Ка отдавна бе привършил закуската и четеше в кабинета. Палавите, закачливи нотки в гласа на Денис и плътният, боботещ смях на Брант го накараха да наостри уши. Никога не беше чувал Брант да се смее така.

Често си задаваше въпроса бил ли е някога щастлив? Папката със сведенията не можеше да отговори.

Джей Ка тръгна към трапезарията. Намери младоженците да пълнят чинните си с апетитните ястия, оставени от Мортън.

— Добро утро! — В гласа му прозвучаха закачливи нотки.

— Добро утро! — отвърнаха му в един глас.

— Чудесен ден — опита да продължи разговора той.

Погледнаха едновременно към огромните прозорци на трапезарията, по които барабанеше есенният дъжд.

— Така ли смяташ? — попита подозрително Денис.

— Разбира се, ако си решила да не си подаваш носа навън.

Не му убягна краткият, многозначителен поглед, който размениха, и леката руменина, покрила страните на дъщеря му.

— Ще възразите ли, ако ви правя компания с чаша кафе?

— Ни най-малко — отвърна Брант с щастлива усмивка.

Двамата седнаха един до друг на масата. Джей Ка се настани срещу тях и каза:

— Следобед Каубоите играят срещу Гигантите... — Изчака, но не последва никаква реакция. — Ще дойдете ли с мен на мача?

— Друг път, Джей Ка, с Денис имаме планове за днес... — каза Брант и размени с жена си бегъл поглед.

Не беше трудно да се досети за естеството на плановете им по лекото смущение, изписано върху лицето на Денис. По всичко личеше, че може да забрави тревогите си за бъдещи наследници.

През следващите седмици атмосферата в компанията и вкъщи осезаемо се промени. Най-сетне Джей Ка почувства, че в света настъпва мир и ред.

Дже Каубоите печелеха всеки мач и той предричаше наляво и надясно, че ще завоюват Суперкупата.

Искрено се радваше на промяната у Брант — изглеждаше спокоен, смееше се.

В компанията работеше за десет души. Някои от решенията му по възникнали проблеми бяха направо блестящи. Те правеха силно впечатление на опитния бизнесмен, макар че едва ли щеше да го признае открито.

Отношението на Денис към него също се промени. Наистина, нямаше я предишната им близост, но трябваше да се примири. Сега Брант заемаше най-важното място в живота ѝ.

Джей Ка можеше спокойно да остави природата да върши своето...

Денис не помнеше да е била по-щастлива. Брант се отпускате и ставаше все по-спокоен. Държеше се нежно и внимателно. Щом намереше минутка свободно време в службата, звънеше, само за да й каже, че мисли за нея. Прибираше се рано, за да бъдат заедно колкото може по-дълго.

Една вечер пътуваха с колата към Далас.

— Брант, съвсем не беше нужно да ми носиш цветя — каза Денис. — Все пак много ти благодаря, наистина са прекрасни!

— Радвам се, че са ти харесали. Напомнят ми за теб — ярки, красиви, щастливи, свежи.

— Такава ли изглеждам?

Брант хвана нежно ръката й и я постави върху крака си.

— Ти си всичко, за което съм мечтал. Все още не мога да повярвам, че си истинска.

— О, не се съмнявай, съвсем истинска съм! — каза тя и леко го ощипа по бедрото.

— Освен това не съм свършил с ухажването, прекъснато от нашата сватба.

Денис почувства как здравите му мускули се стягат при допира на топлата й длан и се усмихна.

— Значи сега ме ухажваш?

Брант кимна, без да обърне глава.

— Толкова много неща искам да направя за теб... С теб... — Погледна я и намигна. — И на теб, разбира се.

Денис плъзна ръка няколко сантиметра по-нагоре и усети тръпката, която премина по тялото му.

— Ако не спреш да масажираш бедрото ми, да знаеш, че ще си виновна за пътната катастрофа! — Денис бързо отдръпна ръката си. Усмихнат, той я хвана в едрата си длан, преплете пръсти в нейните и продължи: — Кой би повярвал, че Джеферсън Калхоун Робъртс е способен да създаде такава възхитителна и нежна дъщеря?

— Още ли му се сърдиш?

— Как мога да му се сърдя? Ако не беше решил да се намеси в живота ни, никога нямаше да те срещна!

— Не е нужно да му го съобщаваме. Иначе ще има да повтаря докато е жив, че идеята за брака ни е негова.

Засмяха се. Съвместният им живот бе пълен с радост, смях, удоволствия. Брант не искаше да мисли за деня, когато Денис щеше да загуби баща си. Надяваше се, че ще успее да запълни празнотата в живота ѝ.

Късно същата вечер двамата лежаха изтощени сред смачканите чаршафи, ням свидетел на бурните им занимания. Колкото и често да се любеха, Брант сякаш не можеше да се насити на нежността и топлотата, с които го даряваше жена му. Денис бе всеотдайна, готова винаги да участва в любовните игри.

— За какво мислиш? — попита тя.

— Защо си толкова сигурна, че мисля за нещо?

— Бръчицата между веждите ти...

— О, така ли?

— Ще ми кажеш ли?

— Нищо особено, мислех си за нас.

— За нас?

— Каква необичайна двойка сме...

— Ако питаш мен, ние сме чудесна двойка!

— Може би...

— Може би?

— Може би просто се наслаждаваш на неподозираната чувственост, която започваш да откриваш у себе си...

— Нима мислиш, че би могло да бъде същото с друг?

— Може би...

— Господин Малоун, понякога си отвратителен! — Очите ѝ гневно заблестяха.

— Радвам се да го чуя. Бях започнал да мисля, че съм съвършен.

— Никога ли не ти е минавала мисълта, че всичко, което правя, е, защото те обичам?

Ето, най-сетне го каза! Усмивката му изчезна, а лицето му застина в безизразност, която я бе измъчвала толкова дълго.

— Не казвай това! — произнесе той много тихо.

— Защо не? Това е истина — успя да промълви Денис.

— Никога не съм искал от теб да ме обичаш.

— Знам, но изборът е мой.

— Не ми трябва любовта ти!

Денис се помъчи да потисне разкъсващата болка, която ѝ причиниха думите му.

— Брант, искаш или не, любовта ми е твоя. Това не трябва да те безпокои. Просто ти я давам. Не чакам отплата. — Наведе се и нежно докосна устните му. — Приеми я като подарък — от мен за теб. Без обвързване и без задължения.

Погледна я втренчено. Лицето му остана непроменено.

Денис усети, че сърцето ѝ ще се пръсне. Тогава той я привлече към себе си и я целуна дълго, с непозната, дива страст, докато тя забрави горчивината от думите му.

Беше в обятията му и той я желаше. Това ѝ стигаше. Щеше да моли Бога, един ден да спечели обичта му. Може би някога... Ако пък не, сърцето ѝ преливаше от любов за двама.

Брант лежеше буден.

Контролът над собствената му съдба все повече му се изплъзваше. През отминалите пет години успя да изгради надежден пристан, но той изчезна, когато Джей Ка стъпи с подкован ботуш в живота му. Всичко се промени.

Накрая умората взе връх и той потъна в неспокоен сън. Мислите, които го измъчваха, успяха да изровят дълбоко скрити спомени. Кошмарът, преследвал го години, изплува в подсъзнанието му.

... Отново вървеше по тясната алея под прикритието на нощта. Видя увисналата дървена врата, зад която започваше паянтовото стълбище. Съзнаваше опасността, дебнеца зад нея, но нямаше друг избор.

Трина се нуждаеше от помощта му. Качваше се, притиснат до стената. Етаж след етаж. До последния... Вратата в дъното на коридора бе леко открената.

Изпита болка, отвращение, безнадеждност — знаеше, че идва късно... Не искаше да продължи нататък, но трябваше. Бутна вратата, тя бавно се отвори и видя...

— Трина!

— Брант! Събуди се! Сънуваш кошмари!

Той с мъка се отскубна от неопикуемия ужас, който заплашваше да го унищожи. Отвори очи. Бледата луна озаряваше лицето на Денис.

— Добре ли си, Брант?

Кошмарът бавно се стопи в мъглата на миналото. Хвана с ръце лицето си и усети потта, избила от спомена за преживяната мъка и ужас.

— Да, добре съм... — Седна в кревата, като продължаваше да притиска с длани лицето си.

Денис го погали по раменете и гърба. Почувства стегнатите от напрежение мускули.

— Често ли сънуваш кошмари?

— Не, слава богу!

Денис се наведе и го целуна. Усети как той постепенно се освобождава от напрежението.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита тя.

Брант погледна угриженото ѝ лице, помилва разпилените по раменете къдрици.

— Ти вече правиш. Защото си до мен Денис, не исках да те будя, извинявай! Сънувах този кошмар почти всяка нощ, но напоследък мислех, че съм се освободил от него.

Тя се помъчи да пропъди гнетящите я мисли. Стигаше ѝ, че сега е с него и може да го обича. Нямахте право да се меси в миналото му, трябваше да уважава неговите чувства.

Опита да заспи, но в главата ѝ кръжаха объркани мисли. В кошмара си той бе извикал едно име и то още ехтеше в стаята. Коя бе Трина? Какво място заемаше в живота му?

Стори ѝ се, че са минали часове, когато Брант се обърна. Разбра, че и той е буден. Трябваше да го попита...

— Брант...

— Да?

— Коя е Трина?

Той мълча толкова дълго, сякаш никога нямаше да ѝ отговори. Мъката в гласа му, когато извика името, пронизваше собственото ѝ страдание. Щеше да го разбере по-добре, ако знаеше, че любовта му е отдадена на друга. Но коя бе тя, къде се намираше?

— Трина е част от миналото ми, Денис... Мислех, че съм го погребал и забравил. Но животът е по-сложен, отколкото си мислим. В душата си винаги носим частица от миналото. Поне аз... Предполагам, че искаш да познаваш по-добре мъжа, с когото си обвързала живота

си... — Направи пауза, като че ли се мъчеше да събере мислите си. — Останах съвсем сам, когато бях на десет години. Трябваше да оцелея. Джейк ме приюти и се грижи за мен, докато не го убиха. Отново останах съвсем сам...

Думите му бяха пропити с мъка. С рязко движение той отметна завивките и се изправи. Нервно започна да крачи из стаята.

— Скитах се на дълъг и шир, срещях всякакви хора... Накрая бях привлечен на държавна служба, за която никъде не пише... Обучиха ме добре. Казваха, че съм един от най-добрите... Защото не се страхувах от нищо, даже от смъртта. — Седна на края на леглото и разсеяно хвана ръката ѝ. — Непрекъснато ме местеха, никога не се задържах дълго на едно и също място. Бях във Франция, Германия, Италия, Швейцария, Белгия... Нямах дом. Нямах семейство. Нито приятели. Не исках нищо.

Замълча. Стисна ръката ѝ толкова силно, че Денис прехапа устни да не извика от болка.

— Така изминаха десет години. По техните стандарти действах много успешно. Не ме интересуваеше какво правя или къде ме пращат. — Погледна изненадан ръката, която стискаше. Изправи се и отиде до прозореца. Зарей поглед в нощната тъма. — Тогава срещнах Трина...

Денис долови нотките на нежност и топлина в гласа му, когато произнесе името. Усети как сърцето ѝ спира, но твърдо бе решила да чуе истината, която Брант искаше да сподели.

— Трина работеше в същата служба, но по други причини. Беше родена в Източна Германия. Била на осем години, когато пред очите ѝ избили цялото ѝ семейство. Заклела се да се бори срещу убийците, докато е жива. — Брант се откъсна от прозореца и пак застана до леглото. — Имаше много общо в нашето детство и то ни свързваше. Виждахме се рядко, задачите често ни разделяха задълго. Но всеки миг, когато бе възможно, прекарвахме заедно. Трина бе първото хубаво нещо в живота ми. Не искаше да получава нищо... Само да дава... Даде ми всичко, което притежаваше, накрая ми даде живота си... — Брант отново закри. — Не си направиха труда да ми съобщят за хайката, организирана от противниците ни, за моето залавяне. Вместо това, хората, които ръководеха дейността ми, решили да я използват, за да нанесат ответен удар и да пипнат онези, които се опитваха да ме хванат жив. Използвали Трина за примамка... — Гласът му се задави

от вълнение. — Разбира се, взели всички мерки за сигурността ѝ. Самата тя съзнавала отредената ѝ роля и ясно дала да се разбере, че я приема. Защото ме обичаше и искаше да ме предпази... — Дълбока мъка пронизваше всяка негова дума.

Денис усети стичащите се по бузите ѝ сълзи. Мълчаливо страдаше с него.

— Не знаех нищо за плановете им. Тревожех се за Трина... Откакто бях поел задачата, няхах новини от нея. Бяхме измислили много сложен начин да се свързваме, за който никой не подозираше. Не беше го използвала... Върнах се в Берлин по-рано от планираното и открих, че замисълът на моите шефове се е провалил. Враговете държаха Трина като заложник, за да хванат мен...

Сякаш беше забравил, че не е сам в стаята. Продължи шепнешком:

— Май откачих, когато научих истината... Има неща, които не помня точно, а други бих искал да забравя завинаги... Когато стана ясно, че не могат да се измъкнат живи, противниците ни отмъстиха на Трина... Никой от тях не бе заловен жив. Шефът побесня. Разкрещя се, че съм провалил месеци усилия да хванат и разпитат чуждите агенти. Едва не го убих... Ако не се беше притекъл на помощ човек от охраната му, сигурно сега щеше да е мъртъв. Изпратиха ме на едно спокойно място да се възстановя от преживяното. Когато излязох, имах ново име, нови документи, нова биография и подходяща служебна справка, която да ми помогне да се устроя в цивилизования свят.

Замълча. Огледа стаята, сякаш едва сега си даваше сметка къде се намира и пред кого говори. Бавно приближи до леглото.

— Ти пожела да го знаеш!

— Да.

— Искам да запаля цигара — каза той тихо. Намери джинсите си и ги обу. Измъкна един пуловер, нахлузи го и тръгна към вратата.

Денис наблюдаваше призрачната фигура, докато се изгуби в мрака. Стаята кълтеше от думите на Брант, пропити с мъка, угризение, безсилие...

Беше вцепенена, съзнанието и сетивата отказваха да възприемат чутото. От малка бе свикнала с уюта и закрилата на бащиния дом. Как бе възможно човек да се сблъска с онова, което Брант бе преживял, и да оцелее?

Той бе искал да избяга от миналото. Опитваше се да изгради нов живот. И бе успял, докато тя и баща ѝ не се натрапиха в него. Защо трябваше да го правят? Брант не я обичаше. И защо да я обича? Какво можеше да му предложи? Трина го разбираше. Трина бе споделяла опасностите на общата им професия. Трина познаваше любовта на Брант Малоун.

Съзнаваше, че част от живота му ще ѝ бъде вечно чужда. Сякаш се бе омъжила за извънземен и трудно можеше да възприеме толкова различно битие. Но Брант бе неин съпруг. Бе се заклел пред олтара и никога нямаше да престъпи брачния обет.

В съзнанието ѝ изплуваха спомените за деня, когато го видя за първи път...

Миналото на Брант нямаше значение.

Обичаше мъжа, когото сега познаваше по-добре.

Обичаше нежността и страстта му.

Но никога нямаше да изпита неговата любов...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво му става на Брант? — попита Джей Ка няколко дни по-късно, когато вечеряха сами с Денис.

— Нали ти ми каза, че няма да се прибере за вечеря — отвърна спокойно тя.

— Разбира се, че аз ти казах, но нямах предвид това...

— Тогава не разбирам за какво говориш.

— В последно време е някак особен. Затворил се е в себе си, държи се едва ли не враждебно... Да не би да сте се скарали, Денис?

— И да сме се скарали, това не те засяга!

— Не се дръж нахално с баща си, млада госпожо!

Денис внимателно остави вилицата и скръсти ръце.

— Слушай, татко, искам да знаеш, че това е последният път, когато се опитваш да се намесиш в живота ми. Брант и аз продължаваме да живеем тук, защото съзнавам, че това те радва и защото съм свикнала да се съобразявам с желанията ти. Но нищо повече! Проблемите на Брант засягат само него и никой друг. Ти и аз, естествено, нямаме никакво право да му се месим.

Известно време Джей Ка наблюдаваше мълчаливо дъщеря си.

— Никога няма да ми простиш, че те помолих да се омъжиш за него, нали?

— Искаш да кажеш, че ме принуди да се омъжа за него. Не, знаеш ли, простила съм ти. Много обичам Брант и ако ти не го беше довел у дома, ако не настояваше да излизаме заедно, никога нямаше да го опозная. Но дотук! Отсега нататък, татко, сама ще уреждам живота си! Запомни това, моля те, много добре!

— Денис, знаеш колко те обичам!

— Така е, но обичта ти е властна, обременяваща. Трябва да се откажеш от този начин...

— Знам, знам. Разбрах го на сватбата. Смятах, че го правя заради теб. Само исках да си щастлива...

— Всеки сам гради щастието си, татко. Никой не може да го стори вместо нас. Дори ти.

Баща ѝ кимна.

— Имаш ли някакви планове за тази вечер? — попита той след малко, опитвайки се да мине към по-безобидна тема.

— Имаме билети за концерт, но Брант сигурно е забравил за него...

— Съзнавам, че едва ли съм достоен заместник, но би ли ми оказала честта да те придружа вместо красивия ти съпруг, когото толкова обичаш?

— Очевидно, обичта ми не е скроена по твоите мерки, татко — усмихна се Денис. — Но както и да е, приемам с удоволствие предложението да ме придружиш.

Късно вечерта Брант седеше сам в студиото, отпиваше от чашата с уиски и чакаше завръщането на Денис.

Мортън му каза, че са отишли с Джей Ка на концерт. Съжаляваше, че бе забравил за откриването на сезона. Оказа се, че симфоничните концерти му доставят истинско удоволствие. Много неща го изненадваха в новия му живот и не на последно място — собствената му жена.

Не знаеше какво да мисли. Беше убеден, че ще изпита отвращение, когато узнае миналото му. От няколко дни опитваше да я отбягва. Но винаги, когато бяха заедно, Денис се отнасяше към него с предишната сърдечност и любов. Не я разбираше.

Не можеше да разбере и чувствата си. Не искаше да се влюбва в Денис. Направи всичко възможно, за да го избегне. В никого не искаше да се влюбва. Горчивият опит го бе научил, че няма право да обича. Нещо се случваше с хората, които бе обичал. Майка му, Джейк, Трина...

Не трябваше да забравя, че се ожени за Денис, за да я закриля. Джей Ка нямаше да бъде жив вечно. Брант искаше да бъде сигурен, че никой няма да ѝ причини зло. Дължеше ѝ поне това. А тя заслужаваше толкова много — много повече от закрила...

Когато вратата се отвори, той вдигна поглед.

— Здравей, ето къде си бил — избоботи Джей Ка. — Как прекара тази вечер?

— Горедолу както си предполагал. — Брант погледна Денис.

Приличаше на приказна принцеса с ефирната си рокля. Помъчи се да не обръща внимание на пронизващата болка, която разкъсваше сърцето му.

Денис отиде при него, наведе се и го целуна. Усети вкуса на питието по устните му. Не се сдържа и докосна кичура на челото му. С неохота се отдели и каза:

— Съжалявам, че не можа да дойдеш на концерта. Липсваше ми много!

Изпита неудържимо желание да я притегли към себе си и да я целува, целува, докато започне да издава ония нежни въздишки на удоволствие, които той толкова обичаше. Тази мисъл го накара да се намръщи.

— Нямахте как! — Гласът му прозвуча по-грубо, отколкото бе искал.

— Знам, знам колко си зает! — Денис се опита да се усмихне безгрижно. — Следващия път непременно ще отидем заедно. Вечерял ли си?

— Да.

— Защо не дойдеш с нас в кабинета на баща ми? Мортън токущо е сварил кафе...

— Благодаря, не! — Надигна леко чашата, пародирайки наздравица.

След седмиците на споделена близост, Денис съзираше зейналата пропаст помежду им с убийствена яснота. Не беше подготвена да се справи с емоционалното отдръпване на Брант. Спомни си трудните деца, с които бе работила. Веднъж проникнала зад стената на озлобление и самота, те я приемаха.

Усещаше, че Брант я отблъсква. Само ако знаеше защо! Възможно ли е разказът за Трина да е върнал миналото и той да не понесе вече нейното присъствие? Или настойчивите ѝ въпроси го бяха принудили да разкрие неща, които не би искал да споделя с никого? Как можеше да си обясни държанието му, когато избягваше да ѝ говори?

Каквото и да станеше, не можеше да задава нови въпроси. Брант сам трябваше да реши дали да сподели причините за своето отчуждение.

Късно през нощта Денис все още лежеше будна, заслушана в спокойното му дишане.

Както през цялата седмица, Брант остана да разговаря дълго с Джей Ка. Нарочно се забави, за да има време тя да си легне. Всичко напомняше за първите дни на брака им, когато се държеше сдържано любезно, скрил дълбоко в черните си очи онова, което го вълнуваше. Единствената разлика бе, че спеше в леглото ѝ. Денис се обърна настрана, сгуши се до едрия му гръб и заспа.

Някъде призори Брант изведнъж отвори очи. Огледа се и с облекчение видя познатата стая. Сънят отново го бе пренесъл на друго място, в друго време и трябваше да минат няколко секунди, докато осъзнае, че е сгушен в удобното легло и на рамото му спи съблазнителната му съпруга. Физически усети мощния порой от чувства, който ненадейно го заля.

Опитваше да я отбягва, да се върне към първоначалния им начин на съвместен живот, но ето, че съзнанието му играеше лоши номера. Непрекъснато го връщаше към ония нощи, когато Денис му се отдаваше с любов и страст.

Любов! Каква измамно проста дума за сложната мозайка от чувства, скрити в дълбокия ѝ смисъл. Как можеше да продължава да се съпротивлява на онова, което изпитваше към Денис?

Не можеше и не искаше!

Денис усети вълшебна топлина, когато я притисна в обятията си, галейки гърба ѝ. Потърси слепешком устата му. Брант впи жадно устни в нейните и всички страхове за бъдещето изчезнаха.

Имаше само блажено настояще и той се отдаде на властта му. Денис благодареше мислено на Бога, че поне тази част от отношенията им още му бе нужна. Каквито и демони да са се вселили в душата му, трябваше да се пребори сам. Знаеше го със сигурност. Можеше единствено да му подсказе, че е до него и винаги ще бъде, в радост и в мъка.

Любиха се мълчаливо. Сякаш с нежност и страст, несъзнателно опитваха да излекуват кървящите в сърцата им рани. Сближаваше ги споделената мъка.

На сутринта никой не спомена станалото през нощта. По време на закуска разменяха привични реплики. Когато Джей Ка ги покани да го придружат на полуфиналния мач на Каубоите, приеха.

Джей Ка чувстваше успокоение, че проблемите на Брант — каквито и да бяха — донякъде са превъзможнати.

От ложата наблюдаваха играта на любимия му отбор и Джей Ка възторжено твърдеше, че ще спечелят мача.

Срещата завърши и тримата изчакваха изтеглянето на тълпата, за да се придвижат до колата. Джей Ка разправяше на всички, които имаха желание да го слушат, че съдбата е предопределила спечелването на Суперкупата от Каубоите и че не се е родил отборът, който да им я отнеме.

Брант мразеше тълпите. Трябваше да си нащрек, да не изпускат от погледа си, когато и да е — каквото и да е. Инстинктивно хвана ръката на Денис и я притегли до себе си, като по навик не преставаше внимателно да се оглежда наоколо.

Внезапно чу изстрел и видя двама полицаи, които си проправяха път в тълпата. Завъртя Денис и я избута до близката стена, като я прикри с тялото си.

Разнесоха се още два изстрела, чуха се писъци. Някой стреляше, думите губеха своя смисъл. Брант се огледа и замръзна на място.

На метър-два лежеше Джей Ка Робъртс. Тънка струйка кръв се стичаше от устата му. Голямо червено петно обагреше ризата. Брант се увери, че куршумът не е засегнал Денис и коленичи до Джей Ка. Провери пулса. Клепачите му трепнаха и той бавно отвори очи.

— Брант? — успя да промълви и неспокойно го потърси с поглед.

— Тук съм, Джей Ка.

— Денис?

— Не се тревожи, Джей Ка, Денис е жива и здрава.

— Грижи се за нея, синко...

— По дяволите! Ще живееш сто години и сам ще се убедиш в това!

Към тях бързо се приближи дежурещият на стадиона медицински екип. Брант безпомощно отстъпи. Наблюдаваше

внимателните им движения, когато слагаха на носилка стареца, за да го отнесат до линейката.

Огледа се и видя Денис. Стоеше до стената, с ръце на кръста и гледаше с ужасени, невярващи очи.

Бързо отиде при нея и я прегърна. Трепеше. Студеният вятър, който духаше на стадиона, само влошаваше нещата.

— Ела, скъпа, да отидем в колата — каза тихо Брант.

— Мъртъв е, нали? — прошепна тя.

Той се помъчи да прикрие чувствата, които го вълнуваха в този миг.

— Денис, нали знаеш, черен гологан не се губи... Джей Ка е корав старец... Хайде, ела да отидем в болницата, мила, и опитай да се успокоиш.

Краката на Денис отказваха да се движат. Опита да пристъпи, но само се олюля.

Брант я вдигна и я пренесе до колата. Разказа с две думи на шофьора за случилото се, докато сядаше на задната седалка, прегърнал Денис.

— Но кой стреля в него? — най-сетне намери сили да попита тя, потръпвайки.

— Не знам. Ако трябва ще обърна света, но ще го открия!

За рекордно кратко време Харис успя да си проправи път сред тълпата и се насочи към болницата. В далечината се чуваше сирената на линейката.

Насилие, кръв, ужас, болка — изглежда отново ставаха част от живота на Брант. Но този път всичко бе различно. Имаше семейство и щеше да го брани от всеки мръсник, дръзнал да посегне на него.

Каква ирония на съдбата, ако причина за смъртта на Джей Ка станеше не болестта, която го принуди да се ожени за Денис, а ръката на непознат убиец!

За пръв път, откакто бе напуснал родния си дом, Брант отправи гореща молба към бога.

Денис седеше в малка стая до операционната и чакаше вести за баща си. Чу бързи стъпки по коридора и погледна с надежда. Влезе Брант и тя скочи на крака.

— Казаха ли нещо лекарите? — попита той.

— Не, не съм ги виждала откакто влязоха в операционната. — Седнаха на дивана. — Какво разбра в полицията?

— Мъжът е задържан, но засега мълчи. Няма мотив за престъплението. По всичко изглежда, че е наемен убиец.

— Какво ще предприемат в полицията?

— Трябва да открият кой го е наел. — Отиде до прозореца и погледна през щорите. — Смятам да сторя същото.

Хладната решителност в гласа му накара Денис да потрепери.

— Какво искаш да кажеш? — плахо попита тя.

— Баща ти знаеше какъв човек избира да те пази. Ще му докажа, че не е хвърлил парите си на вятъра. Ще намеря човека, организирай покушението. — Говореше спокойно, тихо, но думите му звучаха като клетва за отмъщение.

— Брант...

— Знам, Денис, че не одобряваш, че не можеш да приемеш онова, което съм бил, и което съм сега. Но не можеш да ме спреш!

Тя гледаше любимия мъж и усещаше болката му като своя.

— Ти обичаш татко, нали?

— Дали го обичам? Не знам... Не разбирам много от обич... Но го уважавам. Джей Ка не заслужава да постъпват така с него. Тези мръсници!

— Не искам да умре... — промълви Денис. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Брант я притисна до себе си.

— Знам, обич моя, знам. Но каквото и да се случи, ще бъда винаги до теб!

Чувстваше мъката ѝ, може би и своята... Стояха прегърнати в малката чакалня на болницата. Търсеха утеха един в друг и се опитваха да не мислят за онова, което предстои.

Шум от приближаващи се стъпки накара Денис да вдигне глава от рамото на Брант.

— Хари! — Денис се хвърли към доктор Феърчайлд и го прегърна.

— Тръгнах веднага, щом узнах.

— Видя ли го?

— Не, все още е в операционната. Оперира го най-добрият хирург в Далас. Ако някой може да го измъкне от трапа, това е Пърлман. — После погледна към Брант. — Искрено съжалявам, че първата ни среща след сватбата става при такива обстоятелства. Не прилича много на меден месец...

Брант стисна ръката на доктора.

— Джей Ка е единственото, което ни безпокои в момента... Как мислите, ще се оправи ли?

— Според сведенията на лекарите, нещата не изглеждат твърде розови. Загубил е много кръв, а и възрастта е в негов минус...

Брант изгледа Денис. Трябваше да я подготви за най-лошото.

— Как ще се отрази това на болестта му? — попита Брант лекаря.

— Каква болест? — Хари изглеждаше объркан.

— Доктор Феърчайлд, не е нужно да криете. Миналата есен Джей Ка ми каза, че му остават няколко месеца живот...

Денис извика и се строполи на креслото.

— Джей Ка ви каза това? — повтори невярващ Харис.

— Да, той.

— Ах, това мръсно... Този човек трябва да се линчува!

— Какво приказвате... Не разбирам...

— Преди днешното покушение, единствен проблем за неговото здраве бяха излишните килограми и той се съгласи да ги свали и да мине на диета. Като се има предвид голямата немарливост, която цял живот е проявявал към себе си, може да се каже дори, че беше в цветущо здраве. Естествено, никога не съм поставял подобна диагноза.

Брант гледаше като втрещен дребния мъж. Опитваше се да възприеме току-що чутиите думи. Джей Ка го бе излъгал!

Усмивка разтегли устните му. Копеле. Всеки път, когато го хванеха в лъжа, пробутваше още по-опашата.

Брант се захили. Старецът наистина беше нещо изключително. Измислил каква лъжа да му пробута, за да повярва, че е нужно да се грижи за Денис! Какъв Макиавели!

— Нищо не разбирам... Защо му е било нужно да съчинява цялата история? — попита объркан доктор Феърчайлд.

— Казва ли ти някой... — отвърна Брант, като запази за себе си мотивите за действията на тъст си.

— Било е отвратително да го измисля... Все едно да предрече собствения си край. — Хари поклати глава. — Трудно може да го разбере човек...

— „Невъзможно“ е по-подходяща дума — заключи Брант. — Погледна Денис, която все още не се беше отърсила от шока. — Искаш ли кафе?

Денис кимна.

— Отивам да потърся.

Брант изчезна по коридора. Хари седна до Денис.

— Джей Ка е старо куче, скъпа. Не ще се предаде без бой. Няма да позволи никаква дреболия да го препъне.

Тя мислеше само за изражението на Брант, когато разбра, че Джей Ка го е лъгал. Това ли го е накарало да се ожени за нея? Ако е така, лъжата бе успяла. Ето че измислицата се бе оказала пророческа.

Брант се върна с кафето, тъкмо когато хирургът влезе в чакалнята.

— Операцията мина успешно, но господин Робъртс все още е в критично състояние — съобщи доктор Пърлман. — Куршумът е преминал през белия дроб и е причинил големи разкъсвания. Не мога да предричам какво ще стане. Направих всичко, което е по силите ми, сега всичко зависи от организма му.

— Сигурна съм, доктор Пърлман. Благодаря ви! — каза Денис.

— Ще го задържим в реанимацията до сутринта. После ще го преместим в интензивното отделение. Достъпът за посетители е ограничен. Препоръчвам ви да се приберете у дома и да си починете. Ако има някаква промяна, ще позвъня веднага.

Брант отведе Денис до колата. Никакви богатства не можеха да помогнат в този миг на Джей Ка.

— Прибери се вкъщи и опитай малко да си починеш. Ще се видим по-късно — каза Брант, като настаняваше Денис в колата.

— А ти къде отиваш? — изненада се тя.

— Искам да проверя някои неща...

— Брант, не прави глупости... Моля те!

— Не се тревожи за мен. Помъчи се да заспиш, мила, а аз ще се постарая да не се бавя твърде дълго.

— Брант... — Постави длан на бузата му. — Обичам те много! Не бих преживяла, ако загубя и двамата!

Думите и жестът ѝ го завариха неподготвен. Стоеше като вцепенен.

— Ти все още ме обичаш? — попита тихо, с явно недоверие.

— Още? Никога не съм преставала да те обичам и винаги ще те обичам!

Той се наведе и я целуна. Решително и властно, както никога досега.

— Не се тревожи, няма да ме загубиш, скъпа! Има толкова неща, за които си заслужава да живея! И най-важното от тях си ти!

Изправи се, затвори вратата и проследи с очи отдалечаващата се кола. Погледна часовника си. Щеше да му е необходима известна помощ и Брант Малоун знаеше на кого точно да се обади...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Брант? — Денис отвори очи, доловила в неспокойния си сън стъпки в стаята.

— Аз съм, обич моя. Не исках да те събудам. — Мушна се до нея, жадно я прегърна и целуна тръпнещите ѝ устни. — Разбра ли нещо ново от болницата?

— Не. Обадох се, когато се прибрах, но нямаше промяна в състоянието му.

— Ще се оправи, сигурен съм, ще се оправи!

— Брант...

— Какво има?

— Къде беше?

— Работих.

— В компанията?

— Част от времето...

— Как се прибра?

— Наех кола. Защо не се опиташ да поспиш?

— Страх ме е, Брант!

— От какво се страхуваш?

— От всичко — изстрелите, заплахите, неясното бъдеще... О, Брант! Такъв кошмар!

— Изстрелите и заплахите са дело на един и същи човек.

— Искаш да кажеш, че си го открил?

— Струва ми се, че съм наясно. Детективи, наети от баща ти, са успели да съберат интересна информация. С малко усилия ги убедих да я споделят с мен. Не се плаши, сигурен съм, че този човек няма да ти причини зло.

— Кой е той?

— Синът на бивш съдружник на баща ти. Според сведенията, чували са го да казва, че Джей Ка е ограбил баща му, че е виновен за провала му, даже за инфаркта, който е причинил смъртта му.

— Не може да е вярно!

— Сигурно си права, но дори и да е така, не можеш да убиваш заради това.

— Колко съм щастлива, че си до мен! Липсваше ми! — Денис се сгуши още по-близо до него.

— И аз много исках да те видя... Затова се върнах тази нощ... Налага се да замина за няколко дни, но не можех да тръгна, без да се сбогувам.

— Но защо трябва да заминаваш?

— Във връзка с покушението... Човекът, който е замесен, живее в Източните щати.

— Какво ще предприемеш?

— Каквото е необходимо.

— О, Брант, страхувам се...

— Джей Ка искаше от мен да пазя този дом. Не успях, за съжаление, достатъчно добре да осигуря закрилата му, но няма да позволя повторно да ме изиграят! Никога и никому!

— Татко те е убедил, че е на смъртно легло, нали? И затова се съгласи да се ожениш за мен?

Брант я целуна нежно, с копнеж и Денис моментално забрави всички въпроси.

— Ожених се за теб, защото го исках, Денис.

— Ти казваше друго...

— Лъжех.

— Ето нещо, по което си приличате с баща ми.

— Казано на място — засмя се Брант. — Той винаги е твърдял, че имаме много общо помежду си.

— Брант, искрено съжалявам за въпросите, които непрестанно ти задавах. Особено за Трина... Личният ти живот е твое свещено право. Не трябваше да отварям стари рани... Моля те, прости ми!

Той не отговори.

„По-добре да си бях прехапала езика!“ — мислеше Денис, ядосана на себе си, и мачкаше нервно чаршафа. Какво я накара отново да се върне към болезнената тема в такъв тежък момент?

— Знаеш ли, Денис, ти си първият човек, с когото споделих случилото се... Открих, за своя изненада, че помага. Погледнах на нещата такива, каквито са и започнах да разбирам, че е възможно да превъзмогна жестокостта им, да ги оставя в миналото, на което

принадлежат. — Целуна я зад ухото. — Наистина, ти много ми помогна. Не ми дължиш никакви извинения.

— Брант, знам, че никога не ще заместя Трина в живота ти. Но искам да изградим помежду си отношения на взаимно доверие и уважение. Ще бъде ли достатъчно?

— А за теб, Денис?

— Да, стига ми...

— И ти не искаш любовта ми?

— Брант, никога не ще поискам повече от онова, което сам пожелаеш да ми дадеш.

— Ако поискам да ти дам любовта си, ще я приемеш ли?

В дрезгавата светлина на спалнята Денис се помъчи да съзре изражението на лицето му. Бе убедена, че не е разбрала добре.

— Брант?! — прошепна, останала без дъх.

— Ти ми разкри много истини за мен самия. Опитвах да се зальгвам за чувствата си към теб, към Джей Ка, към миналото. — Погали голия ѝ гръб, щастлив от топлината на сгушеното до него тяло. — Днес видях нещата с кристална яснота. Колко глупаво е било да мисля, че като отказвам да призная чувствата си, те ще изчезнат. Не, всичко е на мястото си! — засмя се Брант.

— О, Брант, толкова много те обичам!

— Денис, скъпа, и аз те обичам! Повече, отколкото го показвам! Присъствието ти ме научи какво значи любов — способна да промени човека, да лекува стари рани, да освобождава от страданието.

По бузите на младата жена се стичаха сълзи. Толкова много плака днес, но това бяха сълзи на щастие. Нямахте да стигне никога предела на безмерната си обич. Денис се прилепи до топлото тяло на мъжа, притиснал я в обятията си. Самото му присъствие бе утеха в болката, закрила, увереност, че той е част от нейния живот...

Когато се събуди на сутринта, Брант бе заминал.

През следващите дни Денис прекарваше голяма част от времето в болницата. На моменти с ужас мислеше, че ще загуби баща си, но непоколебимата му воля да живее победи и той прескочи трапа.

Попита за Брант и Денис трябваше да обяснява, че не е в града. Не ѝ се беше обаждал от нощта след покушението. Опита да си представи живота без него.

Припомни си времето, когато той още не се беше превърнал в неразделна част от него. Боже мой, как е могла да мисли, че живее! Без смеха, без радостта, без любовта на Брант онези дни и нощи изглеждаха скучни, безинтересни и самотни.

Дните отминаваха един след друг, а от него все още нямаше вест. Къде е той, кога ще се върне? Жегна я мисълта, че няма вече да го види. Господи, откъде сили да си представи бъдещето без него?

Джей Ка се възстановяваше бавно. Денис бе непрекъснато край болничното му легло. Слабостта му я принуждаваше да не забравя, че е бил на крачка от смъртта. Каквито и да бяха слабостите му, Джей Ка беше неин баща и тя много го обичаше. Често се улавяше, че мислено отправя горещи молби към Бога да бди над двамата мъже...

Джей Ка се размърда. Постоянната пареща болка в гърдите не го оставяше да спи спокойно. Бавно отвори очи и съзря познатите сенки в болничната стая, които хвърляше приглушената светлина на нощната лампа. Обърна неспокойно глава и съгледа друга, непривична сянка.

На стола до леглото седеше Брант и кротко го наблюдаваше.

— Какво правиш тук? — прошепна хрипливо Джей Ка.

— Дойдох да те видя.

— Как можа да се промъкнеш край ония булдози, които пазят край вратата?

— Професионален опит.

Джей Ка започна да се смее, но бързо притисна с ръка бинтованите си гърди.

— Липсваше ми, момчето ми. Къде изчезна?

— Намерих човека, който те набута в болница.

— Така и предполагам — кимна Джей Ка. — Видя ли Денис?

— Все още не.

— Много ѝ липсваш.

— Това чувство ми е познато.

Двамата замълчаха, без да откъсват очи един от друг. Лека усмивка разтегли устните на Джей Ка.

— Какво успя да разбереш?

— Името Трејвис Бентън говори ли ти нещо?

— Бентън... Има ли нещо общо с Монтомери Бентън?

— Негов син.

— Той ли стои зад изстрелите?

— И зад писмата със заплахите. Джей Ка, защо не ми каза какво точно става? Безкрайно щеше да ме улесниш.

— Мислех, че ще се справя сам. Явно остарявам...

Брант гледаше мълчаливо стареца. Несъзнателно посегна и докосна ръката му, която отпуснато лежеше върху бинтованите гърди.

— Справил си се отлично. Получих от твоите детективи всички старателно събирани сведения и можах да предприема нужните стъпки... Бентън вече не представлява никаква заплаха за теб или когото и да е друго.

— Мъртъв ли е? — Очите на Джей Ка леко се разшириха.

— Не, Джей Ка, какво говориш? — Смехът на Брант разведри напрегнатата атмосфера в стаята. — Човекът си е жив и здрав. Значи си помисли, че съм го убил, така ли? — заключи развеселен.

— Как може, не съм си мислил такова нещо! — измърмори старецът смутено.

— Просто оказах съдействие на властите в разследването, което водеха. Между впрочем, изказаха се много ласкаво за моето сътрудничество. Дори ми предложиха работа! Представяш ли си?

— Ти си имаш работа!

— Я го виж ти! И това ми било работа — от сутрин до вечер да дебна да не те погледне някой с лошо око! — В гласа му се долавяше обич.

Джей Ка с усилие преглътна заседналата в гърлото му буца.

— Благодаря ти, че дойде. Ще бъда по-спокоен, като знам, че отново си у дома — каза дрезгаво старецът.

— Щастлив съм, че се върнах у дома — тихо изрече Брант, развълнуван от думите на Джей Ка, и леко стисна отпуснатата старческа ръка.

Денис сънуваше и всичко изглеждаше толкова истинско! Отново бе в обятията на Брант. Притискаше я силно до себе си и тя усещаше всеки мускул на здравето му тяло.

— О, Брант! — измърка тя и го погали по гърба.

— Липсвах ли ти? — прошепна той и нежно я целуна.

Очите ѝ широко се отвориха. Сънищата не говорят! Видя до себе си щастливото му лице.

— Ти се върна!

— Искаш да кажеш, че откриваш това чак сега? — възкликна той и нарочно дръпна крака си, поставен между нейните. — Значи така отговаряш на всеки мъж, който се набутва в леглото ти, докато сладко спинкаш?

— Точно така! — Денис започна да обсипва с целувки лицето, шията, гърдите му.

— Добре, че системата за сигурност е на ниво! Иначе нещастният крадец има да се чуди какво му е дошло до главата! — Брант се засмя.

Смехът му бе спокоен и освободен. Смях, от който сърцето й заби лудо.

— Как си, добре ли си? — попита Денис. Започна да опипва тялото му, като че търсеше следи от рани.

— Никога не съм се чувствал по-добре! — Ръцете му не стояха мирни, сякаш бързаше да се увери, че всеки сантиметър от съблазнителното й тяло е на мястото си.

— Възстановяването на Джей Ка върви отлично, като се има предвид възрастта и лошата му рана.

— Знам, минах през болницата.

— Успя ли да откриеш виновника?

— Да. Наемният убиец призна всичко и той ще бъде съден.

— Най-сетне всичко свърши! — въздъхна с облекчение тя.

— Някои неща свършиха... — Започна да я целува бавно, дълго, упоително. За миг откъсна жадните си устни и продължи на пресекулки: — Да, свършиха някои неща... Но други едва сега започват!

Без да бърза, той докосваше и галеше голото й тяло, едва сега разбрал колко много му е липсвала. Наистина, беше се завърнал в своя дом!

Всички посрещнаха с радост завръщането на Джей Ка вкъщи. Най-после лекуващият лекар бе подписал така очакваното медицинско, че може да бъде изписан. Изглеждаше добре и отпочинал.

— Крайно време беше да ме пуснат! — изръмжа с боботещ глас.

Бяха се събрали край масата първата вечер след изписването му.

— Хайде, татко, не се опитвай да ни заблуждаваш! Ти просто се разтапяше от цялото внимание, което ти оказваха. Да не говорим за глезенето!

— Няма що, внимание и глезене! Проклетите сестри щъкат непрекъснато из стаята, бодат ме с какво ли не, събуждат ме да ми дадат хапчето за сън, появяват се преди разсъмване, за да издевателстват над старите ми телеса...

— Е, поне Каубоите спечелиха Суперкупата — отбеляза Брант. — Вярвам, все пак това ти е донесло някаква утеха.

— Ако не трябваше да гледам мача по телевизията!

— Кълна се, Джей Ка, щеше да мърмориш, даже да те обесеха с ново въже — каза Брант, като едва сдържаше смеха си. — Не съм виждал по-голям мърморко от теб. Нали, Денис.

Тя кимна през смях.

— Намирам се в къщата си — повдигна вежди Джей Ка. — Мога да се оплаквам колкото поискам!

— Печелиш точка, татко! — съгласи се Денис.

— Онова, което искам да узная от вас двамата е, започнахте ли да работите по въпроса за моите внуци? — Облегна се на стола и изглежда намръщено дъщеря си.

— Татко! — извика Денис. Внезапната промяна на темата я свари неподготвена.

— Винаги съм знаел, че всичките ти лъжи и шантажи са целели осигуряването на расов жребец за разплод в това семейство — започна да се смее Брант. — Най-сетне си призна!

— Нищо не съм признавал!

— Я стига, Джей Ка! Хари ми каза, че си бил здрав като желязо миналата есен, когато ми разиграваше печалната сценка за близката ти кончина. За какъв дявол ти беше нужно това? Хващам се на бас, че трудно ще ми дадеш някакъв приемлив отговор!

— Повече от ясно е, че по-млад няма да стана. — Джей Ка огледа зет си изпод притворени клепачи и продължи да обяснява: — Ако бях чакал Денис да се сети за внуците ми, нямаше да ги доживея.

— Имаш късмет, че сега си жив — каза сериозно Брант. — И ти отлично го знаеш.

— Така е.

— Прав ли съм, че ти трябвах тук да пазя Денис точно толкова, колкото имаше нужда и да оглавя компанията?

— По дяволите, не си прав! Твърде стар съм да се грижа за всичко. Искрах ти да поемеш нещата и да ме оставиш да си почина.

— Струва ми се, че съвсем не беше нужно да се женя за дъщеря ти, за да поема компанията — каза невинно Брант и намигна на Денис.

— Така е по-добре... По-изпитано, така да се каже.

— Добре, Джей Ка — поклати глава Брант. — Вече съм наясно до какво си прибягнал, за да уредиш брака ни с Денис. Накрая си призна защо толкова си държал на него. Затова ще те помоля да ме извиниш... Крайно време е честно да си заработя хляба, който ми даваш.

— Какво искаш да кажеш? — изгледа го подозрително Джей Ка.

— Искам да кажа, че Денис и аз ще се оттеглим рано тази вечер. Според мене изискваш прекалено много от мен — и в службата, и вкъщи... Но аз съм човек на дълга. Никога не пренебрегвам задълженията си. — Смиреното изражение не можеше да скрие веселите пламъчета в очите му. — Готова ли си, скъпа?

Денис прехапа устни, решена да не прихне при вида на бащиното си лице. Усмехната, подаде ръка на Брант.

— Готова съм, скъпи. — После се обърна към баща си. — И за теб е време да си лягаш. Няма смисъл да прекаляваш още от първата вечер.

Изчакаха Мортън да му помогне да се прибере в стаята и се качиха в спалнята. Когато затвориха вратата, избухнаха в неудържим смях. След малко се съблякоха и се мушнаха в напълнената вана. Брант се отпусна в топлата вода. Денис седна в скута му с лице към него.

— Не мислиш ли, че беше малко жесток към татко тази вечер? — попита Денис и лекичко го целуна по върха на носа.

— Извинявай, скъпа, но не се съдържах. В последно време е станал прекалено самодоволен. Кълна се, въобразил си е, че изразът „Татко знае най-добре“ е измислен за него.

Постави ръце върху гърба ѝ и бавно започна да го разтрива от тила до бедрата и обратно.

— Ммм... Чувствам се великолепно... — измърка Денис.

— Защо не ме научиш да правя масаж?

— Страхотна идея! С тези ръце ще бъдеш направо чудесен! Знаеш ли, никога не си говорил за деца... — започна колебливо Денис след малко.

— Знам.

— Искаш ли деца?

— Не съм мислил, че мога да имам семейство, деца, дом... Нима не разбираш? Смятах, че когато една жена узнае истината за мен, за миналото ми, ще избяга! Предполагах, че никога няма да имам възможността да създам семейство.

— И понеже ми разказа всичко, мислеше, че ще избягам, така ли да те разбирам?

— Да, не съм изключвал и тази възможност... Все пак смятах, че твоята почтеност навярно няма да ти позволи да нарушиш дадената пред Бога дума, каквито и да са чувствата ти.

— Брант, как не разбираш? Не ме интересува какво си правил някога, нито какъв си бил! Важно е какъв си сега! Обичам мъжа, когото познавам! И много ми иска един ден да имам... деца от теб!

— Наистина ли искаш деца?

— Само ако всичките приличат на теб.

— Боже опази!

— Въпросът е какво ти искаш?

— Искам да съм с теб и да те обичам през дните, които ми е писано да живея.

— И аз искам... — прошепна Денис.

— Виждаш ли колко лесно е да изпълниш желанията ми?

— Брант, да останем ли при татко или предпочиташ да живеем отделно?

— Както решиш.

— Ако не сме при него, ще се почувства много самотен!

— Сигурен съм.

— Мисля, че ще се радва да е около децата, когато се родят...

— Значи сама си отговори на въпроса!

Брант я притегли към себе си. Потръпна от наслада при допира на голите ѝ гърди. Наведе се и започна нежно да хапе брадичката ѝ. След малко Денис се отдръпни и го погледна сериозно.

— Сърдиш ли се на татко, че ни накара да се оженим, само и само да има внуци?

— Да ти изглеждам сърдит?

Денис поклати глава отрицателно.

— Държа ли се като сърдит?

Тя отново поклати глава.

Брант впи устни в нейните и дълго, жадно я целува.

— А това целувка на сърдит човек ли е? — промълви накрая.

— Не съм съвсем сигурна... Опитай пак, но малко по-дълго.

Брант я вдигна и както беше вир-вода я отнесе в спалнята.

— Имам по-добра идея! — прошепна ѝ той.

ЕПИЛОГ

— Дядо, деденце, ела да видиш какво направих!

Тригодишната Кристина се втурна в кабинета, където Джей Ка четеше. Той погледна над очилата и се усмихна. Протегна ръце. Гостенката му не чака втора покана и скочи на коленете му.

— Хайде, Криси, кажи на дядо какво си направила.

— Къща и ограда, и обор, и...

— Нарисува ли ги?

— Тъхъ! Направих ги от кубчета. Ела да видиш!

— Длъжни сме да видим това произведение на изкуството! — Джей Ка гушна момиченцето и се изправи. — Щом моята внучка е решила да става архитект...

— ... още сега ще хукнеш да й купиш за игра строителна фирма — довърши Брант вместо него.

— Това е идея — ухили се старецът. — А мога ли да попитам какво правиш тук?

— Струва ми се, че и аз живея в тази къща или си забравил? — усмихна се той и остави куфарчето си на масата.

— Как мога да го забравя, след като вещественото доказателство за твоето присъствие цял ден препуска около мен? — Кимна към черните къдрици на внучката си.

— Нали затова ме купи, доколкото си спомням? — Брант седна в креслото и доволно се протегна.

— Купил съм те! По дяволите, бих предпочел да престанеш с тези приказки! Минаха четири години... И, длъжен си да го признаеш, ти и Денис сте много щастливи!

— Предполагам, приписваш си някакви заслуги за това?

— Я ми кажи, кой ви запозна? Аз, нали? Когато те видях за пръв път, разбрах, че сте родени един за друг.

Кристина се изхлузи от прегръдката на дядо си и се затича към баща си. Покатери се на коленете му, обви с ръчички шията му и

шумно го целуна по бузата. Щастливо зацвърча, когато баща ѝ я прегърна и целуна.

Брант погледна Джей Ка и поклати глава.

— Извинявай, ако те разочаровам, но изобщо не мога да те свържа с представата си за Купидон.

Денис влезе в стаята. Носеше на ръце деветмесечния Майкъл.

— Здравей, скъпи. Радвам се, че се прибра навреме.

— Навреме за какво? — попита Джей Ка.

Денис се наведе да целуне Брант и Майкъл протегна ръчички към татко си. Той взе момченцето и го прегърна.

— Имаме билети за новия мюзикъл — обясни Денис. — Смятаме да се забавим тази вечер, нали знаеш, вечеря, театър и така нататък.

— Хм. И сигурно разчитате, че ще наглеждам децата? — Джей Ка се мъчеше да прикрие нетърпението си.

— Какво говориш, татко? Нали затова взехме Нора.

— Поне ще ме оставите да им разкажа някоя приказка...

— Представям си какви приказки ще им разкажеш! — намеси се Брант.

— Криси, кажи им какви хубави приказки знам, кажи им! — Джей Ка изглеждаше засегнат.

Внучката му кимна, опряла къдравата си главица на рамото на Брант. Денис погледна щастлива мъжа си. Каква картинка беше само, с доволен вид, прегърнал двете си деца.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита тя.

— Не, наистина не искам нищо. И без това се чувствам достатъчно стимулиран. — Разсмя се, когато улови погледа, който му отправи Денис. — Попитай Купидон, май той се нуждае от нещо стимулиращо!

— Купидон? — Денис погледна озадачена баща си.

— Все още смея да твърдя, че вие двамата ми дължите една благодарност! Без моята намеса едва ли щяхте да намерите щастието, което сега споделяте. Нямаше да се родят и тези две хубави дечица. Естествено, нямаше да се радвате на брак, очевидно, сътворен в рая!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.